Alan Dean Foster

ALIEN 3
Planeta Condamnaților

1

Coșmarurile.

Un detaliu curios în privința lor — sunt recurente ca anumite maladii. Este o malarie a spiritului. Când ai crezut că au dispărut, revin la atac... de îndată ce victima lor nu se mai așteaptă, de îndată ce-și închipuie că a scăpat de ele și nu se mai ferește. Și nu ai cum să te opui, nu ai cum să le înfrunți. Nu ai cum. Nu ai pilule, leacuri sau injecții cu efect retroactiv. Singurul remediu ar fi odihna adusă de un somn profund, dar tocmai din acesta se hrănește infecția.

Prelungirea stării de veghe ar părea ceva logic. Dar este imposibilă, la bordul unei nave cosmice. În afara chesonului criogenic, mori de plictiseală. Mai rău chiar, riști să supraviețuiești acestui sacrificiu zece, douăzeci sau treizeci de ani petrecuți în conștientă inutilă și să te afunzi într-o senilitate precoce. Din pricina unei vieți irosite privind cadranele și căutând iluminarea în sclipirea invariabilă a indicatoarelor monotone. Poți să citești, să te uiți în gol, să faci gimnastică și să regreți că ai renunțat la opțiunea hipersomnului. Trebuie să existe puține profesii în care a dormi în timpul serviciului este o obligație. Nu-i prea rău, la o adică. Plata este bună și poți urmări progresele sociale și tehnologice ale umanității sub o perspectivă unică. A-ți amâna cât mai mult dala morții, aceasta nu înseamnă nemurire, dar ești aproape.

Ar fi aproape perfect dacă nu ar fi coșmarurile. Nu poți scăpa de ele atunci când faci parte din echipajul unei nave spațiale. Ar fi de ajuns să te trezești pentru a te sustrage, dar

Alan Dean Foster

ALIEN 3
Planeta Condamnaţilor

1

Coşmarurile.

Un detaliu curios în privinţa lor — sunt recurente ca anumite maladii. Este o malarie a spiritului. Când ai crezut că au dispărut, revin la atac... de îndată ce victima lor nu se mai aşteaptă, de îndată ce-şi închipuie că a scăpat de ele şi nu se mai fereşte. Şi nu ai cum să te opui, nu ai cum să le înfrunţi. Nu ai cum. Nu ai pilule, leacuri sau injecţii cu efect retroactiv. Singurul remediu ar fi odihna adusă de un somn profund, dar tocmai din acesta se hrăneşte infecţia.

Prelungirea stării de veghe ar părea ceva logic. Dar este imposibilă, la bordul unei nave cosmice. În afara chesonului criogenic, mori de plictiseală. Mai rău chiar, rişti să supravieţuieşti acestui sacrificiu zece, douăzeci sau treizeci de ani petrecuţi în conştientă inutilă şi să te afunzi într-o senilitate precoce. Din pricina unei vieţi irosite privind cadranele şi căutând iluminarea în sclipirea invariabilă a indicatoarelor monotone. Poţi să citeşti, să te uiţi în gol, să faci gimnastică şi să regreţi că ai renunţat la opţiunea hipersomnului. Trebuie să existe puţine profesii în care a dormi în timpul serviciului este o obligaţie. Nu-i prea rău, la o adică. Plata este bună şi poţi urmări progresele sociale şi tehnologice ale umanităţii sub o perspectivă unică. A-ţi amâna cât mai mult dala morţii, aceasta nu înseamnă nemurire, dar eşti aproape.

Ar fi aproape perfect dacă nu ar fi coşmarurile. Nu poţi scăpa de ele atunci când faci parte din echipajul unei nave spaţiale. Ar fi de ajuns să te trezeşti pentru a te sustrage, dar nu e cu putinţă. Maşinile nu-ţi permit. Ele au sarcina de a păstra pe cei ce dorm în hipersomn, de a le întârzia întoarcerea la starea conştientă. Iar inginerii nu au găsit încă un mijloc de a suprima visele şi rudele sale blestemate — coşmarurile. Odată cu ritmul respirator şi circulator şi activităţile cerebrale sunt încetinite. Un vis poate dura un an sau doi chiar. Un vis sau un coşmar.

În anumite împrejurări, ar fi mai bine, poate, să mori de plictiseală. Dar dacă te afli în hibernare n-ai de ales. Aerul glacial şi acele care înţeapă carnea şi o sondează, conform instrucţiunilor furnizate de programele medicale, nu determină viaţa ci funcţiile vitale. În hipersomn, maşinile au toată puterea. Li se acordă încredere, se contează pe ele. Şi de ce nu, la urma urmelor? N-au demonstrat ele, decenii la rând, că sunt mai fiabile decât oamenii care le-au conceput? Ele nu ştiu ce sunt ranchiuna şi vrajba. Hotărârile lor se bazează pe observaţie şi analiză. Ele nu au ca sarcină cuantificarea emoţiilor, care nu au nici o influenţă asupra comportamentului lor.

Sulaco era o maşină care-şi urmarea parcursul programat. Cei patru adormiţi prezenţi la bord treceau prin faze de vis şi repaos, alintaţi de capodopere ale tehnologiei umane. Nava îi menţinea în viaţă, regulariza funcţiile vitale, remedia eventualele anomalii. Ripley, Hicks, Newt şi Bishop. Conservarea rămăşiţelor acestuia din urmă era uşoară deoarece era suficientă debranşarea lui. Din cei patru pasageri, numai el era scutit de coşmaruri. Lui îi părea rău. Pentru el, a dormi fără vise reprezenta o pierdere de timp. Dar nu era decât un android şi creatorii seriei sale au considerat că maşinile nu aveau nevoie să viseze. Aşadar nu se aplecaseră niciodată asupra

acestei chestiuni. Fără să ceară părerea celor în cauză.

După Bishop, care nu avea un statut de membru al echipajului ci de simplu element al navei, Hicks era în starea cea mai proastă. Coşmarurile lui nu erau mai înfricoşătoare decât ale celorlalţi oameni, dar era grav rănit. Nu putea fi îngrijit decât într-un spital ultraperfecţionat şi îl despărţeau doi ani de voiaj de cel mai apropiat stabiliment de acest fel.

Ripley făcuse tot ce era posibil pentru el, înainte de a-l lăsa pe autodocul lui *Sulaco* să stabilească un diagnostic şi să prescrie un tratament. Toţi medicii de la bord pieriseră în cursul înfruntărilor de pe Acheron, iar cei doi ani de hipersomn nu-i vor grăbi vindecarea. De fapt, femeia se mulţumise să-l vadă afundându-se în coconul protector al inconştienţei.

Şi în timp ce *Sulaco* îi purta de grijă, şi corpul său trudea la repararea daunelor suferite. Încetinirea funcţiilor vitale reducea propagarea infecţiilor potenţiale dar hibernarea şi medicamentele nu aveau nici un efect asupra rănilor interne. Hicks supravieţuise mulţumită forţei sale de caracter, dar numai o intervenţie chirurgicală rapidă va putea să-l ajute.

Ceea ce se apropia de secţiunea de criogenie execută un program întocmai ca şi maşinile care-i înconjurau, dar nu constituia un element al lui *Sulaco.* O îndemna o nevoie stringentă, o incita să se deplaseze. Nu căuta hrana, deoarece nu cunoştea foamea. Nu dorea nici să-şi potolească un impuls sexual, fiindcă era asexuată. N-avea decât o singură şi unică motivaţie: procrearea. Deşi organică, această creatură avea numeroase puncte comune cu ordinatoarele acestei nave, chiar dacă poseda o dârzenie fioroasă pe care nu o puteau avea nişte simple microprocesoare.

Pe plan fizic şi pentru a o compara cu un animal pământean, ea semăna vag cu un limulus

cu rostru flexibil. Traversă sala de criogenie alergând pe picioarele articulate chitinoase cu un conţinut foarte ridicat de carbon. Sistemul său fiziologic de o extremă simplitate era conceput pentru a-i permite să îndeplinească unica funcţie biologică pe care o avea, cu o incredibilă eficacitate. Nici o maşină nu ar fi putut să fie mai performantă ca ea în acest domeniu.

Ghidată de simţurile ei deopotrivă de rudimentare şi perfect adaptate la nevoile sale, împinsă de un instinct hiperdezvoltat, se îndreptă spre un scop de la care nimic nu o putea da la o parte. Urcarea pe un panou neted al unui cheson criogenic nu punea nici un fel de probleme unei astfel de creaturi. Sub capacul de vitrometal transparent al sarcofagului dormea o mică făptură organică blondă a cărei dezvoltare nu se terminase, care era bântuită de vise la fel de înspăimântătoare, dacă nu şi mai şi decât cele ale adormiţilor adulţi. Cu ochii închişi, fără să ştie că un monstru testa soliditatea protecţiei culcuşului, ea îşi continua somnul.

Acesta nu era un vis, acest coşmar avea drept cadru realitatea. Copilul nu ştia, din fericire pentru ea.

Aceea începu o examinare febrilă a chesonului şi parcurse cu meticulozitate capacul ermetic. Tripla sa izolaţie oferea o protecţie mai completă decât cea oferită de coca lui *Sulaco.* Creatura nu se arătă iritată. Frustrarea îi era străină. Perspectiva putinţei de a-şi îndeplini cât de curând funcţiile biologice avea ca efect doar insuflarea unui surplus de energie. Utiliză tubul extensibil care se năştea din secţiunea ventrală pentru a testa rezistenţa domului transparent. Acest obstacol o împiedica să ajungă la corpul întins pe saltea şi devenea frenetică, aflîndu-se atât de aproape de pradă.

Creatura aceea se lăsă să alunece până la separaţia soclului de capac. Vârî una dintre

ghearele sale minuscule în fisura aproape invizibilă şi-şi propti coada de instrumentele din capătul cilindrului în chip de pârghie. Împinse cu putere. Corpul tremura. Încheieturile începeau să cedeze. Forţa ei era inimaginabilă, irezistibilă.

Vitrometalul crăpă şi se fisură de-a lungul încheieturii. Un ciob din acest material transparent, tăios ca un scalpel se înfipse în creatură. Un suflu de aer rece scăpă din sarcofag până ca sistemul de colmatare internă să restabilească etanşeitatea.

Întinsă pe patul pe care visa urât, Newt scânci. Capul căzu într-o parte şi ochii se deplasau sub pleoapele închise, dar ea nu se trezi. Spărtura fu obturată la timp pentru a-i asigura supravieţuirea.

Târâtorul care scotea ţipete terifiante sări de pe cheson lovind spasmodic cu picioarele şi coada în ţeapa de vitrometal care-l străpunsese. Îşi termină zborul pe sarcofagul lui Hicks de care se agăţă convulsiv. Scuturat de frisoane, se opinti, iar din rană i se scurgeau fluidele vitale corozive. Rodeau sticla, soclul metalic, podeaua. Fumul se ridică pe puntea inferioară.

Împrejurul sălii şi peste tot în navă, cadranele se însufleţiră, semnale de alarmă clipiră şi sirenele mugiră. Nu era nimeni treaz pentru a le vedea sau a le auzi, dar aceasta nu-l împiedica pe *Sulaco* să ia măsurile care se cuveneau. Reacţiona conform programării sale. Pe chesonul lui Hicks, creatura se cambră şi adoptă o postură obscenă.

Hemoragia ei distrugătoare continua, când o voce feminină, cu calmul şi seninătatea sintezei, se adresă pasagerilor adormiţi.

— Atenţiune. Acumulare de vapori explozivi în secţia criogenică. Acumulare de vapori explozivi în secţia criogenică.

Ventilatoarele din tavan bâzâiră pentru a aspira vârtejurile de gaz. Fluidul vital de acid picura încă din corpul monstrului lipsit de viaţă.

La nivelul inferior se produse o explozie. Un fulger actinic orbitor ţâşni din deschizătură, urmat de o limbă de foc galben. Un fum opac se împreună cu gazele. Lumina pâlpâi.

Sistemul de ventilaţie se blocă.

— Incendiu în secţia criogenică, declară vocea feminină cu aceeaşi indiferenţă. Incendiu în secţia criogenică.

O ţeavă de stropit ieşi din tavan şi pivotă încet în jurul axei, aidoma unui tun miniatural. Se imobiliză când fu orientat spre flăcările care se ridicau din gaura pe care o rosese acidul în podea. Apărură mai întâi nişte băşici, apoi ţâşni lichidul.

La baza suportului trosniră nişte scântei şi jetul se reduse la câteva picături.

— Sistem de stingere inoperant. Sistem de stingere inoperant. Ventilatoare inoperante. Incendiu şi acumulare de vapori explozivi în secţia criogenică.

Nişte motoare gemură. Pistoane hidraulice ridicară cele patru chesoane ocupate care se îndreptară apoi spre extremitatea opusă a sălii printr-o perdea de fum şi flăcări din ce în ce mai groasă. Cadavrul târâtorului străpuns de ciobul de vitrometal lunecă şi căzu pe jos.

— Îmbarcare imediată a întregului personal al bordul CDS-urilor, ordonă vocea sintetică. Evacuarea într-un minut.

Pe rând, cilindrii criogenici pătrunseră într-un tunel de transport şi se cufundară rapid în măruntaiele navei. Ieşiră din acest pasaj în secţia sasurilor tribord, unde nişte mecanisme automate îi încărcară la bordul unei capsule de salvare. Sub capacul transparent al chesonului ei, Newt se mişcă, dar nu se trezi.

Peste tot, fulgere orbitoare bâzâiau şi vocea sintetică pe care nimeni nu o putea auzi:

— Lansarea CDS-urilor în zece secunde, nouă...

Sasurile interne se închiseră, cele externe se deschiseră. Numărătoarea inversă continuă.

La ZERO, se produseră două lucruri simultan: zece CDS-uri, din care nouă neocupate, fură ejectate din navă şi flăcările care ieşeau din gaura produsă de acid în podeaua secţiei criogenice aprinseră gazele care se acumulaseră. Toată partea babord-faţă a lui *Sulaco* deveni o palidă imitaţie a stelelor depărtate.

Unda de şoc izbi jumătate din CDS-urile care se îndepărtau. Două dintre aceste aparate se răsturnară, scăpând de sub control. Un altul îşi schimbă direcţia şi făcu cale întoarsă pe o traiectorie curbă. Fără să încetinească la apropierea de nava mamă, o lovi în plin. O a doua explozie, mai violentă decât cea dinainte, îl zgudui pe *Sulaco.*

La bordul capsulei de salvare conţinând cele patru chesoane criogenice, instrumentele înnebuniseră şi scăpărări luminoase străbăteau circuitele electrice. Ordinatoarele CDS-ului, mai puţin importante şi perfecţionate decât cele de pe *Sulaco,* se străduiau să izoleze, să reducă şi să controleze daunele provocate de cea de a doua deflagraţie. Unda de şoc nu perforase coca, dar cauzase numeroase stricăciuni interne.

Sistemele informatice cereau navei mamă o evaluare a avariilor. Cum nu primeau nici un răspuns, optară pentru un sondaj al împrejurimilor. Abia începu această examinare că unele aparate se detracară, dar altele le luară locul. *Sulaco* fusese trimis în misiune departe de căile fotonice frecventate şi de frontierele sectoarelor colonizate de om. Pornise pe drumul de întoarcere când s-a produs catastrofa. Deşi prezentă în această zonă a spaţiului, omenirea era împrăştiată în enclave nu prea numeroase şi foarte îndepărtate unele de altele.

Ordinatorul de navigare găsi un obiectiv. Nu era cea mai bună alegere, dar nu avea încotro.

Evaluarea stricăciunilor suferite nu-i permitea să determine perioada de timp în care mai putea fi operaţional şi, deoarece instrucţiunile îi dictau să-i conducă pe pasagerii săi într-un loc sigur, calculă traiectoria şi încărcă în memoriile sale toţi parametrii acestui nou drum. Cu câteva rateuri, propulsorul său o luă din loc.

Lumea Fiorinei mu era nici impresionantă şi nici prea primitoare, dar acolo se găsea unica baliză în activitate din tot sectorul Nereidelor. Memoriile CDS-ului se canalizară pe semnalul ei, pe care sistemele de navigaţie deteriorate o pierdură în două rânduri. Dar păstrară direcţia. Informaţiile disponibile despre această planetă erau puţine şi vechi, fapt deloc uimitor, ţinând cont de izolarea ei şi de statutul ei special.

Cuvintele *Fiorina "Furia" 361* apărură pe ecran *Mină-rafinărie din Vălul Exterior. Centru penitenciar de mare siguranţă.*

Informaţii pe care ordinatorul de bord nu ştiu să le interpreteze. Semnificaţia lor ar fi fost mai mare pentru pasageri, dacă ar fi putut să le ia la cunoştinţă.

Informaţii complementare? începu să clipească pe monitor.

În lipsa unui răspuns afirmativ, înscrisul dispăru.

Câteva zile mai târziu. CDS-ul plonja în atmosfera cenuşie şi nepotolită a obiectivului său. Norii întunecaţi care umbreau atmosfera acestei lumi nu erau deloc primitori. Printre ei nu apărea nici o pată albastră sau verde, nici un semn de viaţă. Dar era menţionată o implantare umană pe registrul planetelor locuite şi baliza emitea în neant semnale cu o regularitate liniştitoare.

Circuitele CDS-ului cedau unul câte unul dar ordinatorul păstră controlul aparatului stabilind derivaţii spre modulele de ajutor care preluau sarcina până ardeau şi ele. Norii de funingine defilau dincolo de hublouri şi trăsnetul lumină

atmosfera ca pentru a-i intimida pe ocupanţii sarcofagelor ermetice îngheţate.

Sistemele informatice prelucrau cuminţi toate datele necesare coborârii. Pentru ele nu era nici o urgenţă. Ar fi funcţionat la fel chiar dacă cerul ar fi fost degajat, vânturile moderate şi circuitele în perfectă stare.

Patinele trenului de aterizare refuzau să iasă şi nu era timp şi nici carburant pentru a mai încerca altă apropiere. În preajma ariei de recepţie din jurul balizei terenul era accidentat şi ordinatorul preferă o plajă de nisip, mai neaccidentată.

Când să crească puterea propulsoarelor, se adeveri că rezervele de energie nu-i vor permite. Căută soluţii, fiindcă acesta era rolul său. Dar CDS-ul nu putu ajunge până la ţărm şi plonjă în valuri într-un unghi care lăsa de dorit.

În interior, reţeaua de susţinere amortiză impactul. Materialele compozite pe bază de metal şi carbon gemură, supuse unor constrângeri pentru care nu fuseseră prevăzute. Armătura se frânse şi se îndoi, pereţii se turtiră. Microprocesoarele îşi concentrară eforturile asupra protecţiei celor patru cilindrii care le-au fost încredinţate Nu le mai rămânea timp pentru alte sarcini. Propria lor soartă le era indiferentă. Nu aveau nici un pic de instinct de conservare.

Solul Fiorinei era la fel de respingător ca şi cerul său: o îngrămădire de roci cenuşii şi negre bătute de vânturi urlătoare şi câteva excrescenţe vegetale noduroase cu forme chinuite care rezistau asaltului elementelor în adăpostul precar al câtorva cavităţi. O ploaie deasă pişca suprafaţa bălţilor de apă îngheţată.

Siluetele statice ale unor maşini grele punctau acest peisaj mohorât. Încărcătoare, transportoare, escavatoare şi elevatoare zăceau ici şi colo, pe

unde fuseseră abandonate, prea mătăhăloase şi costisitoare pentru a fi evacuate din această zonă de prospectare, ale cărei trecute bogăţii le justificase prezenţa. Trei foreze imense se înălţau împotriva vântului asemenea unor viermi carnivori gigantici, cu botul escavator în repaos şi cabina de conducere întunecată şi goală. Alte maşinării şi vehicule de mai mici dimensiuni erau adunate împrejur, aidoma unor paraziţi înfometaţi care aşteptau trezirea scrâşnitoare a acestor leviatani pentru a se duce să ciugulească cu nesaţ fărâmiturile lăsate de aceştia în urma lor.

Mai jos de zona de exploatare, tăvălugul valurilor se spărgea pe o plajă neagră sclipitoare, ca şi cum asaltul unui liman lipsit de viaţă putea să justifice o asemenea risipă de energie. Nici un fel de artropod cu forme elegante nu alerga pe ţărmul acestui golf adumbrit, nici un fel de pasăre nu se avânta spre crestele înspumate, cu speranţa unei prăzi îndestulătoare.

Existau totuşi peşti în unda acestor ape, ciudate creaturi alungite, cu ochi bulbucaţi şi cu dinţi mici şi tăioşi. Oamenii care trăiau pe Fiorina încercau uneori să determine locul pe care l-ar putea ocupa aceştia în sânul creaţiei, dar nu erau dispuşi să se arunce în nesfârşite discuţii despre căile paralele pe care putea să meargă evoluţia şi se mulţumeau să ştie că locuitorii acestui ocean erau comestibili, fără să-şi bată capul cu taxinomia. Alimentele proaspete nu erau abundente, oricare ar fi originea lor. Şi era mai bine să nu se gândească la ceea ce le ajungea în castron, atâta timp cât era bun la gust.

Omul care mergea agale pe plajă era îngândurat dar expresia feţei rămânea neutră. Salopeta uşoară îi proteja de vânt şi ploaie capul ras. Când şi când, iritat, mai dădea cu piciorul în insectele care mişunau împrejur şi căutau să treacă de obstacolul de plastic. Deoarece, dacă oamenii de pe Fiorina nu ezitau să mănânce pe locuitorii

valurilor agitate, formele autohtone de viaţă vedeau în ei nişte prăzi din care tare ar fi vrut să se înfrupte.

Trecu pe lângă derrickurile abandonate şi macaralele fosilizate, rătăcit în meditaţie. Nici un surâs nu-i îndoia buzele. Resemnarea-i aparentă era de fapt indiferenţă, iar ceea ce putea să i se întâmple nu-l interesa. Introspecţia îi aducea satisfacţii mai intense. Ceea ce-l înconjura era mult prea familiar pentru a-i mai trezi interesul.

Un sunet îl făcu să ridice capul. Clipi şi-şi şterse pelicula de lapoviţă care-i acoperea viziera protectoare până să scruteze cerul. De acolo de unde venea tumultul, un nor mai coborât stârni o strălucire de metal care coborî spre suprafaţa acestei lumi devenind aproape luminoasă.

Omul îl urmări până când dispăru în ocean. După un moment de aşteptare plecă.

Ajuns în mijlocul plajei, se uită la ceas, apoi porni înapoi. Se uita câteodată înspre mare. Fără să vadă nimic deosebit, fireşte. Şi tresări când zări dinainte-i silueta inertă care zăcea pe nisip. Iuţi pasul şi merse pentru a se apleca deasupra corpului, cu picioarele linse de limbile valurilor. Pentru prima oară de multă vreme, simţi accelerarea pulsului. Avea în faţa ochilor o femeie, pe care o răsturnă pe spate.

Şi văzu faţa cu striaţii de sare a lui Ripley, fără cunoştinţă, dar vie.

Se uită în toate părţile. Era singur cu această necunoscută a cărei prezenţă era atât de surprinzătoare. Să o lase aici pentru a merge în căutarea ajutorului ar însemna întârzierea acordării primului ajutor, primelor îngrijiri de care poate depindea viaţa ei... şi ar constitui o pradă ideală pentru micii prădători lacomi ai Fiorinei.

Îşi trecu mâinile pe la subţiorii femeii, o ridică şi apoi o purtă încet spre sasul atmosferic de unde ieşise mai devreme.

În interior făcu o pauză pentru a-şi trage sufletul, apoi se îndreptă spre duşul insectifug. Trei deţinuţi care lucraseră în exteriorul instalaţiilor erau ocupaţi cu debarasarea de vermină, goi sub jeturile de apă caldă şi dezinfectantă. În calitate de responsabil medical, Clemens deţinea o anumită autoritate şi hotărî să o folosească.

— Hei, voi!

Bărbaţii se întoarseră, surprinşi. Clemens nu prea-i băga în seamă pe deţinuţi, decât pe plan profesional. Indiferenţa lor iniţială se evaporă când văzură corpul care zăcea pe umerii lui.

— Un CDS a căzut în mare.

Se priviră.

— Nu mai staţi pironiţi! ordonă el cu duritate pentru a le deturna atenţia de la povara lui. Mergeţi pe plajă. Poate că mai sunt supravieţuitori. Şi avertizaţi-l pe Andrews.

Ezitară, apoi percutară. Ieşiră de sub duş şi-şi recuperară hainele fără să-şi dezlipească ochii de la femeia pe care Clemens nu cuteza s-o aşeze pe podea.

2

Lui Andrews nu-i plăcea să utilizeze comunicatorul. În spaţiul interstelar, cel mai mic apel costa o avere şi avea ordin să nu folosească acest emiţător decât în caz de necesitate absolută. Se temea de fiecare dată că aprecierea personală a situaţiei să nu fie diferită de cea a unui imbecil care-i va debita comunicaţia pe cumulul său de salarii sau va prinde ocazia pentru a-i respinge promovarea. Şi nu va putea să argumenteze nicicum în apărarea lui, fiindcă în ziua în care va părăsi această lume pierdută şi va reveni pe Pământ, cretinul în chestiune va fi mort sau va fi demult pensionat.

Dar nu avea de ce să-i dea importanţă, ce naiba! La întoarcerea lui, nu va mai găsi în viaţă pe niciuna dintre cunoştinţele sale. Dar era nerăbdător să efectueze această călătorie la care se gândea adeseori.

Se mulţumea să-şi execute cât mai bine munca lui ingrată nădăjduind că superiorii lui ingraţi îl vor recompensa în cele din urmă pentru conştiinţa sa profesională şi capacităţile sale. Va beneficia mai devreme sau mai târziu de o pensionare anticipată, dacă acest CDS blestemat nu s-ar fi prăbuşit pe Fiorina pentru a-i complica existenţa! Neprevăzutul îi inspira o profundă suspiciune. Unul dintre rarele avantaje ale funcţiilor sale era că într-un asemenea loc totul era previzibil.

Sau fusese până în această zi. Se resemnă utilizând comutatorul şi bătu pe taste cu putere:

FURIA 361 — CENTRU DE DETENŢIE DE TIP C.

IRIS 12037154 SEMNALĂM CRASH CDS 2650.

OCUPANŢI: ANDROID MODEL BISHOP, HS.

HICKS, CPL — INFANTERIST — L55321 — MORT LA SOSIRE.

RIPLEY, LT — SVC COMP — B515617 — ÎN VIAŢĂ.

COPIL SEX FEMININ NEIDENTIFICAT — MORT LA SOSIRE.

CEREM EVAC URGENTĂ.

AŞTEPTAM RĂSPUNS.

DIR. ANDEWS M51021.

(Trans 1844 — Fiorina)

Clemens se grăbise să aducă pe femeie imediat după ce o descoperise pe plajă, mai preocupat de sănătatea ei decât de sexul ei.

Andrews ştia că mai târziu vor veni şi celelalte, cu toate complicaţiile aferente.

Se servise de boii mutanţi pentru a scoate CDS-ul pe plajă. Oricare vehicul de mină ar fi permis executarea acestei operaţiuni mai rapid şi mai facil, dar maşinile rămase afară nu mai erau demult utilizabile iar cele din hangare erau prea valoroase pentru a le expune agresiunii elementelor. Utilizarea animalelor era mult mai înţeleaptă. Boii se dovediseră foarte eficienţi, chiar dacă unul dintre ei a căzut mort, doborât fără îndoială de efort.

Odată ajuns în raza de acţiune a unicei macarale exterioare utilizabile, CDS-ul fusese coborât în interiorul instalaţiilor fără probleme. Andrews îi văzuse pe oamenii intrând şi ieşind repede din aparat pentru a anunţa că femeia nu era singură, că mai erau pasageri.

Alte griji, complicaţii, piedici într-o rutină zilnică paşnică, şi hotărâri de luat. Îi era groază de aşa ceva, căci riscurile de a comite o eroare erau mari.

Caporalul infanterist murise, ca şi nefericitul copil. Cât despre android, nu conta. Andrews se felicita fiindcă nu va trebui aşadar să se ocupe decât de femeie... care şi aşa îi va crea destule probleme.

Îi veni informaţia conform căreia un mesaj fusese înregistrat în memoriile comunicatorului. Directorul lăsă în grija deţinuţilor terminarea inventarului CDS-ului şi se întoarse în birou. Acest bărbat de patruzeci de ani, corpolent şi rezistent, era dotat cu o dârzenie ieşită din comun. Era nevoie de aşa ceva pentru a fi repartizat pe Florina.

Răspunsul era şi mai concis decât mesajul său:

DESTINATAR: FURIA 361 — CENTRU DE DETENŢIE TIP C

12037154. EXPEDITOR: REŢETA CONCOM 01500 — WEYLAND-YUTANT.
MESAJ RECEŢIONAT.

Mare scofală, se gândi Andrews pândind ecranul. Nu mai apăru nimic. Nici sugestii, nici cerere de informaţii complementare, nici explicaţii alambicate, nici reproşuri sau felicitări. Sperase mai mult.

Ar fi putut cere instrucţiuni, dar se putea ca superiorii săi să considere acest nou apel superflu şi să-i reţină din salariu costul acestuia. Nu-i răspunseră ei acuma, chiar dacă era vorba de o confirmare a recepţiei? Nu-i mai rămânea decât să evite să comită erori şi... să aibă răbdare.

Un alt vis. Timpul nu este prezent în vise. Universul oniric este lipsit de dimensiunea temporală. Se văd tot felul de lucruri reale şi ireale totodată, dar rareori ceasornicul face parte din decor...

Strângea la şold aruncătorul greu de flăcări şi cu ţeavă dublă şi se apropia cu băgare de seamă de chesoanele criogenice. O verificare rapidă îi confirmă că ocupanţii lor nu dispăruseră. Rămăşiţele lui Bishop. Newt, diafană frumuseţe nevinovată a copilăriei, stranie în acest moment şi în acest loc în care se găsea fără voia ei. Hicks, cu în-fătişarea senină. Ea înaintă spre propriul sarcofag şi se văzu sub cupola transparentă, adormită, cu ochii închişi.

Auzi un sunet şi se răsuci, dădu un bobârnac unui întrerupător de pe o parte a armei şi apăsă pe trăgaci. Se auzi un clinchet, dar numai atât. Mai încercă odată, frenetic. La capătul unei ţevi apărură câteva flăcări şovăitoare care pieriră curând.

Cuprinsă de panică, Ripley îşi inspectă arma: indicatoarele de combustibil, mecanismul

trăgaciului, celelalte elemente vizibile. Totul părea normal. Aruncătorul ăsta de flăcări ar fi trebuit să funcţioneze, ar trebui...

Detectă o prezenţă în apropiere. Tot în vis, se văzu retrăgându-se spre adăpostul oferit de un panou continuând să caute cauzele panei. Creatura trebuia să fie pe aproape. Ripley îi cunoştea prea bine semenii pentru a se îndoi. Se chinuia mereu cu aparatul recalcitrant, când, deodată, descoperi de ce se blocase. Un minut era de ajuns.

Să reîncarce şi să se pregătească să tragă. Treizeci de secunde. Îşi coborî privirea fără vreun motiv anume.

Şi văzu coada extraterestrului între picioare.

Urlă şi se întoarse drept în braţele monstrului. Vru să ridice aruncătorul de flăcări dar o mână cu degete oribile alungite se puse pe armă, o strâse şi o făcu ţăndări. Un braţ o imobiliză. Ea lovi cu pumnii în toracele lucitor. O acţiune zadarnică precum tot ceea ce ar mai putea să încerce.

Aceea o răsuci pentru a o arunca peste chesonul criogenic cel mai apropiat. Strivită de greutatea abominaţiei, cu faţa lipită de curba îngheţată, transparentă, ea avea în faţa ochilor pe Hicks care clipi şi îi zâmbi...

Ea urlă.

Această infirmerie de dimensiuni modeste era lipsită de o instalaţie medicală mult mai vastă, prevăzută pentru a întâmpina zilnic zeci de bolnavi. Dar minerii, pacienţii în putere, plecaseră demult. Cu mulţi ani înainte, după extragerea minereului din solul Fiorinei, se duseseră cu lingourile de platină spre lumea lor natală. Aici nu se mai găsea decât un mic număr de deţinuţi, care nu mai aveau nevoie de un centru de îngrijiri atât de important.

Secţia principală fusese golită de tot materialul recuperabil şi mica unitate chirurgicală

devenise dispensarul închisorii. Era mai economic. Cu cât volumul de încălzit era mai redus, cu atât mai mic era consumul de energie. Ar fi fost absurd să se intre la cheltuieli pentru nişte puşcăriaşi.

Nu erau însă lipsiţi de toate cele necesare. Aveau destule provizii şi echipament. Compania îşi putea permite atâta largheţe, dat fiind că nu era mai rentabilă repatrierea lor de pe o lume aşa de îndepărtată. Era mai bine să lase pe loc ceea ce nu avea nici o valoare şi să-şi amelioreze astfel imaginea. Bunul renume valora mai mult decât materialul care nu mai valora mare lucru.

Acest loc era domeniul lui Clemens care, ca şi o parte din echipament, era prea valoros ca să rămână pe Fiorina... chiar dacă ar fi fost imposibil să convingi de acest lucru pe cineva care-i cunoştea antecedentele. Alungarea lui nu stârnise nici un protest, dar puşcăriaşii aveau noroc că-l aveau printre ei şi erau conştienţi de acest lucru. Cei mai mulţi nu erau proşti. Le lipsea doar simţul moral şi al compasiunii. Aceste trăsături de caracter proprii marilor industriaşi şi politicienilor influenţi îi duseseră la eşec şi decădere. Atunci când acestea nu afectau propria existenţă, cel în cauză era îngrijit într-un loc precum Pământul.

Când aceste tendinţe se exteriorizau şi făceau alte victime, erau duşi mai departe. Pe Fiorina, de exemplu. Clemens nu era singurul care a înţeles prea târziu că drumul pe care şi-l trasase se bifurca din cel urmat de restul omenirii şi ducea pe această lume.

Femeia voia să vorbească. Încerca să deschidă gura şi să se ridice, deşi nu era cu putinţă de spus dacă avea de gând să se apropie sau să fugă de ceva. El se apropie de buzele ei. Din străfundul fiinţei se ridicară nişte bolboroseli.

Se îndreptă şi înclină într-o parte corpul pacientei, cu blândeţe dar fermitate. Ea sughiţă, se sufocă şi vomă apă, inconştientă, dar împăcată şi destinsă. Îi lăsă capul pe pernă şi observă cu

gravitate faţa asemănătoare unei măşti. Trăsăturile erau delicate şi aproape juvenile în ciuda vârstei. Totul în aparenţa ei lăsa să se vadă că tocmai petrecuse o vreme în infern.

Dar abandonarea unei nave spaţiale la bordul unui CDS, apoi trezirea din hipersomn printr-o aterizare forţată, ar fi pus la grea încercare pe oricine, îşi zise el.

Uşa infirmeriei se deschise şuierând în faţa lui Andrews şi Aaron. Clemens nu-i prea avea la inimă pe director şi asistentul său. Şi ştia că era ceva reciproc. Postul lui de tehnician medical al penitenciarului îi acorda unele privilegii, dar cei doi nu-i vor permite niciodată să uite că avea acest statut special. Ceea ce, oricum, ar fi fost imposibil pe Fiorina.

Se opriră lângă pat şi o priviră pe ocupantă. Andrews mârâi fără vreun motiv anume.

— Cum se mai simte pacienta dumitale, domnule Clemens?

Tehmedul se retrase imperceptibil pe scaun şi apoi ridică ochi spre omul care era practic domnul şi stăpânul acestei lumi.

— Trăieşte.

Directorul îi zâmbi ironic.

— Îţi mulţumesc, domnule Clemens, asta e foarte bine. Ar trebui să mă felicit şi să nu văd decât partea bună lucrurilor, dar nu pot să nu mă gândesc la problemele care vor apărea.

— N-ai de ce să-ţi faci probleme, domnule. Ea nu se află în pericol. Nu am diagnosticat nici hemoragie internă, nici fractură, nimic important. Cred că în curând va fi pe picioare.

— Asta mă îngrijorează, domnule Clemens.

Se uită chiorâş la femeie, înainte de a adăuga:

— Aş fi vrut să fi picat la mama dracu', nu aici, printre noi.

— N-aş vrea să par lipsit de respect, domnule director, dar am ferma impresie că ar împărtăşi punctul dumneavoastră de vedere. După câte am

aflat despre sosirea ei şi starea CDS-ului, ea n-a avut de ales. Ştiţi de unde venea? De pe care navă?

— Nu, mormăi Andrews. Am informat pe Weyland-Y.

— Vreun răspuns?

Clemens o ţinea pe Ripley de încheietura mâinii, sub pretextul că-i lua pulsul.

— Oarecum. O simplă confirmare de recepţionare a mesajului meu. Atât. Nu sunt prea vorbăreţi.

— E de înţeles. Dacă doresc să recupereze aparatul naufragiaţilor, trebuie să fie acum ocupaţi cu interpretarea raportului dumitale.

Îşi imagină pe mahării de la Companie în mare tulburare, ceea ce-i procură o intensă satisfacţie.

— Dacă se-ntâmplă ceva, să mă anunţi imediat.

— Dacă-i vine ideea strălucită de a deceda, de pildă?

Expresia lui Andrews deveni ameninţătoare.

— Scuteşte-mă de sarcasmele dumitale, Clemens. Foloseşte-ţi materia cenuşie. Să nu te gândeşti să-mi complici existenţa şi să nu faci ceva care să mă ducă să te asociez cauzelor problemelor mele. Află că nu are rost umorul negru şi, chiar riscând să te surprind, că sper sincer că va scăpa cu viaţă. Ea va fi aceea care va regreta, fără îndoială, că a supravieţuit, dacă îşi vine în fire. Vino.

Se adresase asistentului său, cu care ieşi fără să mai scoată un cuvînt.

Pacienta lui gemu şi-şi scutură capul. O reacţie fizică, sau efectul secundar al medicamentelor pe care i le dăduse? se întrebă el. Rămase aşezat pentru a o supraveghea, fericit de a sta lângă ea şi de a putea să o admire după poftă, să-i adulmece mirosul. Uitase ceeea ce simţea un bărbat în prezenţa unei femei. Amintiri vechi răzbăteau la suprafaţa minţii. Era frumoasă, în

pofida echimozelor şi tensiunii care-i crispau figura, mai mult decât ar fi putut să nădăjduiască.

Ea mai gemu o dată. El înţelese că nu era tratamentul de vină, nu mai mult decât rănile. Ea visa, ceea ce nu era neliniştitor în sine. La urma urmei, visele nu aveau nici o realitate.

În sala de adunare slab luminată, deţinuţii rezemaţi cu coatele pe balustrada celei de a doua galerii discutau cu glas scăzut sau fumau un amestec de plante şi produse chimice. Cele două nivele superioare erau pustii. Ca pretutindeni în această mină, locurile erau foarte întinse şi-ar fi putut primi mult peste cele două duzini de indivizi adunaţi acum în adâncurile cavernoase.

Directorul îi convocase. Douăzeci şi cinci de bărbaţi cu capetele rase, corpolenţi sau slabi, în floarea vârstei sau destul de vârstnici ca tinereţea lor să nu mai fie decât o amintire îndepărtată. Andrews era aşezat în faţa lor, cu adjunctul alături. Clemens stătea departe şi de deţinuţi şi de temnicierii lor, cum îi şade bine unui personaj cu un statut atât de ambiguu.

Doi gardieni la un asemenea număr de puşcăriaşi! Aceştia din urmă i-ar fi putut ataca şi înfrânge având superioritate numerică. Dar la ce bun? O răzmeriţă le-ar permite doar să pună stăpânire pe o instalaţie care oricum era a lor. Nu ar avea acces la un cadru de trai mai plăcut, fiindcă altul nu exista pe toată Fiorina. Şi la sosirea următoarei nave cu provizii, căpitanul va refuza să le furnizeze marfa şi va redacta un raport asupra situaţiei, după care vor debarca trupe pentru restabilirea ordinii, iar răzvrătiţilor rămaşi în viaţă li se va prelungi pedeapsa.

Satisfacţia procurată de o asemenea provocare lansată autorităţilor nu putea justifica o lună suplimentară petrecută pe această lume, darmite un an sau doi. Chiar şi captatele mai

încinse îşi dădeau seama. Niciunul nu se revolta şi nu contesta hotărârile lui Andrews. Pentru a supravieţui — şi mai ales — a putea spera în părăsirea acestei planete într-o zi, era nevoie să te arăţi docil. Puteai să fii nemulţumit de soartă, dar nu să dai frâu liber violenţei.

Aaron parcurse cu privirea rândurile bărbaţilor care murmurau şi li se adresă cu grabă.

— Ascultaţi-mă, toţi. Sunteţi de acord să-ncepem? Perfect. Domnule Dillon, te rog.

Dillon făcu un pas în faţă. Dacă deţinea statutul de şef printre deţinuţi, faptul se datora mărimii şi forţei. Ochelarii săi cu montură metalică erau mai mult un simbol, un tribut plătit tradiţiei, decât necesitate. Îi prefera lentilelor de contact, fără a preciza că, firește, Compania nu ar fi irosit timp şi bani pentru a furniza transplanturi unui condamnat. Nu se plângea. Acest obiect era o veritabilă antichitate, o moştenire miraculos transmisă intactă din generaţie în generaţie şi îi folosea cum nu se putea mai bine.

Unica meşă care-i atârna pe ţeastă se legăna încet în ritmul paşilor săi. Împiedicarea paraziţilor acestei lumi să se instaleze în podoaba capilară necesita îngrijiri nenumărate, dar el accepta fără să crâcnească aceste constrângeri, atâta vreme cât acestea îi permiteau să se singularizeze.

Îşi drese glasul.

— O, Doamne, dă-ne puterea de a îndura greutăţile. Suntem conştienţi că suntem doar nişte mizerabili păcătoşi pedepsei juste a unui Dumnezeu supărat. Dar cercul nu trebuie să fie rupt... până în ziua Judecării de Apoi. Amin.

Rugăciunea era scurtă şi, la terminarea ei, ridicară cu toţii pumnul drept, apoi îl coborâră, fără nici un cuvânt. Nu era un gest provocator ci, dimpotrivă, un gest de acceptare şi de resemnare. Pe Fiorina, autorii provocărilor făceau obiectul ostracismului din partea tuturor semenilor, dacă nu survenea o moarte prematură.

Pentru că era suficient să te îndepărtezi de linia de conduită trasată de Andrews pentru a fi izgonit din centru. Acest bărbat avea asupra lor o putere aproape absolută. Nimeni nu putea să protesteze, să exercite presiuni, să-şi dea cu părerea asupra justeţii părerilor sale. Nu se reunea nici o comisie de anchetă, independentă pentru a face lumină asupra decesului vreunui deţinut. Directorul le impunea voinţa sa. O asemenea situaţie ar fi devenit numaidecât explozivă dacă directorul nu ar fi fost drept şi inflexibil totodată. Se puteau considera fericiţi. Ar putut să le fie şi mai rău.

Andrews parcurse adunarea cu privirea. Cunoştea fiecare dintre aceşti oameni, mai mult chiar decât şi-ar fi dorit. Forţele şi slăbiciunile lor, aversiunile şi păcalele, toate antecedentele lor. Se aflau aici cele mai rele rebuturi ale omenirii şi simpli asociali, cu un larg sortiment de indivizi între aceste extreme. Îşi drese glasul.

— Mulţumesc, domnilor. Ceea ce s-a întâmplat dis-de-dimîneaţă a făcut obiectul a numeroase comentarii, iar cum majoritatea acestor zvonuri sunt nefondate am hotărât să vă chem aici pentru a proceda la câteva puneri la punct. Iată faptele, cum ştiu deja mulţi dintre voi; un CDS model 337 s-a prăbuşit la ora şase pe lumea noastră. Avea la bord un supravieţuitor, două cadavre şi un droid ireparabil.

Făcu o scurtă pauză, pentru a le lăsa răgazul de a asimila cele spuse de el.

— Supravieţuitorul în chestiune este o femeie.

Murmurele se auziră din nou. Andrews ciuli urechile, observîndu-i cu atenţie pe deţinuţi pentru a încerca să le analizeze reacţiile. Nimic neliniştitor... deocamdată.

Unul dintre puşcăriaşi se aplecă peste balustradă. Morse nu avea treizeci de ani dar părea mult mai în vârstă. Acesta era rezultatul unui sejur

prelungit pe Fiorina. Bărbatul arătă o mulţime de dinţi aurii, consecinţele comportamentului său asocial. Alegerea aurului era pur estetică. Părea încordat, ca de obicei.

— Aş dori să vă amintesc că la sosirea mea aici am jurat că mă voi abţine. Fără femei. Fără sex, zise el înainte de se uita în jur. Cu toţii am făcut acest legământ şi iată de ce găsec inadmisibil ca să fim supuşi de către Companie la această ispită autorizând o necunoscută să umble brambura printre noi...

În timp ce-şi debita discursul, Aaron murmură superiorului său ierarhic:

— Tâlharul ăsta e tare neobrăzat, nu crezi?

Apoi Dillon trecu în faţa camarazilor pentru a le declara cu glas duios, dar sigur:

— Ce vrea să spună fratele nostru e că prezenţa unui străin printre noi — mai ales dacă este vorba de o femeie — constituie o ameninţare pentru armonia care domneşte aici, un risc potenţial de distrugere a unităţii spirituale care ne permit să îndurăm această încercare fără a ne pierde minţile. M-ai ascultat, domnule director? Ai înţeles ce vreau să spun?

Andrews îl privi drept în ochi, fără să clipească.

— Credeţi-mă că înţelegem ce simţiţi. Fiţi siguri că vom ţine cont de acest lucru şi că vom face tot ce ne stă în putere pentru a rezolva această problemă cât mai repede. Spre binele tuturor.

Alte murmure.

— Veţi răsufla uşuraţi să aflaţi că am cerut deja evacuarea acestei femei. Compania va veni să o ia în cel mult o săptămână.

O voce repetă:

— O săptămână, domnule director? Nici o navă nu poate ajunge pe Fiorina aşa de repede. Oricare ar fi punctul de plecare.

Andrews îl măsură pe omul care vorbise.

— Cea despre care vorbeam să-ndreaptă spre Motinea. A plecat de mai multe luni. Situaţia este gravă şi chiar Compania trebuie să respecte regulamentele. Dacă n-a făcut-o până acum, va contacta în curând nava şi va scoate din hipersomn cel puţin un pilot pentru a efectua un ocol până aici şi pentru a o lua pe supravieţuitoare la bord. Ceea ce va pune capăt incidentului.

Nu erau decât simple presupuneri, dar el le considera fondate căci această decizie îi părea cea mai logică. Iar dacă aparatul de destinaţia Motinea nu era deturnat, va avea destul timp să se aplece asupra acestei chestiuni. Toate la vremea lor, îşi zise.

Se întoarse către Clemens.

— Ai procedat la un examen complet al pacientei dumitale?

Tehmedul îşi încrucişă braţele la piept şi răspunse ezitând:

— Oarecum. Pe măsura mijloacelor de care dispun.

— Fără recriminări. Care este diagnosticul dumitale?

Clemens devenise ţinta tuturor privirilor. Fără să le ia în seamă, îşi concentră atenţia asupra lui Andrews,

— Cazul nu este alarmant. Suferă de contuzii diverse şi este posibil ca să aibă şi o coastă ruptă, dar mi-e teamă mai ales de o trezire prea brutală.

Îşi acordă un timp pentru a-şi ordona gândurile.

— Nu sunt decât un generalist şi ea va trebui să beneficieze de părerea unui specialist. Când cineva iese din hibernare înainte de data programată pentru trezire şi fără să primească o condiţionare biofizică adecvată, problemele sunt frecvente. Efecte secundare, complicaţii respiratorii şi circulatorii, rupturi celulare ale căror simptome apar peste câteva zile sau săptămâni. Atâtea lucruri pe care nu le-aş putea diagnostica la

timp, şi nici să le tratez cum se cuvine. Sper pentru ea că nava la bordul căreia va pleca este dotată cu instalaţii medicale demne de acest nume.

— Se află în pericol?

Scutură din cap neputând răspunde. Directorul avea tendinţa de a asculta doar ceea ce voia să audă.

— Dacă nu apare nici o complicaţie, ar trebui să-şi revină. Dar nu mai spuneţi la nimeni. Mai ales unui membru al consiliului de ordine.

— De ce ţi-e frică? auzi întrebarea sarcastică. De a fi acuzat de practica ilegală a medicinii?

Din grup se auziră râsete.

Andrews se grăbi să intervină pentru a pune capăt incidentului.

— Suntem cu toţii conştienţi că această femeie nu trebuie să iasă din infirmerie înainte de sosirea ajutoarelor. În nici un caz fără escortă. Ochii care nu se văd, se uită, nu-i aşa?

Nici un comentariu.

— De aceea vă propun să vă duceţi la treburile voastre şi să nu vă mai gândiţi la ea. De acord? Vă mulţumesc, domnilor.

Se ridică. Nu se clinti nimeni. Dillon zise domol.

— De acord.

Numai după aceasta deţinuţii acceptară să se împrăştie şi să se ducă într-ale lor. Andrews nu era iritat. Putea să tolereze astfel de manifestări de independenţă. Erau lipsite de urmări şi disipau în parte tensiunile.

Nu s-ar fi putut aştepta la ceva mai bun. Considera că a înfruntat situaţia aşa cum trebuia. Pusese capăt zvonurilor şi speculaţiilor înainte ca acestea să devină incontrolabile. Cu Aaron alături, reveni în birou.

Regreta doar că nu primise directive de la superiori.

Clemens era pe punctul de a ieşi, când Dillon îi bară trecerea.

— Doreşti ceva?

Colosul era vizibil preocupat.

— Să nu comiţi imprudenţe cu femeia aceea, doctore.

— Nu este în stare să creeze probleme. Nu trebuie să acordăm o şansă tuturor copiilor Domnului?

— Ea, fata cui o fi, nu ştiu.

Cei doi bărbaţi se fixară un moment, apoi Dillon se dădu la o parte pentru a-i face lor tehmedului, pe care-l urmări din priviri până când trecu de pragul culoarului D.

Femeia zăcea pe pat, nemişcată, dar nu mai gemea acum, nu mai visa. Clemens se uită la punguţa de perfuzie de pe braţul pacientei sale. Fiind incapabil să-i stabilească un diagnostic precis, se mulţumea să o trateze pentru o slăbire generalizată. Adăugase totuşi la glucoză şi la zaharoză un asortiment de antibiotice, de modificatoare de somn şi antalgice. Placa ID a femeii devenise ilizibilă în timpul accidentului şi el trebuia să bâjbâie. Căutase cu atenţie indiciile efectelor secundare şi fusese uşurat că nu remarcase nimic. Cel puţin pacienta lui nu era alergică la produsele pe care i le administra.

Fu fericit, de asemenea, să constate că punguţa era aproape goală. Însemna că trupul se folosea cum trebuia de serul fortifiant. Indicatoarele controlului de VS rămaseră verzi atunci când trecu aparatul peste piept şi cap. Încurajat, inseră o capsulă în injector şi imprimă o mişcare de rotaţie braţului femeii pentru a dezveli o parte mai mare din triceps.

Ea deschise brusc ochii, ca şi cum se prefăcuse că dormea. Surprins de rapiditatea reacţiei, Clemens şovăi. Ea arătă obiectul pe care el îl ţinea în mână.

— Ce e?

— Un pistol hipodermic cu difuzie globală.

— Asta ştiam şi eu. Ştii despre ce vorbesc.

El îi adresă un simulacru de surâs.

— Un cocteil de-al casei. Ca să o iei din loc. Adrenalină, endorfină selecţionată şi proteine. Pentru a pune totul în mişcare. Corpul dumitale ar trebui să-l asimileze. După cinci minute de la dispersia în organismul dumilale, te vei simţi în plină formă.

Ea-l observă cu neîncredere.

— Eşti medic?

El dădu din umeri şi se uită în altă parte, de parcă jenat de această întrebare.

— Tehmed generalist. Clasificare C3 numai. Dar altceva mai bun nu găseşti pe aici.

Se aplecă spre părul femeii şi miji ochii.

— Regret sincer că trebuie să-mi folosesc aparatul de ras pe dumneata. Trebuia s-o fi făcut de cum ai venit, dar am avut de rezolvat lucruri mult mai presante.

Ripley se ridică pe pat, ridicându-şi cearşaful până la bărbie, ca pe un scut.

— Linişteşte-te, nu sunt un ucigaş, chiar dacă din ăştia sunt mulţi pe-aici.

— De ce?

— Paraziţi microscopici. Artropode carnivore. Mişună pe Fiorina. Carnea omenească nu e pe gustul lor, şi avem de ce să fim fericiţi, dar sunt morţi după keratina din părul nostru. Nu ştiu de ce, dar unghiile noastre nu le stimulează apetitul. Din cauza consistenţei lor, fără îndoială. Voi termina precizând că noi le zicem simplu păduchi, nu ne preocupă numele lor ştiinţific.

— Nu aveţi aerosoli, şampoane dezinfectante, sau alte produse de felul ăsta? se interesă ea, cu ochii numai la aparatul de ras.

— O, Compania a încercat de toate la deschiderea minei, dar nemernicele-s foarte rezistente, ceea ce este indispensabil pentru a prolifera în această lume. S-a dovedit că toate

produsele îndeajuns de puternice pentru a le stârpi aveau un efect catastrofal asupra pielii. Şi o piele cu păr acoperită cu băşici nu e prea estetică. Mai mult nu-ţi mai spun. Să te razi e mai simplu, mai economic şi mai eficace. Unii mai păstrează câteva fire, chiar dacă pentru asta trebuie să ducă o luptă crâncenă cu paraziţii. Îşi păstrează sprâncenele spre exemplu. Nu-mi dau seama de ce se acordă atâta importanţă sistemului pilos! Dar o coamă ca a dumitale, nu poate intra în discuţie. Dacă te gândeşti că vei putea suporta păduchii, află că mâncărimile te vor înnebuni când vor alerga pe capul dumitale să-ţi ronţăie părul până la rădăcină...

— De acord, n-are rost să insişti. Îmi dau seama.

— O să-ţi pun la dispoziţie un aparat electric pentru nivelul inferior. De asta te poţi ocupa singură, când te vei simţi mai bine. Infirmeria este locul cel mai bine protejat şi gângăniile astea te vor lăsa în pace o vreme, dar n-o să le scapi. Sunt prea mici ca să le oprească filtrele. Şi-apoi, e de ajuns să te razi, ca să fii liniştită.

Ea ezită, gânditoare, apoi dădu din cap.

— Mă numesc Clemens şi sunt responsabilul medical de pe Furia 361.

Perplexitatea încreţi fruntea femeii.

— Nu este un nume de planetă minieră.

— Şi-a schimbat statutul. Ultimul filon valabil a fost exploatat, mineralul rafinat şi expediat departe. Weyland-Yutani s-a pomenit cu instalaţia abandonată şi pentru a limita pierderile a convertit-o în centru de detenţie de mare siguranţă. Societatea a putut să se debaraseze de indezirabilii cei mai indezirabili şi Compania a beneficiat de serviciile de paznici. Au câştigat cu toţii, cu excepţia celor care au avut ghinionul de a fi trimişi.

Agită injectorul.

— Pot? Nu e decât un stabilizator.

Ea era de-acum destul de liniştită pentru a-l lăsa să se apropie de ea şi să se gândească la altceva.

— Cum am ajuns aici?

— La bordul unui CDS care s-a prăbuşit pe lumea noastră. Nu ştiu ce s-a-ntâmplat pe nava voastră şi de ce a trebuit s-o abandonaţi. Nu ştiu dacă Harry Andrews — directorul nostru — a fost cumva informat, dar n-a spus nimic. Oricare ar fi fost catastrofa care a dus la evacuarea voastră, trebuie să fi avariat sistemele de aterizare ale CDS-ului fiindcă aţi căzut în golf. V-aţi prăbuşit. Am tras aparatul până aici. N-am urcat la bord, dar judecând după stricăciunile suferite de cocă, ai avut noroc că mai eşti în viaţa., şi mai ales întreagă.

Ea înghiţi înfricoşată.

— Şi colegii mei?

— Asta mă-ntreb şi eu. Unde sunt ceilalţi membri echipajului? Au putut să fugă şi ei?

— Nu erau "alţi membri ai echipajului", făcu ea cu duritate. Dar e o poveste lungă, dar n-am curaj să ţi-o povestesc. Mă refeream la ocupanţii capsulei mele. Câţi sunt?

— Doi. Trei... cu androidul. Dar mi-e teamă că nu au fost favorizaţi de destin ca dumneata.

— Ce? făcu ea nedumerită.

— N-au supravieţuit.

Ea rămase un timp îngândurată, după care scutură din cap.

— Vreau să merg până la aparat. Trebuie să văd ce s-a întâmplat.

Vru să se ridice. El o împiedică punându-i mâna pe umăr.

— Hei, un moment. Eu sunt medicul dumitale şi crede-mă când îţi spun că nu eşti în stare să te deplasezi.

— Nu eşti chiar un doctor, ai recunoscut singur.

Ea lunecă în partea cealaltă a patului şi se ridică, complet goală.

— Îmi dai ceva să îmbrac, sau ies în ţinuta asta?

Clemens îşi acordă un moment de gândire pentru profita mai mult de acest spectacol.

— Datorită originilor populaţiei locale, purtarea un veşminte este foarte recomandabilă.

El se ridică şi se duse la celălalt capăt al infirmeriei pentru a deschide un dulap şi a tria conţinutul acestuia.

— În timp ce vei vizita micul nostru paradis, să nu uiţi nici o clipă că toţi deţinuţii sunt posesori a doi cromozomi Y şi că n-au mai văzut o femeie de ani de zile. Ca şi mine, de altfel.

Ea-l măsură cu privirea, stând cu mâinile-n şold.

— Mda, dar cu dumneata sunt în siguranţă dat fiind că eşti aproape medic.

El nu se putu abţine şi zâmbi.

3

Clemens observă că ea se uita peste tot, în timp ce o ghida prin culoare. Ca un copil intimidat... sau un prădător. Nimic nu-i scăpa. Cel mai mic sunet îi atrăgea imediat atenţia. Mergeau aproape fără zgomot pe podeaua de metal uzat. Ţinuta pe care i-o găsise era ponosită, dar ei nu-i păsa.

— Nu ştiu cât timp ai stat în hipersomn, dar trezirea în asemenea împrejurări cred că a avut urmări asupra sistemului nervos. Aşa că nu te speria dacă te voi observa în continuare. Trebuie să pândesc nişte simptome a unor eventuale efecte secundare care se pot manifesta cu întârziere. Trebuie să te destinzi, Ripley.

Privirea ei pătrunzătoare îl cercetă.

— De unde ştii cum mă cheamă?

— Scria pe o etichetă în chiloţeii dumitale.

Însoţi lămurirea cu un zâmbet de scuză.

— Am găsit placa de identitate, dar era într-o stare atât de proastă că ordinatorul n-a putut s-o citească şi cele mai multe informaţii medicale au rămas indescifrabile. Aşa că a trebuit să bâjbâi.

Ripley mişcă umerii, de probă. Întoarse capul într-o parte şi în cealaltă.

— Cred c-ai făcut treabă bună. Mulţumesc.

Se miră că era jenat de compliment.

— O, şi ultimul imbecil ar fi putut să-ţi pună pe braţ un săculeţ cu ser.

Ea râse.

— Nu sunt de aceeaşi părere. Numai un imbecil calificat.

Oamenii deplasau coca CDS-ului cu precauţie. Trebuia să fie pus într-o cală şi vechea macara gemea din cauza efortului. Nu mai fusese folosită de la închiderea minei şi repunerea ei în funcţiune pentru a depozita capsula de salvare constituise o operaţie delicată. Dar maşina funcţiona normal şi cablurile cântau coborând încet aparatul spaţial.

Acesta nu mai suscită curiozitatea generală odată cu apariţia lui Ripley alături de Clemens. Şi chiar dacă ea reuşi să nu arate că observase această schimbare, puşcăriaşii nu putură să nu o soarbă din ochi.

— La ce serveau aceste instalaţii pe vremuri? îşi întrebă ea ghidul.

Urcaseră pe rampa care ducea la epava capsulei.

— Ne aflăm într-o mină în care se găsea în principal platină şi alte metale din acelaşi grup. Mineralul era tratat pe loc pentru a reduce costul transportului. Cred că urcase brusc cursul platinei atunci când a fost localizat acest zăcământ. Altfel n-ar fi fost rentabilă implantarea unei uzine de asemenea importanţă atât de departe de lumile

locuite. Era un filon foarte bogat, foarte concentrat.

— Şi acum?

Ea se oprise în faţa CDS-ului pentru a inspecta coca avariată.

— Totul aparţine lui Weyland-Yutani. Nu sunt un specialist în negoţul cu materii prime interstelare şi mă-ndoiesc că pe această lume există cineva care să se intereseze de creşterea şi scăderea cursurilor lor, dar am auzii că nevoile de platină au diminuat foarte mult şi că preţul acestui metal a păţit acelaşi lucru.

Aproape tot materialul a fost lăsat pe loc. Valoarea lui este inferioară costului transportului său. Filonul nu este epuizat, şi dacă preţurile vor urca într-o zi, sunt sigur că mina va fi redeschisă şi Compania ne va transfera în altă parte. Ca bandiţii cei răi să nu aibă o influenţă nefastă asupra minerilor cei buni. Şi să ştii că n-o să crâcnească nimeni. Cu toţii vor fi încântaţi să părăsească bolovanul ăsta, fiindcă mai rău nu se poate.

Rolul lor este de paznici: douăzeci şi cinci de gardieni care veghează cu permanenţă asupra instalaţiilor în cazul în care cererea de platină ar creşte... şi preţul ei va avea aceeaşi soartă. Este o afacere excelentă, atât pentru guvern cât şi pentru Companie.

— Mă îndoiesc că se poate rămâne cu mintea întreagă după un an de stat pe o lume ca asta.

Clemens izbucni în râs.

— Şi noi credeam că nu se poate, înainte de a fi trimişi aici. Dar nu am luat-o razna. Nu toţi, în orice caz. Singurătatea este mai suportabilă pentru cei care pot să se asimileze unor asceţi contemplativi decât unor nelegiuiţi care-şi ispăşesc pedeapsa.

— Femei sunt aici?

— Sunt dezolat, locotenent Ripley. Aceasta este un penitenciar rezervat pentru cromo dublu Y. Clientelă exclusiv masculină.

Ea dădu din cap, apoi se întoarse şi se îndoi pentru a se târî în ceea ce mai rămăsese din sas. Clemens o lăsă să se strecoare printre dărâmături şi o urmă.

Interiorul aparatului era într-o stare şi mai proastă decât exteriorul: pereţi dărâmaţi şi strâmbaţi, console şi instrumente sfărâmate, echipament împrăştiat pe punte. Totul era impregnat cu un miros puternic de apă sărată. Ea încremeni, uluită de faptul că scăpase teafără dintr-o asemenea catastrofă.

— Unde sunt corpurile?

Şi Clemens era impresionat de amploarea stricăciunilor şi surprins că Ripley scăpase cu viaţă.

— Avem o morgă. Este indispensabil, într-o mină. Acolo i-am dus pe prietenii dumitale până vin anchetatorii, adică peste aproximativ o săptămână.

— Şi androidul...

Clemens se strâmbă.

— Deconectat şi deteriorat. Am găsit bucăţile lui prin toate colţurile. Rămăşiţele au fost aruncate la gunoi. Caporalul a fost străpuns în piept de o bârnă. Chiar dacă ar fi fost conştient nu şi-ar fi dat seama de nimic. Şi mă-ndoiesc că ar fi ieşit din hipersomn.

— Şi fetiţa?

Clemens constată că ea se străduia să-şi controleze emoţiile.

— Înecată în cheson. Nici ea nu s-a trezii. Este o consolare jalnică, dar a avut o moarte mai uşoară decât militarul.

Ripley digeră veştile primite. Apoi umerii începură să-i tremure şi ochii îi luciră de lacrimi. Atât. Nu strigăte, nu urlete, nu revoltă împotriva unui univers nedrept şi indiferent. Micuţa Newt. Newt al cărei destin îi fusese potrivnic de la început. Dar cel puţin patimile ei se sfârşiseră. Ripley îşi şterse ochii, apoi se uită la rămăşiţele

che-sonului criogenic al copilului. Capacul era spart, ceea ce nu era surprinzător.

Brusc, se încruntă. Sub panoul transparent, metalul prezenta o decolorare bizară. Se aplecă şi şterse cu degetul pata, sub privirile intrigate ale lui Clemens.

— Ce este?

Ripley se ridică. Mâhnirea fusese alungată de altă emoţie. Când răspunse, tandreţea şi compasiunea îi dispăruseră din glas.

— Ea unde e?

— Ţi-am spus, la morgă. Ai uitat?

O privea preocupat. Îi era teamă de o reacţie alergică la unul dintre produsele pe care le adăugase la ser.

— Readaptarea dumitale la realitate este încă precară. Jumătate din sistem se crede încă în hipersomn.

Ea se întoarse la el atât de rapid încât el tresări.

— Vreau să-i examinez rămăşiţele.

— Ce vrei să spui? Corpul fetiţei este intact.

— Eşti sigur? Vreau să-l văd. Trebuie să fiu sigură.

El se strâmbă, dar n-o mai întrebă... din cauza expresiei ei. Un lucru era evident, nu va putea să-i interzică accesul la morgă. Şi nu avea nici un motiv să-i respingă cererea. Această bruscă dorinţă de a examina cadavrul nu părea motivată de nostalgie. N-o cunoştea de prea mult timp ca să o judece categoric, dar ea nu părea să fie genul de om care să se complacă în incertitudine şi morbiditate. Scara circulară era îngustă şi lunecoasă, dar îi scutea de un ocol de la hangarul în care era depus CDS-ul până la morgă. Ei coborau, când Clemens nu-şi mai putu stăpâni curiozitatea:

— De ce-ai insistat atâta?

— Trebuie să obţin o informaţie despre cauzele decesului, răspunse ea cumpănit. Să verific

dacă mai există şi altele.

— Altele?

În alte împrejurări, Clemens s-ar fi simţit ofensat.

— Nu-mi place să intru în detalii când subiectul este atât de delicat dar, deoarece în cilindru s-a produs o breşă, este de presupus că ea s-a înecat. Era fiica dumitale?

— Nu, fiica mea a murit de foarte mult timp.

Ea îi ocolea privirea. Dar era încă slăbită şi trebuia să-şi concentreze toată atenţia asupra treptelor înguste dispuse în elice.

— Atunci de ce ţii atâta s-o vezi?

În loc să răspundă, ea declară:

— Poţi să te simţi foarte apropiat de cineva chiar dacă nu există nici o legătură de rudenie. Crezi că am *chef* s-o văd aşa? Aş prefera să păstrez alte amintiri despre ea. Nu ţi-aş fi cerut asta dacă nu ar fi fost foarte important.

Era gata să-i ceară explicaţii dar se răzgândi. O cunoştea destul de bine ca să ştie că nu va scoate nici un răspuns de la ea. Nu-i va comunica informaţii decât atunci când va crede ea de cuviinţă.

Descuie uşa şi intră primul. Utiliză codul confidenţial pentru deschiderea unui sertar inferior care lunecă fără zgomot. Ripley se plasă lângă el şi se aplecară amândoi asupra trupşorului nemişcat.

— Lasă-mă un moment, te rog.

Clemens dădu din cap şi se duse să consulte un cadran. Se întorcea din când în când pentru a se uita la femeie. În ciuda emoţiilor care o sfâşiau, ea examina cadavrul cu eficienţă şi meticulozitate. Când consideră că o lăsase destul singură, el reveni lângă ea şi întrebă:

— Eşti mulţumită?

El aştepta un gest de confirmare, poate un oftat, dar nu ceea ce auzi de la ea.

— Nu. Trebuie făcută o autopsie.

— Glumeşti? exclamă el şi rămase cu gura căscată.

— Deloc. Crezi că pot găsi ceva de râs în situaţia asta? Trebuie să ştiu cu certitudine de ce a murit.

Ochii ei aveau duritatea oţelului.

— Dar ţi-am spus că s-a înecat.

El vru să împingă sertarul, dar ea îl împiedică.

— Eu nu sunt convinsă.

Trase aer în piept.

— Cer efectuarea unei autopsii.

— Ascultă-mă. Eşti dezorientată. O jumătate din corpul dumitale este încă în somn criogenic.

— Dumneata să mă asculţi, replică ea cu gravitate Am motive foarte serioase să-ţi cer asta.

— Ai putea să mi le expui?

Era foarte calm în aparenţă.

Ea ezită.

— E neapărată nevoie?

— Da. "Autopsie la cererea unei prietene a defunctei" nu este o justificare satisfăcătoare pentru inspectorii Companiei. Trebuie ceva mai bun,

Aşteptă nerăbdător.

— Înţeles. Riscuri de contaminare.

— Ce fel de "contaminare"?

O vedea cum căuta un răspuns.

— Dumneata eşti medicul, nu eu.

El scutură din cap şi zise:

— Fă un efort.

— Holeră.

Ea se uită drept în ochii lui şi el fu frapat de dârzenia ei.

— Nu vorbeşti serios. Nu s-au mai semnalat cazuri de două secole. Hai, mai încearcă. Pe aici rareori avem ocazia să râdem. Variolă, poate?

— Ţi-am spus. Holeră. Noi făceam parte dintr-un detaşament care a ras instalaţiile de pe Acheron cu o explozie termonucleară. Ei experimentau diverse soiuri bacteriene şi virale

mutate în ceea ce se credea a fi un mediu închis, fără pericol. Trebuie să fii la curent cu activităţile Companiei. Infecţia n-a putut fi izolată şi... s-a răspândit. Era foarte virulentă şi nu exista nici un antidot eficace. N-au putut opri propagarea ei, cu toată strădania lor.

— Şi Compania a decis să sterilizeze totul cu bombe nucleare? Ăsta da, tratament radical. Este adevărat că nu suntem ţinuţi la curent cu tot ceea ce se întâmplă, dor cred că ar fi trebuit să auzim şi noi.

— Zău? Atunci înseamnă că nu lucraţi pentru aceeaşi Companie ca mine, sau că nu vi s-a comunicat această informaţie. După câte am constatat eu, directorul vostru nu este prea vorbăreţ. A considerat că nu e nevoie să aflaţi această ştire.

— Posibil.

Trebuia să mărturisească faptul că nu mai era sigur pe el. Şi că-i aţâţase curiozitatea. Să le fi ascuns Andrews acest lucru? Nu era obligat să le povestească tot ce ştia.

Dar povestea asta cu holera era ridicolă. Mutaţie au ba, pretextul îi părea firav. Fireşte, dacă vorbea adevărat şi cadavrul caporalului era contaminat de ceva cu care nu puteau să lupte...

Şi poate că era vorba de o jumătate de adevăr. Dacă ea nu era autorizată să dezvăluie adevărata natură a infecţiei; era poate prima explicaţie care-i venise în minte. Părea în orice caz convinsă de temeinicia unei astfel de măsuri. În calitate de militar, poate că ea nu putea să-i spună tot unui civil.

Ea rămase în picioare, fără să mai scoată o vorbă. Se mulţumi să-l observe şi să aştepte.

Şi-apoi, la naiba! îşi zise el.

— Dacă ţii neapărat.

Uzina pietrificată în delăsare era la fel de veselă ca o primăvăratică pajişte alpestră, în comparaţie cu morga aceasta. Dulapuri de oţel inoxidabil ocupau un perete, cu coduri cu bare lipite pe mai multe uşi. Dalele luminate ale podelei erau fisurate şi găurite. Ar fi fost uşor să se facă ordine, dar nu dispuneau nici de material şi nici de cunoştinţele necesare şi nimeni nu-i acorda nici un fel de importanţă.

Masa de un alb incert instalată în centrul sălii era luminată de o baterie de proiectoare. Protejat de o mască şi o bluză, Clemens se aplecă asupra cadavrului fetiţei şi efectuă prima incizie cu scalpelul laser. Făcu o pauză pentru a-şi şterge sudoarea de pe sprâncene. Demult nu mai practicase o autopsie şi nu numai că-i lipsea antrenamentul, dar se întreba dacă nu comitea o gravă eroare.

Bisturiul despică fără zgomot micuţa cutie toracică.

— Nu te-ai răzgândit?

Fără să ia în seamă întrebarea, ea continuă să-l observe în linişte, cu inima îngheţată, cu toate emoţiile dale la o parte, de unde nu mai puteau să-i influenţeze hotărârea. Clemens ridică din umeri şi-şi văzu de treabă.

Strecură mâinile înmănuşate în deschizătura pe care o practicase, inspiră adânc şi desfăcu coastele pentru a dezveli cavitatea toracică. Îşi începu examinarea. Se apleca uneori pentru a studia îndeaproape sub un unghi diferit. În final, se îndreptă şi-şi dezmorţi degetele.

— Nu descopăr nici o anomalie. Toate sunt la locul lor. Nu lipseşte nimic. Nici o urmă de maladie, nici o decoloraţie suspectă, nimic alarmant. M-am uitat foarte atent la plămâni. Cel mai uimitor lucru, e că sunt atât de sănătoşi. Plini de lichid, aşa cum m-am aşteptat. Fără nici o îndoială, analiza va confirma că este vorba de apă

de mare. Şi asta e ceva bizar pentru o persoană atinsă de holeră, nu crezi?

Practică o tăietură laterală, se uită în interior apoi îşi ridică ochii.

— Nimic. Mulţumită?

Ea-şi întoarse spatele.

— Acuma, şi fiindcă nu-s aşa de prost cum par, ai putea să-mi spui ce anume credeai că vom descoperi?

Nu mai trebuia să răspundă fiindcă uşa se deschisese brusc, iar cele două siluete care intrară lăsară uşa să se lovească de perete.

Andrews era şi mai puţin amabil ca de obicei.

— Domnule Clemens.

— Domnule director.

Tehmedul răspunse cu politeţe, dar nu ca o deferenţă excesivă. Ea-i observă pe cei doi cu atenţie.

— Nu cred că aţi fost prezentat locotenentului Ripley.

Ea se gândi că Andrews se uită la ea mai mult decât avusese de gând. El îşi mută privirea spre masa de autopsie, apoi la tehmed.

— Ce se întâmplă, domnule Clemens?

— Chiar aşa, interveni Aaron, dublul verbal cât şi fizic al superiorului său. Ce se întâmplă, domnule Clemens?

— Permiteţi-mi mai întâi de toate să vă precizez că locotenentul Ripley se simte foarte bine, cum puteţi să constataţi.

Andrews nu muşcă momeala. Vizibil dezamăgit, Clemens adăugă:

— În al doilea rând, am autopsiat copilul decedat, din motive de securitate şi sănătate publică.

— Fără a solicita autorizaţia mea în prealabil, mormăi directorul.

Tehmedul nu se lăsă intimidat.

— Eram presaţi de timp.

Andrews ridică imperceptibil din sprâncene.

— Găseşte altă scuză, Clemens. Nu de timp ducem noi lipsă aici.

— Este nevoie să precizez să locotenentul s-a temut ca nu cumva cadavrul să fie contaminat cu organisme mutante iniecţioase.

Directorul se întoarse spre Ripley care rămase mută.

— Aşa este?

Ea înclină capul fără să dea explicaţii.

— Examenul e relevat că totul era normal, interveni Clemens. Corpul este sănătos şi nu am relevat nici o urmă de contaminare. Ştiam că mi-ai fi spus să mă asigur cât mai rapid şi iată de ce mi-am îngăduit să autopsiez imediat cadavrul.

Ripley avea impresia că vedea cum fierb gândurile în creierul lui Andrews. Fermentând.

— Înţeles, zise în sfârşit. Dar ar fi preferabil ca în viitor locotenentul să nu se mai ducă să-şi exhibeze farmecele în faţa deţinuţilor cum s-a întâmplat acum o oră, dacă e adevărat ce mi s-a spus. În pofida legămintelor lor semi-monastice. Nu-i nimic personal, Ripley. Fac această propunere atât pentru protecţia dumitale cât şi pentru liniştea mea sufletească.

— Înţeleg întrutotul, murmură ea, adresându-i ceva ca un surâs.

— Sunt convins.

Se întoarse către tehmed.

— Ar fi de asemenea util ca dumneata să mă ţii la curent cu evoluţia pacientei dumitale. Trebuie să menţionez acest gen de lucruri în registrele oficiale. Îţi cer cumva prea mult?

Ripley făcu un pas înainte.

— Trebuie să incinerăm corpurile.

Andrews o privi şi se încruntă.

— Ridicol. Le vom conserva în gheaţă până la sosirea anchetatorilor. Ar trebui să cerem nişte autorizaţii. Nu sunt abilitat să iau asemenea decizii.

— Incinerare... asta-i bună, rânji Aaron pentru a-i face plăcere superiorului său.

— Am motivele mele, replica Ripley. Precizez că nu au nici o legătură cu sentimentele personale. Este în joc sănătatea populaţiei acestei lumi.

Ea-l fixă pe Clemens, în expectativă.

Ce anume ar putea s-o tulbure într-atât? se întrebă el.

— Locotenentul Ripley se teme că nu au fost înlăturate toate riscurile de contaminare, zise cu voce tare.

Andrews închise ochii pe jumătate, cu un aer de neîncredere.

— N-ai declarat că nu era nici un simptom de maladie?

— Am spus că am găsit acest corp perfect sănătos, fără urme suspecte. Dar aici nu dispun decât de mijloace rudimentare şi eu nu mă bucur de o excelentă reputaţie în mediile medicale interplanetare.

Andrews mormăi, semn că înţelegea fondul problemei.

— Nu sunt infailibil. După părerea mea, acest copil s-a înecat pur şi simplu, dar pentru a fi absolut siguri ar trebui să procedăm la nişte teste mai precise. În pofida rezultatelor examenului meu, nu pot să risc şi să las un virus mutant să se propage pe Florina. În plus mi-e teamă de reacţia membrilor echipei de salvare. S-ar putea ca ei să păstreze distanţa, în timp ce noi aşteptăm cu nerăbdare vizita lor. Şi dacă nu faceţi tot ceea ce se cuvine pentru stoparea unei epidemii care a fost atât de grave că infanteriştii au fost nevoiţi să utilizeze energia atomică pentru a scăpa de ea pe Acheron, aceasta ar aduce un prejudiciu carierei dumitale, domnule director. Admiţând că vei fi cruţat de această maladie, bine-nţeles.

Andrews nu se obosi să-şi ascundă nemulţumirea.

— Congelarea ar arebui să anihileze orice virus.

— Nu neapărat, replică Ripley.

— De unde ştii?

— E vorba aici de mutaţii complexe obţinute prin inginerie genetică. Dumneata poţi să afirmi contrariul?

Directorul înjură cu jumătate de gură şi iritatea lui se accentuă.

— În momentul acesta numărăm douăzeci şi cinci de puşcăriaşi în această instalaţie. S-au preschimbat în "paznici", dar sunt cu toţii dublu cromo Y... criminali, tâlhari, violatori, asasini, incendiatori, traficanţi de droguri... drojdia societăţii.

Făcu o pauză pentru a le oferi răgazul de a-şi asimila litania.

— Între timp au descoperit credinţa. Poate că se căiesc, dar mă-ndoiesc — e părerea mea — că nu sunt la fel de periculoşi. Apreciem oricum efectul pozitiv al convertirii lor şi mă feresc, pe cât este posibil, să iau nişte hotărâri care să contravină convingerilor lor religioase. Sunt mulţumiţi de toleranţa mea, şi-şi manifestă recunoştinţa acordându-mi o linişte sufletească mai deplină decât aş fi putut să nădăjduiesc în asemenea împrejurări. Grija mea principală se referă la menţinerea ordinii stabilite şi mă străduiesc prin urmare să elimin eventuale surse de necazuri. Nu voi lăsa o femeie să le trezească poftele aducându-le aminte nişte lucruri care ţin numai de trecutul lor.

— Da, aprobă Ripley, este indispensabil pentru siguranţa mea. În plus, şi orice-ai crede dumneata, sunt conştientă de problemele potenţiale pe care vi le pune şederea mea printre voi.

— Asta-i foarte bne.

Andrews era vizibil încântat să constate că ea accepta cooperarea. Sau, cu alte cuvinte, să nu-i complice prea mult viaţa. Se adresă tehmedului.

— Las în grija dumilale reglarea detaliilor incinerării, domnule Clemens.

Se răsuci spre ieşire.

— Încă un lucru, domnule director.

— Da?

— După ce termin trebuie să fac un raport amănunţit? Pentru registrele oficiale bine-nţeles.

Andrews îşi ţuguie buzele, meditativ.

— Nu va fi necesar, domnule Clemens. Va fi suficent dacă m-ai informa prin com. Mă voi ocupa eu de celelalte.

— Dorinţele dumitale sunt ordine, domnule director, răspunse Clemens cu un mic surâs.

4

Carne. Mai familiară şi mai puţin familiară. Carne roşie ternă, striată de mucegai. Carcase mici agăţate de cârlige ruginite. Halci cu umflături, cioturi conturate, grăsime.

Alături — păsări şi vite nepăsătoare. O oaie solitară. Tot carne, dar vie.

Cea mai mare parte a abatorului era dezafectată. Instalaţia fusese construită pentru satisfacerea nevoilor cotidiene a sute de tehnicieni, mineri şi siderurgişti. Cele ale deţinuţilor erau mult mai modeste şi ar fi fost posibil să se lase mai mult spaţiu între animalele în viaţa şi cele moarte, dar imensa sală în care mai răsuna gâlgâitul sângelui şi plesnetul pistoalelor de abataj şi a cuţitelor era un loc pe care majoritatea oamenilor preferau să-l evite.

Era bântuit de prea multe duhuri în căutarea unui corp pentru a-l poseda, prin moleculele învârtejite de aer viciat. Cei doi bărbaţi se chinuiau cu căruciorul recalcitrant pe care zăcea o carcasă voluminoasă de bou. Frank îl ghida, în timp ce Murphy îl împingea pentru a mai înlesni sarcina

motorului electric care pârâia şi scotea scântei. Când va arde, se vor mulţumi să ia alt cărucior. Nu exista nici un tehnician capabil să asigure întreţinerea în acest penitenciar.

Frank avea aeru] unui condamnat pe viaţă. Colegul său, mult mai tânăr, avea un aspect mai acătării. Doar uitătura furişă indica o viaţă petrecută în ilegalitate de la vârsta adolescenţei. Era alergic la muncă şi prefera să ia ceea ce alţii câştigaseră cu sudoarea frunţii, cât mai discret cu putinţă... dar nu totdeauna. De aceea a şi fost prins.

Ultima arestare îi fusese fatală şi trebuia să-şi ispăşească păcatele pe această lume atât de exotică şi radioasă!

Murphy coborî întrerupătorul şi platanul căruciorului basculă pentru a se debarasa de carcasa greoaie. Căzu. Frank pregătise nişte lanţuri cu care înfăşură picioarele posterioare ale animalului înainte de a-l ridica. Boul se înălţă încet, prin uzmeli care-l făceau să se bălăngăne. Zalele fragile în aparenţă, dar de fapt foarte solide, se loveau cu zgomot sub masa de carne.

— Ei da' anul ăsta n-o să aşteptăm mult Crăciunu', declară Frank, cu respiraţia tăiată.

— Cum adică?

— Numai-boii morţi sunt nişte boi buni.

— Că bine zici, bă! Scârboşenii împuţite colcăitoare. Mai bine le halesc decât să le curăţ.

Frank se uită spre staule.

— Mai sunt doar trei, după aia stăm cu burta-n sus. Doamne, mi-e groază să le stropesc cu tulumba. Nu-ş' cum fac da' mă pomenesc mereu cu căcat pe cizme.

Murphy îşi muşca buză, cu gândul aiurea.

— Că veni vorba de tulumbă, Frank...

— Mda?

Nişte amintiri îi modulau vocea, îi bântuiau faţa.

— Ia zii, dacă ai ocazia — să zicem aşa —, cum o vrăjeşti?

Colegul său păru nedumerit.

— Ocazie? Ce ocazie?

— Ştii tu. Un prilej.

Murphy gâfâia.

— Dacă ne-am întâlni, aşa din întâmplare?

— Mda. Dacă o trece pe lângă tine, singurică, fără Andrews sau Clemens după ea. Cum o iei? Mă-nţelegi, dacă dai de ea în cantină sau în altă parte.

Ochii celuilalt sclipiră.

— Nici o problemă. Eu am ştiut să le iau pe femei. I-oi zice "Bună, scumpo, cum e? Ce să fac pentru tine?" După aia m-oi uita la ea de sus în jos, ştii, şi numai de i-oi face cu ochiul şi i-oi zâmbi şi se prinde ea.

— Şi să facă mişto.

— Şi eu s-o fac mişto.

— Mda, mormăi Murphy, care se-ntunecă. Totul e să le iei tare ca să le pui cu botu' pe labe, nu?

Cel bătrân dădu din cap, ca fiind evident.

— Ia-le pe regine ca pe curve şi pe curve ca pe regine. Asta-i regula.

Terminară cu agăţarea carcasei şi atunci Frank blocă palanul şi se dădură înapoi, animalul legănându-se la capătul lanţului.

Cei doi râmaseră îngânduraţi până ce Fank înjură.

— Frank!

— Mda?

— Tu de ce crezi că a crăpat Bebe?

Cu capul, arătă spre bou.

Amicul dădu din umeri.

— Ce ştiu eu! A căzut lemn. Criză cardiacă, poate.

— Improbabil. Nu era prea bătrân, nu?

— Avea vreo unşpe ani. În floarea vârstei. Noi am avut baftă, nu el. Directorul nu autorizează sacrificarea unui animal decât la marile ocazii. O fi o primă pentru munca pe care am făcut-o. Făcut

bucăţi, Bebe o să îmbunătăţească meniul. Cu carnea lui, haleala deshidratată o să fie la fel de bună ca cea adevărată.

— Mda!

Lui Murphy îi ploua în gură. Şi vedea steakuri servite pe nişte pite scoase din cuptor.

Apoi remarcă pe cărucior ceva. Forma creaturii era la prima vedere uimitoare, dar fusese strivită de carcasa boului. Vedea un mic corp circular dotat cu un apendice cărnos flexibil şi numeroase picioare turtite şi zdrobite. Cu e expresie de dezgust, o luă de coadă.

— Şmecheria asta ce-o mai fi?

Frank se apropie pentru a vedea mai bine şi dădu din umeri pentru a-şi exprima indiferenţa.

— Ce ştiu eu? Nu-s specialist. O fi meduză aruncată pe plajă.

Celălalt o mirosi. Nici un miros deosebit.

— Just.

O azvârli cât colo, fără să-i mai acorde nici o importanţă.

Sticlăria era o anticameră a infernului, domeniul focului şi al undelor de căldură clătinate. Aici, totul ondula şi era lipsit de contururi precise. Ca aproape tot restul complexului siderurgic, această secţie nu fusese golită de echipamente înainte de a fi abandonată. Deţinuţii găseau aici de lucru, deoarece lucrarea sticlei reclama mai puţină competenţă decât extragerea platinei sau întreţinerea maşinilor. Andrews îi încuraja să utilizeze aceste instalaţii nu numai pentru a combate plictiseala, dar mai ales pentru asigurarea celor câte se spărgeau.

Deocamdată, trefiloarele automate prelevau din cuptor sticla topită pe care o întindeau în tuburi destinate înlocuirii celor din părţile cele mai vechi ale sistemului de purificare a apei.

Puşcăriaşii care asistau la acest proces găseau automatismele fascinante şi plicticoase totodată. Tuturor le plăcea să vină aici, deoarece sticlăria le oferea un prilej de distracţii şi o temperatură mult mai ridicată decât oriunde în altă parte.

— Ai de gând să te duci?

Cel care vorbise aruncă o privire la cadranele pupitrului de supraveghere. Ca întotdeauna, marja de securitate era suficientă.

Colegul său se încruntă.

— Nu m-am hotărât încă. Nu ne priveşte.

— E ceva deosebit.

— Nu ştiu.

Un al treilea deţinut se îndepărtă de cuptor şi-şi ridică pe frunte ochelarii de protecţie.

— Dillon se duce?

Chiar când punea această întrebare, acesta aparu pe pasarelă şi veni cu paşi mari spre ei.

— Opriţi totul, le ordonă el simplu când ajunse la ei. Fără să discute, primul puşcăriaş coborî un întrerupător şi sticla începu de îndată să se răcească.

— Ei, unde am ajuns? întrebă cel cu ochelari care clipea pentru a alunga praful din ochi.

— Mda, zise deţinutul care stătea în centrul micului grup. Am discutat, dar n-am hotărât nimic.

— S-a hotărât, declară Dillon care-i fixă pe fiecare în parte. Mergem cu toţi. Nu cunoaştem victimele, dar trebuie să le aducem omagiul nostru. Vor să le ardă trupurile şi n-avem de ce a ne opune din moment ce nu e vorba de unul dintre noi.

Îşi terminase explicaţiile şi plecă.

Cei trei porniră pe urmele lui. Cel cu ochelari protectori îşi trecu braţele în jurul gâtului celuilalt.

— Demult n-am mai fost la nişte funeralii.

— Îmi convine, declară sumbru colegul său. Chiar că mi-ar fi părut rău să ratez ceremonia. Pentru mine este aproape ca un rit al trecerii, ştii? O plecare departe de aici.

— Amin, frate, zise primul.

Mări pasul pentru a nu rămâne departe de Dillon.

Vechiul cuptor de topire trosni şi gemu atunci când fu repus în funcţiune. Sala vastă săpată prin explozii în rocă fusese dublată cu un blindaj izolant peste tot unde o asemenea măsură se dovedea necesară. Pe fiecare galerie se înşirau monitoare şi pupitre de comandă. Macarale şi maşini grele cu şenile aşteptau încă acolo unde le garaseră minerii înainte de evacuarea acestei lumi. În umbrele aruncate de o iluminare redusă, ele te duceau cu gândul la nişte fosile din mezozoic scăpate dintr-un depărtat muzeu do istorie naturală.

Flăcările care pâlpâiau împrejurul cuvei scoteau în evidenţâ siluetele a doi puşcăriaşi cocoţaţi pe o macara deasupra prăpăstiei. Ţineau între ei un sac de nailon în care atârna conţinutul macabru.

Ripley îşi ridică ochii spre aceşti oameni şi povara lor, iar mâinile se crispară pe balustrada care-i separa de infernul artificial de dedesubt. Clemens era lângă ea. El ar fi vrut să spună ceva, dar nu mai avea cuvinte de consolare. Îşi epuizase rezervele de compasiune de mulţi ani şi descoperea că nu mai avea deloc, nici rămăşiţă, pentru a-i acorda acestei femei îndurerate.

Aaron era acolo, cu Dillon şi majoritatea deţinuţilor. Defunctul fusese într-o oarecare măsură un reprezentant al forţelor de ordine, dar niciunul nu şi-ar fi permis să zâmbească sau să facă remarci sarcastice. Moartea era prea familiară, prea prezentă în viaţa lor de zi cu zi, pentru a cuteza să nu o respecte.

Andrews tuşi şi deschise o cărticică.

— Îţi dăm această copilă şi acest bărbat în grija ta, o, Doamne! Trupurile lor au plecat din umbra nopţilor noastre. Ele au fost eliberate de întuneric şi suferinţă. Nu le lăsa sufletele să

rătăcească şi îndrumă-le spre cele care au părăsit lumea aceasta înaintea lor.

În centrul de control situat mai jos, un deţinut pe nume Troy urmărea derularea ceremoniei prin comul său. Când Andrews ajunse la un anumit pasaj al elogiului, efectuă reglajele. Indicatoarele trecură de la galben la verde. Din spatele său se ridică un geamăt până la notele acute, până se întrerupse. Nişte lumini clipiră pentru a-l informa că totul era pregătit.

Nişte flăcări albe umplură cuptorul de topire, sub pasarele. Mugetul şi strălucirea lor erau impresionante în semiumbră. Nici o şarjă de miner nu va fi deversată în această vâlvătaie, nici un tehnician nu se pregătea să transforme tonele de minereu în platină. Limbile de foc lingeau pereţii cuvei şi nimic altceva.

Lacrimi se prelingeau pe obrajii lui Ripley care se uita fix spre acest infern ţinut sub control. Durerea şi amintirile o muţiseră. Nu mai era decât plânsul. Clemens îi adresă o privire compătimitoare. Ar fi vrut să o ia de braţ şi să o strângă lângă el şi s-o îmbărbăteze. Dar erau martori, printre care şi Andrews. Nu făcu nimic.

— Această copilă şi acest bărbat au părăsit această lume, psalmodia directorul. Învelişul lor carnal poate fi distrus, dar nu şi sufletul lor care este veşnic şi niciodată nu va dispărea.

Andrews închise cartea şi atenţia tuturor se mută spre Dillon care prelua cuvântul.

— Noi care suntem îndureraţi, te întrebăm: De ce? De ce nevinovaţii nu sunt cruţaţi? De ce aceste jertfe?! De ce această suferinţă? Nu poate fi făcută nici o promisiune. Nu există nici o certitudine. Ştim doar că unii vor fi aleşi, că alţii vor fi salvaţi.

Căldura care urca din cuptor deveni insuportabilă pentru oamenii cocoţaţi pe macara. Balansară între ei povara, apoi o lăsară să cadă în flăcări înainte de a bate în retragere spre o

atmosferă mai respirabilă. Sacul căzu rostogolindu-se şi apoi dispăru în văpaie. Limbi de foc mai înainte se ridicară din furnal când sacul fu calcinat împreună cu conţinutul său.

Ripley simţi că leşină şi se sprijini de braţul lui Clemens. Deşi surprins, tehmedul o susţinu fără să se clintească. Membrii asistenţei îi priviră, dar pe feţele lor nu apărea nici o urmă de concupiscenţă, doar simpatie. Dillon nu observă. El rezista în continuare.

— Dar cei care ne-au părăsit nu vor mai cunoaşte niciodată lipsurile, mâhnirea şi suferinţa care-i aşteaptă pe cei care rămân. Iată de ce noi le dăm trupurile neantului cu inima veselă. Căci fiecare grăunte conţine în el o floare şi fiecare mort, o nouă viaţă. Veşnică reîncepere.

Se produse ceva în interiorul abatorului, vânzoleală printre carcasele agăţate şi duhurile dănţuitoare de aer îngheţat. Boul săltă apoi tresări frenetic în lanţuri.

Nu era nimeni să vadă măruntaiele lui intrând în expansiune. Se dilatară până când pielea se întinse ca învelişul unui dirijabil prea umflat. Nici un martor nu văzu cum, datorită presiunii, pântecele plesni şi împrăştie peste tot fărâme de carne şi grăsime. Organele, ficatul şi stomacul, serpentine de intestine se revărsară pe jos. Şi mai era ceva.

Se ivi un cap, cu o mişcare spasmodică, dictată de instinct. Creatura de coşmar se răsuci încet pentru a-şi cerceta mediul. Pentru vânătoare. Mai întâi cu stângăcie dar, câştigând rapid siguranţă, se deplasă, căutând ceva. Găsi o conductă de ventilaţie, o inspectă repede şi dispăru înăuntru.

Trecuse mai puţin de un minut de când ieşise din pântecele boului.

Dillon îşi termină discursul şi-şi lăsă capul în piept. Colegii îl imitară. Ripley se uită la aceşti oameni, apoi din nou la flăcările pe care nişte sisteme electronice începuseră să le înăbuşe. Ridică mâna şi se scărpină în cap, la ureche. Şi iar. De această dată îşi examină mâinile.

Erau acoperite de un fel de bobiţe de praf mişcătoare.

Scârbită îşi şterse cu frenezie mâinile pe salopeta de împrumut, apoi ridică ochii spre Clemens care observă cu subînţeles:

— Te-am avertizat.

— De acord, m-am lămurit. Şi ce să fac?

— Te scarpini, sau...

El îşi mângâie capul ras şi zâmbi.

Ea se strâmbă.

— E singura soluţie?

El confirmă dând din cap.

— Dacă ar mai fi alta, am fi adoptat-o demult. Este adevărat că nimeni nu şi-a dat osteneala să se aplece asupra acestei probleme. Cochetăria este una din primele victime ale exilării pe Florina. Îţi va fi mai bine. Părul îţi va creşte la loc după plecare, iar dacă nu faci nimic, până atunci paraziţii ăştia ţi-l vor ronţăi până la rădăcină. Sunt minusculi dar lacomi şi mănâncă tare urât. Crede-mă, vei avea mai mult de pierdut dacă nu te razi şi vei avea mereu mâncărimi.

Era învinsă.

— De acord. Unde găsesc un coafor pe aici?

— Îl ai în faţa dumitale, veni răspunsul tehmedului pe un ton de scuză.

Cabinele de duş erau aliniate în sala goală, sterilă şi albă în lumina crudă a plafonierelor. O singură boxă era ocupată. Lăsând apa caldă adiţionată cu produse chimice să-i şiroiască pe corp, Ripley se studia în oglinda care ocupa un perete întreg.

Se găsea străină aşa, lipsită de păr. Şi totuşi era un element nesemnificativ şi efemer. Singurul care putea fi schimbat uşor şi după voie. Dar se simţea din punct de vedere fizic dominată, ca o regină brusc despuiată de coroană. Ştia totuşi că-i va creşte la loc. Aşa-i spusese Clernens. Deţinuţii se rădeau în mod regulat. Nici paraziţii, nici aerul ambiant nu făceau permanentă o asemenea condiţie.

Ripley îşi săpuni capul ras. Senzaţia era bizară şi i se făcu pielea de găină deşi jetul era fierbinte. Multe lucruri erau raţionate în acest complex de exploatare şi de tratare a minereului. Dar nu apa. Uzina de desalinizare din golf fusese prevăzută pentru a asigura nevoile totalităţii instalaţiei şi personalului. Chiar şi funcţionând mai încet, ea furniza mai multă apă potabilă decât ar putea să utilizeze deţinuţii.

Închise ochii şi se retrase de sub presiunea jetului de apă. Pentru ea, omeniroa nu a făcut decât trei invenţii importante în cele două milenii de civilizaţie: limbajul, scrierea şi instalaţia sanitară.

Dincolo de această cabină de duş o aşteptau moartea şi numeroase alte probleme, chiar dacă păreau nesemnificative în comparaţie cu pericolele prin care trecuse. Clemens, Andrews şi ceilalţi nu înţelegeau. Nu ar fi avut cum. Ripley nu considera că era cazul să intre în amănunte.

După câte îndurase, să petreacă în compania unor criminali două săptămâni nu o angoasau mai mult decât o plimbare prin parc.

Puşcăriaşii mâncau în ceea ce fusese odinioară sala de mese a cadrelor pe când această mină mai era în activitate. Era prea mult pentru nevoile lor modeste. Dar dacă acest cadru era impresionant, chiar fără decorul luxos de pe vremuri, hrana lăsa de dorit. Şi cu toate astea plângerile erau rare şi niciodată vehemente. Mâncărurile nu ar fi putut satisface nişte pretenţii deosebite, dar erau oricum copioase. Compania nu

dorea nici să-i cocololoşească pe paznici, dar nici să-i lase să moară de inaniţie.

Erau liberi să vină să ia masa când doreau, cu condiţia de a respecta fireşte anumite orare. Locurile erau destul de vaste pentru ca ei să se poată strânge în mici grupuri. Unii preferau să stea singuri şi colegii lor le respectau nevoia de solitudine. Când trăieşti în spaţiu închis, este deseori periculos să vrei să-ţi impui voinţa.

Dillon îşi luă platoul şi parcurse sala cu privirea. Deţinuţii sporovăiau, mâncau, se făceau că duc o existenţă normală. Ca de obicei, directorul şi asistentul său luau masa cu ei, dar mai de-o parte. Fără o vorbă, se îndreptă spre o masă ocupată de trei bărbaţi. Păreau îngânduraţi. Nu, nu îngânduraţi, se corectă el. Preocupaţi.

Nu erau singurii, dar asta-i trezi curiozitatea.

Golic îşi ridică ochii şi remarcă umbra noului venit, apoi întoarse capul degrabă. Privirea-i se încrucişă cu cea a lui Boggs şi a lui Rains care se interesau de conţinutul farfuriilor lor pe când Dillon se aşeza lângă ei. Nu obiectară, dar nici nu-l salutară.

Mâncau în tăcere şi Dillon îi observa cu atenţie. Ei îşi dădeau seama, dar preferau să tacă.

În cele din urmă, colosul se sătură. Lingura se opri la jumătatea drumului până la gură şi se întoarse spre Boggs.

— Ei, fraţii mei, este ceasul halelii şi conversaţiei, nu suntem la seminar de meditaţie transcedentală. Am auzit că sunt neînţelegeri în grupul vostru. Ar putea unul dintre voi să-mi expună problema?

Boggs se uită în altă parte. Golic se concentră asupra piureului său. Dillon rămase calm, cu preţul unui efort considerabil.

— Spuneţi-mi tot. Mă cunoaşteţi bine, că nu renunţ cu una cu două. Este clar că aveţi necazuri şi eu doresc să vă ajut.

Îşi puse pumnul masiv lângă farfurie.

— Uşuraţi-vă sufletul de această povară. Explicaţi-mi ce anume vă nelinişteşte.

Rains şovăi, lăsă furculiţa şi împinse platoul spre centrul mesei.

— De acord. Vrei să ştii ce scârţâie? Ei bine, o să-ţi zic eu. M-am resemnat. N-aş fi crezut că se poate, dar, poftim, s-a întâmplat. Nu-mi pasă de întuneric, de gângănii, de izolarea noastră şi de poveştile cu duhurile care bântuie maşinile. Dar nu mai pot să-l sufăr pe Golic.

Îl arătă pe individul în chestiune care continua să înfulece nepăsător.

Dillon îi vorbi lui Boggs.

— Tu simţi la fel?

Nervos, acesta trase mâncarea pe marginea farfuriei apoi ridică ochii.

— Eu îmi văd de treaba mea. Vreau doar să-mi ispăşesc pedeapsa fără probleme, ca toată lumea de-aici.

Colosul se aplecă în faţă şi masa trosni sub greutate lui.

— Te-am întrebat dacă eşti de aceeaşi părere cu Rains.

— De acord. Mda. Mda. Hei, tipul nu e normal. Mi se rupe de ce poate să zică Clemens de statutul lui "oficial". Nu e în regulă. O fi fost el întreg la minte când a venit, dar acum a luat-o razna. Planeta asta, condiţiile de trai, ori amândouă la un loc, l-au adus în halul ăsta. E aiurit şi pute. Nu mai vreau să stau cu el. Nici să mă duc pe plajă sau să explorez galeriile. Şi n-are cine să mă oblige, încheie el, pe un ton agresiv. Îmi cunosc drepturile.

Dillon se strâmbă.

— Drepturile? Aha, sigur. Drepturile.

Se uită în stânga.

— Ce ai de spus în apărarea ta?

Golic îşi ridică atunci capul. Buzele lui presărate cu firimituri erau îndoite într-un surâs

tâmp. Ridică din umeri indicând că nu avea nici o legătură cu cele discutate, apoi se uită în farfurie.

Dillon îi fixă cu privirea pe ceilalaţi doi.

— Golic n-o fi el vorbăreţ, dar asta nu-nseamnă că e nebun, doar mai posac. Hai, fie vorba între noi, eu cred că arată şi el ce simte la fel ca oricare. Nu prea avem mari oratori pe-aici.

— Spune ce-ai de spus, mormăi Boggs.

— Ce-am eu de spus e că veţi rămâne împreună. Golic e membru al echipei voastre şi va rămâne câtă vreme n-aveţi ceva mai grav să-i reproşaţi. Credeţi-mă, nici n-o să-l mai băgaţi în seamă. Nu e decât un amărât fără noroc ca voi şi ca mine şi nu-i mai ţicnit ca ceilalaţi pensionari din ocna asta.

— Dar pute, protestă Rains.

— Şi s-a-ngrăşat, insistă Boggs.

Dillon se ridică în scaun.

— Reacţia voastră exagerată, băieţi. Nu e ceva nou. Se întâmplă des chiar, când n-ai de lucru. Începi să faci gât din pricina halelii, apoi gongile, şi după aia te iei de colegi. Golic e diferit, asta-i tot. Nici mai bun, nici mai rău decât noi.

— Pute, repetă Rains.

Din priviri, Dillon îl puse în gardă.

— Nici voi nu mirosiţi a roze, credeţi-mă. Lăsaţi prostiile. Aveţi o treabă de făcut. Tustrei. Şi sunt corvezi şi mai nasoale.

— N-am cerut nimic de la nimeni, mormăi Boggs.

— Asta-i regula aici. Facem ce ni se cere să facem, şi cât mai bine. Asta-i baza supravieţuirii. Pentru fiecare. Nu suntem într-o puşcărie de pe Pământ. Dacă vă răsculaţi, n-o să vină ziariştii să vă întrebe de revendicări. O să fie şi mai rău pentru voi. Dacă nu vă căsăpesc în timpul represiunii.

Boggs îşi mută picioarele, încurcat.

— Ascultaţi-mă. Sunt aici o grămadă de tipi care ar fi încântaţi să plece în expediţie de

recuperare în locul vostru. Dar, poate că n-aţi observat, Andrews nu-i în toane bune şi în locul vostru eu nu m-aş grăbi să-i cer să schimb repartizarea sau echipa.

Zâmbi, pentru a-i încuraja.

— Măi, băieţi; o să trageţi cum vă vine vouă, fără director şi lingăul ăla de adjunct pe capul vostru. Şi poate o să găsiţi nişte chestii pe care le puteţi ţine pentru voi.

— Nu cine ştie ce, replică Rains.

Era tot oţărât, dar ceva mai puţin de când Dillon îi amintise avantajele acestei munci.

— Ia faceţi un efort, concentraţi-vă pe treaba voastră şi o să ajungeţi să nu-l mai băgaţi în seamă pe Golic. Voi sunteţi recuperatori. Ştiţi ce-nseamnă asta: să căutaţi toate proviziile şi materialul lăsat în urma lor de cei dinainte. Celelalte expediţii au demonstrat că Weyland — Yutani era odată generoasă. Minerii aveau obiceiul să pună mâna pe tot ce puteau şi să le strângă în gropi săpate prin stânci, sperând că o să ia cu ei prada asta ca s-o vândă pe piaţa liberă. N-au avut posibilitatea asta, aşa că ce găsim noi ne poate îmbunătăţi traiul. Aşa că nu mai vreau să mai faceţi necazuri. Sunt corverzi mai nasoale. Trebuie să vă faceţi treaba ca să-i ajutaţi pe colegii voştri, şi să arătaţi că putem conta pe voi. N-o să mai îngădui, nici un reproş referitor la sărmanul Golic.

— Păi da, dar... începu Rains.

Nu apucă să sfârşească. Boggs îşi înălţă capul. Şi Golic. Dillon se uită înapoi.

Ripley se afla în pragul cantinei pe care o parcurse din priviri. La intrarea ei, tăcură cu toţii. Se duse să se chiorească scârbită la platourile de la distribuitor. Deţinutul însărcinat cu servirea se holbă la ea, cu gura căscată. Ea luă o bucată de turtă de porumb într-un coş mare de plastic şi se întoarse încă o dată pentru a studia sala şi pentru a-l vedea pe Dillon.

Scena aceasta îl fascină atât pe Andrews cât şi pe asistentul său şi pe puşcăriaşi. Îngândurat, directorul îl văzu pe locotenent ducându-se la masa colosului şi oprindu-se lângă el. Cu resemnare îşi mută privirea spre farfuria lui.

— Ştiam domnule Aaron, ştiam eu.

Adjunctul se încruntă, fără să-şi ia ochii de la Ripley care se găsea în celălalt capăt al cantinei.

— Într-adevăr, ai prezis, domnule. Şi acum?

Andrews oftă.

— Nimic, mănâncă.

Înfipse furculiţa într-o masă brună aburindă din mijlocul platoului.

Ripley stătea în faţa lui Dillon, în spatele lui Boggs. Cei patru bărbaţi mâncau din vârful buzelor şi încercau să n-o ia în seamă.

— Îţi mulţumesc pentru cele spuse la ceremonie. Vorbele dumitale mi-au mers la inimă. Nu credeam că nişte simple cuvinte ar putea să aibă un asemenea impact asupra mea, dar mă înşelam. Voiam neapărat să ţi-o spun.

Colosul nu-şi ridică ochii din farfurie şi continua să înghită mâncarea, cu îndârjire. Fiindcă Ripley rămase lângă el, îşi ridică în cele din urmă capul.

— N-ar trebui să fii aici. Nu vorbesc de Fiorina, că n-aveai de ales, ci de sala asta. Cu noi. Locul dumitale e la infirmerie. Separată.

Ea muşcă din turta pe care apoi o mestecă gânditoare. Pentru un produs deshidratat, era acceptabil.

— Eram hămesită.

— Clemens ar fi putut să-ţi aducă un platou.

— Şi mă plictiseam.

Iritat, lăsă furculiţa şi o fulgeră din priviri.

— Mă-ntreb ce anume cauţi. Nu de plictiseală trebuie să te fereşti aici. De ce-ai venit să vorbeşti cu mine? N-ai ce câştiga dacă mă cunoşti, locotenente. Eu sunt un asasin şi un siluitor. De femei.

Ea ridică din sprâncenele rase pe de-antregul.

— Chiar aşa? Atunci, presupun că te cam întărât.

Furculiţa lui Boggs nu-i ajunse la gură, Rains se încruntă şi Golic continuă să mănânce fără să le acorde nici o atenţie. Dillon şovăi, apoi un zâmbet îi despică încet faţa. Dădu din cap şi Ripley se aşeză în ultimul scaun neocupat.

— Crezi, soră?

— În ce?

Muşcă din turta de porumb.

— Orice.

— Deloc, răspunse ea fără să mai stea pe gânduri.

Cu un gest larg al mâinii desemnă cantina şi pe ocupanţii ei.

— Aici, suntem cu toţii credincioşi. Este practic singurul lucru pe care-l mai avem, credinţa. Compania şi guvernul n-au cum să ne-o ia şi noi o întreţinem cum putem mai bine. Nu numai că este utilă, dar şi indispensabilă, într-un loc ca ăsta. Fără această credinţă a noastră, am fi pradă uşoară deznădejdii... care aduce cu ea pierzania sufletului. Autorităţile au posibilitatea să ne ia libertatea, dar nu şi viaţa spirituală.

Într-un penitenciar pământean, situaţia ar fi alta. Dar nu suntem pe Pământ, nici măcar în sistemul lui Sol. Aici toţi reacţionează altfel. Gardieni şi puşcăriaşi. Suntem captivi, dar ne ducem traiul. Ceea ce ne sprijină este credinţa. Avem şi de dat, locotenente. Chiar şi dumitale.

— Aş fi crezut că femeile n-au loc în sânul congregaţiei voastre.

— De ce? Pentru că aici nu suntem decât bărbaţi? Nu confunda compoziţia populaţiei şi filozofia. Dacă ar fi trimise pe Fiorina reprezentante de sex opus, ele ar fi bine venite. Noi nu practicăm discriminarea sexuală. Nu se află printre noi femei datorită faptului că judecătorii n-au trimis niciuna pe această lume. Dar noi nu

practicăm excluziunea. Ar fi contrară principiilor noastre respingerea celor care au fost deja alungaţi din societate. Noi suportăm chiar şi ce este insuportabil.

Zâmbetul lui se lărgi.

— Mulţumesc, replică ea sec.

El remarcă tonul vocii ei.

— Hei, n-a fost decât o simplă declaraţie de principii. N-a fost ceva personal. Lumea asta e ideală pentru aşteptare. Nu eram până acum supuşi tentaţiei.

Ea se lăsă pe spătar.

— Cine a trăit aici un an fără să înnebunească ar trebui să reziste la orice.

Dillon mânca din nou.

— Fiorina este o sală de aşteptare ca oricare alta. Nimic neprevăzut. Libertăţi relative. Andrews ne lasă în pace fiindcă nu se teme de evadări. N-ai unde să te duci, în exterior. Viaţa e grea. Hrană nu prea e, vremea-i mizerabilă şi izolarea, absolută. Noi toţi am fost condamnaţi la pedepese lungi, dar nu toţi cei de aici sunt pe viaţă. Ne cunoaştem colegii şi firea lor. Ştim pe cine să contăm şi cine are nevoie de sprijin pentru a rezista.

Mestecă şi înghiţi.

— Există locuri de detenţie mult mai rele. N-am fost acolo niciodată, dar ştiu din auzite. M-am gândit bine. Fiorina îmi convine. Fără tentaţii, aici.

Ea-l privi oblic.

— Şi ce anume vrei să spui cu asta?

— Vină Domnul, să ne mântuiască pe noi, robii lui, răspunse colosul.

Ea se încruntă.

— Păi cred că mai aveţi de aşteptat mult şi bine.

5

Mai târziu, Clemens îi arătă sala de adunare şi puse accent pe detalii fără importanţă pe care ea ar putea să le găsească interesante. Apoi se aşezară în această vastă încăpere cu tavanul situat la o înălţime de patru nivele. Puşcăriaşul Martin mătura podeaua, în apropiere, fără să facă zgomot.

— Ce ştii despre povestea Fiorinei?

— Ce mi-ai explicat. Declaraţiile lui Andrews. Puţin de la câţiva puşcăriaşi.

— Aha, te-am văzut la masa lui Dillon.

El scoase din buzunar o butelie plată de metal şi luă o gură de whisky.

— E interesant din punct de vedere psihologic. Dillon şi ceilalţi au descoperit, ca să zic aşa, credinţa, în urmă cu cinci ani.

— Care-i religia lor?

Clemens mai luă un gât de alcool.

— Nu ştiu. E greu de definit. Un fel de amestec de fundamentalism creştin şi de milenarism apocaliptic.

— Hmmm!

— Că bine zici. Important e faptul că, atunci când Compania a hotărât să închidă instalaţiile astea, Dillon şi ceilalţi convertiţi au vrut să rămână. Weyland-Yutani nu prea are obiceiul de a lăsa să-i scape asemenea ocazii şi i-a autorizat să stea aici ca paznici, cu doi supraveghetori şi un tehmed.

Îi arătă sala.

— Şi iată-ne. Dar nu trebuie să ne plângem. Nu dăm la nimeni socoteală, nu se sâcâie nimeni. Ni se furnizează ritmic produse de primă necesitate. Compania ne lasă tot ce reuşim să recuperăm şi varsă un peculiu celor care-şi ispăşesc aici pedeapsa, sume mai substanţiale decât cele la care ar putea spera să câştige muncind într-o puşcărie de pe Pământ.

Aceşti oameni dispun de microprocesoare de video-lectură şi de credinţa lor ca să mai uite. Apa este potabilă şi mesele sunt copioase, chiar dacă nu

sunt difersificate. E de-ajuns să ne radem regulat ca să scăpăm de păduchi iar celelalte specii dăunătoare autohtone nu pot pătrunde în centru. Dacă climatul n-ar fi atât de infect, viaţa pe Fiorina ar fi chiar plăcută.

Bău şi ea îngândurată.

— Şi dumneata cum te-ai ales cu o repartizare în acest mic paradis?

El ridică păhărelul şi-l suci între degete.

— Poate că n-o să-ţi vină să crezi, dar prefer pe departe acest post faţă de cel dinainte. E liniştit. Mi-e groază să fiu luat în seamă. Fiorina e o lume ideală pentru un trai fără griji. Se mai îmbolnăveşte câte unul, sau se răneşte, dar se-ntâmplă foarte rar. Am mult timp liber. Îl petrec citind, vizionând diverse casete, explorând împrejurimile sau mergând în atelierul părăsit pentru a mă defula urlând.

Îi adresă un zâmbet larg.

— E mai bine aşa decât să fii hărţuit fără încetare de un gardian sadic sau un puşcăriaş văicăreţ.

Arătă spre capul ras al interlocutoarei lui.

— Cum găseşti noua frizură?

Ea-şi mângâie bila.

— Senzaţia e bizară. Am impresia că mai am păr şi că dispare când vreau să-l ating.

El dădu din cap.

— Ca şi cel care are un picior amputat şi crede că-l mai simte încă. Corpul nostru este plin de mistere, dar nu cât sufletul.

Îşi goli paharul şi o privi drept în ochi.

— Acum că mi l-am pus în cap pe Andrews fiindcă am susţinut cererea dumitale de incinerare a cadavrelor — când şi-aşa raporturile noastre erau cam furtunoase — şi că ţi-am făcut un rezumat al istoriei Furiei 361, ai putea să-mi spui ce trebuie să dovedească autopsia fetiţei. Şi de ce-ai insistat atâta ca trupurile să fie arse?

Ea era gata să deschidă gura. El ridică o mână, cu palma spre ea.

— Dar, te rog, să nu mai aud de microbi răi. Andrews avea dreptate, era suficient să-i băgăm într-un frigorifer pentru a-i anihila. Dar pentru dumneata nu era de-ajuns şi vreau să ştiu de ce.

Ea dădu din cap, puse jos păhărelul şi se întoarse spre el.

— Mai întâi vreau să te-ntreb ceva.

El dădu din umeri.

— Dă-i drumul.

— Nu te "impresionez" deloc?

El închise ochii pe jumătate. Căuta un răspuns, când se auzi vorbind, de parcă gura lui era automată şi funcţiona independent de creier.

— În ce domeniu?

— Cel la care te gândeşti.

Universul, deci, mai tăinuia minuni, chiar dacă erau bine ascunse de învelişul noros constant al Fiorinei.

— Eşti directă. Parcă ţi-am spus că sunt un tip solidar şi mărturisesc că m-ai luat pe neaşteptate...

— Îmi pare rău. Asta e. Am fost mult timp singura.

— Mda, murmură el. Şi eu.

— N-am timp de pierdut cu insinuările. Aş putea chiar spune că trebuie să mă limitez la esenţial. Viaţa a avut grijă să mă-nveţe chestia asta.

El turnă whisky în cele două păhărele, îl luă pe al său şi-i roti conţinutul observând vârtejul pe care-l iscase.

Palele ventilatorului erau de două ori mai mari decât un stat de om. Ceea ce era indispensabil pentru aspirarea aerului de la suprafaţă şi atragerea lui în condensatoarele însărcinate cu filtrarea şi purificarea lui înainte de a fi difuzat în interiorul instalaţiei subterane. În ciuda dimensiunilor

impunătoare aceste mecanisme nu erau eficiente. Praful satura atmosfera acestei lumi.

Erau zece ventilatoare, unul pentru fiecare conductă. Opt erau în repaos. Celelalte două vuiau la jumătate din viteză pentru a împrospăta aerul din sectorul vest.

Murphy lălăia în masca de pe nas şi gură care reţinea particulele în suspensie. Pe pereţii conductei se acumulase un strat de carbon. Calcină o depunere cu laserul şi se uită cum cenuşa zbura spre filtre, aspirată de maşinărie. Nu era nici cea mai bună repartizare, nici cea mai proastă. Nu se grăbea şi lucra cât mai bine, nu din conştiinţă profesională sau din frica vreunei inspecţii, ci pentru că ştia că i se vor da alte însărcinări după ce va termina aici. Avea tot interesul să realizeze aceste operaţii de curăţire cu cât mai mare meticulozitate, măcar pentru a-şi mai omorî timpul.

Cânta fals dar cu avânt, dar, deodată, tăcu. Remarcase o depunere importantă într-o adâncitură din stânga. Aceeaşi poveste, mizeriile care trec de filtrele de la suprafaţă se acumulează în toate găurile. Îngenunche şi cu coada măturii vru să scoată chestia aia. Coada alunecă fără să întâmpine rezistenţă, cum ar fi trebuit dacă era o depunere de carbon.

Era ceva plat şi destul de moale, iar el se gândi mai întâi că erau nişte haine vechi dar, după ce trase acel lucru în conducta principală, înţelese că avea de-a face cu pielea unui animal. Închisă la culoare şi lucioasă, aducea mai mult cu un metal decât cu ceva organic. Bizar.

O întinse pe jos şi constată că în ea puteau intra doi oameni sau o vită. Ce dracu...

Apoi găsi o explicaţie. Pe Fiorina fuseseră zărite nişte jivine autohtone mărişoare, făpturi râmătoare cu un sistem nervos puţin dezvoltat. Era clar că una din acestea căzuse în puţul de aerisire şi, nefiind în stare să iasă la suprafaţă, murise de

foame şi sete. Nu putuse să se cațere pe una dintre scări, iar palele ventilatorului reprezentau un obstacol de netrecut, O împinse uşor. Acest înveliş era tot ce mai rămăsese din acel oaspete. Era cu neputinţă de spus câte zile agonizase în această gaură, fără ca nimeni să ştie nimic.

Carnea avusese tot timpul să putrezească, dar pielea ar fi trebuit să se usuce. Se gândi la paraziţi. Gângăniile alea haliseră la repezeală toată carnea. Interesant. Interesant! Habar n-avusese că le plăceau şi oasele. Dacă creatura asta avea oase, desigur. Poate că era vorba de un... cum îi zicea, domnule? Un nevertebrat, aha. O chestie de-aia fără oase, moale. Dar găsiseră ei de-astea pe Fiorina? Va consulta microprocesoarele de date, sau şi mai bine, îl va întreba pe Clemens. Medul trebuia să ştie. Îi va duce pielea asta la infirmerie. Poate că făcuse o descoperire importantă, resturile unui animal neînregistrat. Ce bine i-ar pica în dosarul lui!

Dar mai avea de lucru.

Începu iar să cânte şi se întoarse pentru a calcina două depuneri pe curba inferioară dreaptă a conductei. Atunci auzi zgomotul. Cu sprâncenele strânse, încordat, opri laserul şi puse siguranţa înainte de a se uita în urmă. Când să tragă concluzia că imaginaţia îi jucase o festă, auzi iar zgomotul, un fel de clipocit.

La câţiva metri mai încolo, se deschidea o gaură mai mare, o veche nişă cu scule. Goală, desigur. Înainte de a părăsi lumea asta, tehii de la întreţinere îşi recuperaseră tot. Dar gâlgâielile se înteţeau pe măsură ce se apropia.

Fu nevoit să se aplece pentru a privi înăuntru. Regretând că nu are cu el o lanternă, se chiorî în penumbra boxei. Lumina slabă dinspre conductă îl lămuri că înăuntru se mişca ceva, nu ştia ce. Creatura cu pielea aia năpârlită pe care o găsise el? Dacă ipoteza era corectă şi dacă punea mâna pe ea, o să aibă dreptul la felicitări din partea Companiei,

sigur. Contribuţia sa involuntară la progresele ştiinţelor naturale fioriene poate că-i va aduce şi o reducere cu două luni a condamnării.

Ochii începură să se obişnuiască în întuneric. Vedea mai bine acum, distingea capul şi gâtul. Creatura îi simţi prezenţa şi se răsuci. Încremeni, ca paralizat. Ochii se bulbucară.

Un fluid corporal ţâşni din gura monstrului şi-l lovi în faţă. Sub efectul lichidului coroziv carnea începu să se topească. Murphy dădu înapoi împleticindu-se. Urla şi-şi zgâria faţa, care se desfăcea în fâşii.

Dintre degete ieşeau aburi în vreme ce el se îndepărta de boxă, lovindu-se de pereţi. Nu mai ştia unde se ducea, unde se afla. Nu mai avea gânduri. Le alungase suferinţa care îl făcuse să uite de ventilator.

Căzu între palele enorme care-l sfârtecară zvârlind sângele şi bucăţile de carne prin conductă. Şi poate că ar fi rămas acolo mult şi bine dacă nu i se înţepenea craniul între o pală şi margine; fapt ce va indica sursa ţesuturilor însângerate. Sistemele de securitate constatară că aerul era viciat şi întrerupseră alimentarea. Motorul se opri şi turbina se opri scrâşnind. În partea de jos a pasajului principal, un ventilator, până atunci în repaos, preluă ştafeta.

După care liniştea se reinstaură în conducta laterală, excepţie făcând un sunet îndepărtat abia sesizabil care venea dinspre vechea boxă de stocaj: un mieunat şuierător pe care nimeni nu-l putea auzi.

Locuinţa lui Clemens era luxoasă în comparaţie cu celelalte. În calitate de tehmed, beneficia de mai mult spaţiu şi confort decât deţinuţii. Dar acest confort era relativ şi nu ar fi satisfăcut criterii de comoditate ale celor mai izolate avanposturi ale Pământului.

Era însă conştient de privilegiile sale şi, păstrând proporţiile, era împăcat cu soarta. Condiţiile de trai se îmbunătăţiseră mereu, de la o vreme.

Ripley se mişcă sub cuvertură. Se întinse şi clipi privind tavanul. Clemens era în picioare, în celălalt capăt al camerei, cu o narcoţigară fumegând între buze. Avea în mână o carafă şi turna o băutură aurie într-un pahar. Îl vedea pentru prima dată cu capuşonul ţinutei coborât. Astfel putu să citească un număr matricol deasupra cefei.

El se-ntoarse şi constată că ea-l observa. Agită carafa.

— Îmi pare rău că nu pot să-ţi ofer, dar eşti în tratament.

Ea-l privi chiorâş.

— Acum ce mai e?

— O să te mire.

Ea zâmbi.

— Nu mă-ndoiesc. M-ai surprins deja.

— Mulţumesc.

El ridică, paharul la lumină.

— Materialul pe care mi l-a lăsat Compania nu e prea perfecţionat dar ne satisface. Ţinând cont de izolarea noastră, ar trebui să-mi permită să prepar o sumedenie de medicamente. N-a fost nevoie să aduc modificări importante programelor de sinteză a alcoolului pentru a distila o băutură mai plăcută.

Sorbi, vizibil mândru de rezultat.

— Doar un hobby care-mi procură satisfacţii deosebite.

— Andrews ştie?

— Nu cred. Evident, nu i-am spus nimic. Se va opune susţinând că dacă ar afla ceilalţi ar fi prost pentru moral... şi periculos. Şi ar avea dreptate. Dar câtă vreme nu va şti, voi continua să reordonez moleculele de etil pentru a-mi satisface nevoile.

Îşi mai turnă un pahar.

— Fii liniştită. O să-ţi dau totuşi să guşti puţin.

— Ce amabil!

— Pentru puţin. În chimie, recombinarea prin sinteză era una din materiile mele preferate.

El şovăi un moment înainte de a adăuga:

— Apropo de amabilitate, o apreciez în mod deosebit pe-a ta, dar îmi dau seama că aşa ai trecut peste întrebarea mea, Nu mă plâng, să nu-ţi închipui că ar fi altminteri, dar povestea asta mă obsedează şi nu reuşesc să mi-o scot din cap.

Ea se uită în sus la el, ţinând cu delicateţe paharul.

— Strici o clipă minunată.

— N-am vrut. Eu rămân un tehmed care trebuie să-şi facă meseria. Şi, fie vorba între noi, cu cât te eschivezi, cu atât devin mai curios. Ce credeai că vei găsi în corpul fetiţei? De ce-ai insistat atâta să incinerăm cadavrele?

— Înţeleg. Acum că sunt în patul tău, consideri că-ţi sunt datoare cu nişte explicaţii.

— Să nu crezi că dacă-ncerci să mă înfurii, o să uit tema acestei conversaţii, replică el răbdător. Nu, trebuie să-mi spui tot, nu pentru că ne-am culcat împreună, ci pentru că eu sunt tehmed şi că m-am "expus" ca să obţii câştig de cauză.

El zâmbi.

— Mi-e teamă că faptul că nu prea eşti grăbită să colaborezi va dăuna vieţii noastre de cuplu.

Ea slobozi un oftat de resemnare şi se aşează pe o parte.

— N-are importanţă, crede-mă. N-ai vrea s-o lăsăm aşa? Când eram în hipersomn, am avut un vis înfiorător.

Închise ochii pentru a alunga nişte amintiri dureroase.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Voiam numai să fiu sigură de cauzele decesului ei.

Ridică ochii spre medic,

— N-ai de unde să ştii prin ce-am trecut în ultima vreme. Cele mai urâte coşmaruri ale tale sunt nişte vise de bebeluş. N-o să pot uita niciodată. Niciodată! Dar eu tot încerc. Şi dacă uneori ţi se pare că am o purtare iraţională sau nechibzuită, fii înţelegător. Crede-mă, am mare nevoie de înţelegere. Trebuie să ştii că am şi eu o dată lângă mine pe cineva care are grijă de mine. Cât despre Newt... ei bine, m-am înşelat în privinţa ei.

— Cu degetul gros, Clemens mângâie păhărelul. Dădu încet din cap.

— Da, probabil.

Ea îl privea fix în continuare.

— Şi mi-e că am făcut o greşeală.

— Care?

— Fraternizarea cu un deţinut. Raporturi sexuale. Este împotriva regulamentului, nu?

— Absolut. Cine este fericitul ales?

— Tu, prostule.

El o măsură nedumerit.

— Eu nu sunt puşcăriaş.

— Atunci ce-i cu matricola tatuată pe ceafă?

El duse instinctiv mâna la locul cu pricina.

— Îţi sunt dator cu nişte explicaţii, dar nu e momentul cel mai potrivit. Regret. Avem amândoi darul de a strica tot, aşa-i?

Interfonul bâzâi. Clemens zâmbi jenat şi se duse la aparat.

— Trebuie să răspund. Nu am secretară care să spună că sunt în şedinţă.

Apăsă pe un buton şi auzi o voce subţire, deformată de un sistem de amplificare care lăsa de dorit.

— Clemens?

Tehmedul se uită la Ripley cu resemnare.

— Da, domnule Aaron.

— Andrews te cheamă în puţul de ventilaţie numărul şaptesprezece din sectorul al doilea. Imediat. S-a produs un accident.

Brusc interesat, se apropie de microfon pentru a fi sigur că întrebarea va fi inteligibilă.

— Grav?

— Păi, cam. Unul dintre oamenii de la întreţinere e tocat mărunt.

Un pocnet puse capăt comunicaţiei.

— Drace!

Clemens goli paharul şi-l puse pe consolă înainte de a-i acorda atenţie musafirei.

— Regret. Trebuie să mă duc. Mă cheamă datoria.

Ripley se întinse şi bătu în pahar.

— Tocmai când începea să-mi placă discuţia noastră. Spre deosebire de alte lucruri.

— Eu cum crezi că mă simt? mormăi el.

— Vrei să vin cu tine?

Deschise un dulap şi scoase nişte haine.

— Nici vorbă. E firesc să mă interesez de pacienta mea, dar dacă suntem văzuţi împreună, acum că ţi-ai revenit, o să-nceapă cu întrebările, cu bârfele. Iar când trăieşti alături de oameni de teapa lor, e mai bine să nu fii prea vizibil.

— Înţeleg. Nu-mi place, dar înţeleg.

El îşi lua pantalonii,

— Sunt cele două principii fundamentale ale supravieţuirii pe Fiorina. În plus, nu cred că directorul ar fii încântat să te vadă. Aşteaptă-mă aici şi odihneşte-te până mă întorc..

Îi zâmbi.

Ea nu făcu nici un comentariu

Nu prea avea ce să examineze. Dumnezeule, n-a rămas mai nimic de îngropat, se gândi el privind scena de măcel din interiorul conductei de aerisire. Cauza morţii nu era motiv de controverse. Câte pete erau pe ventilatorul oprit, erau şi pe pereţi.

Era absurd. Oamenii se mai tăiau în muchii metalice, mai căzeau de pe pasarele sau se răneau

făcând surfing pe valurile agitate ale golfului, dar cunoşteau cu toţii pericolele din mina abandonată, în galerii ei îşi dublau prudenţa. Iar un ventilator uriaş reprezenta o ameninţare prea mare ca să fie trecută cu vederea sau tratată cu uşurinţă.

A deduce că victima nu comisese o imprudenţă ar fi fost prematur. Murphy poate că alergase şi alunecase, ori că voise să testeze soliditatea palelor cu coada măturii. Ipoteza căderii accidentale era mai plauzibilă, dacă nu cumva mecanismul i-o fi agăţat hainele. Nu vor şti niciodată. Cum nu era întemeiată repartizarea a doi deţinuţi la curăţirea conductelor, el murise aşadar fără martor.

Gândurile lui Aaron urmau cu siguranţă acelaşi fir. Se uita fix la turbină, cu un aer lugubru.

— Era cam puţin la minte. Ar fi trebuit să mă gândesc şi să pun pe altcineva să facă treaba asta, sau măcar să-i dau un însoţitor cu capul pe umeri.

În spatele lor, puşcăriaşul Jude aduna macabrele rămăşiţe,

Andrews fierbea de furie, nu din cauza morţii lui Murphy, ci din cauza împrejurărilor acestei morţi. Acest incident va dăuna carierei sale. Şi va trebui să redacteze un raport.

— Nu e cazul să te justifici, domnule Aaron. Nu e vina dumitale. La prima vedere nu e vina nimănui, poate doar a victimei.

Se uită la medic.

— Comentarii, domnule Clemens?

Tehmedul dădu din umeri.

— Mare lucru nu am de spus. Cauza decesului sare în ochi. Nu cred că Murphy a suferit. Moartea trebuie să fi fost instantanee.

— Sigur.

Aaron parcurse scena din ochi fără să-şi ascundă dezgustul.

— Caut să reconstitui faptele, declară directorul. Pentru raportul meu, înţelegeţi. E greu de crezut că Murpy s-a împiedicat tocmai aici unde

pericolul este atât de evident, în acest, sector pe care-l cunoştea bine. Putea fi aspirat?

Clemens îşi ţuguie buzele.

— E posibil. Nu sunt nici fizician, nici mecanic...

— Nici noi, domnule Clemens, îi aminti Andrews. Nu mă aşteptam la o părere de expert ci doar să aflu opinia dumitale.

— Un curent brusc de aer ar fi putut să-l dezechilibreze. Ar fi fost de-ajuns o supratensiune pentru a creşte debitul, dar...

— Absolut, interveni Aaron. Era să păţesc la fel în alt sector, acum patru ani. Le spun mereu să se ferească de ventilatoare. Dar primejdiile sunt atât de evidente şi familiare încât până la urmă nu le mai iau în seamă.

Scutură din cap, întristat.

— Vorbesc degeaba. Nu m-ascultă nimeni.

— Teoria asta este seducătoare, declară Clemens. Dar am consultat fişierele informatice până să vin aici şi am aflat că ventilatorul ăsta sufla. O bruscă creştere a forţei l-ar fi împins pe Murphy departe de pale, nu l-ar fi atras.

Aaron închise ochii pe jumătate şi încetă să mai fie interesat de această chestie. Lăsa găsirea unei soluţii în grija directorului şi medicului. Asta era treaba lor, nu a lui. Avansase o ipoteză, făcuse ce putuse. Îi părea rău de Murphy dar, ce naiba, nimeni nu era scutit de accidente.

Clemens plecă prin tunel pentru a studia pereţii mânjiţi de sânge.

Văzu o gaură pe partea stângă a pasajului şi îngenunche pentru a se uita înăuntru. Era o boxă de stocaj anexă, goală de multă vreme. Era pe punctul de a se îndepărta când un amănunt îi reţinu atenţia şi îl făcu să ezite. Parcă ar fi fost o pată, dar nu era sânge. Un soi de decoloraţie chimică, urme de coroziune pe metalul neted în alte părţi.

Andrews veni lângă el.

— Ce-i acolo?

Clemens se îndreptă.

— Habar n-am. M-a intrigat. Doar o imperfecţiune a materialului, fără îndoială.

Indiferenţa lui era prefăcută. Directorul trebuie să fi remarcat acest lucru fiindcă-l fulgeră din priviri pe tehmed care se uită în altă parte.

— Vreau să vii la mine în... să zicem, o jumătate de ceas, spuse calm Andrews. Dacă nu ai alte planuri, domnule Clemens.

Plecă înapoi spre oameni însărcinaţi cu strângerea rămăşiţelor lui Murphy.

— Bine. N-am de gând să rămân aici. Să terminăm cât mai repede pentru ca domnul Troy să pună din nou în funcţiune ventilatorul şi ca noi să ne reluăm activităţile obişnuite.

Îi îndruma deja pe membrii echipei spre ieşire.

Dar Clemens mai zăbovea. Şi când fu sigur că Andrews nu va mai reveni, se interesă din nou de această pată ciudată.

Era linişte mormântală în CDS. Consolele fărâmate atârnau pe pereţi ca nişte păianjeni de firele lor. Materialul căzut de pe suporturi sau din fişete se afla tot pe jos, împrăştiat. Scaunul de pilotaj, cu axul îndoit, se rotea pe pivot.

Nu era decât o singură sursă de lumină în acest haos. Ripley era ocupată cu un panou distrus în parte, utilizând pe rând un aparat de sudură cu laser şl unelte mai discrete. O placă de material compozit cedă. Scoase placa pe care se putea citi:

ÎNREGISTRATOR DE ZBOR
A NU SE DESCHIDE
FĂRĂ AUTORIZAŢIE ISA 445.

Când o desfăcu de tot, dădu la o parte capacul. Înăuntru, într-un compartiment capitonat, se lăfăia o cutie neagră netedă. Cavitatea era

uscată şi curată. Lipsa vreunui miros sau a vreunei urme de umiditate indica faptul că apa de mare nu pătrunsese în interior.

Inchizătoarea laterală se deschise fără să opună rezistenţă şi un capac lunecând dădu la iveală nişte cadrane şi butoane încastrate. Ripley apăsă pe unul şi se aprinseră nişte semnale. Repetă mişcarea şi se stinseră.

Scoase obiectul din nişă şi îl puse uşor pe punte înainte de a mai privi o dată habitaclul devastat. Încerca să-şi amintească, şi să uite.

Auzi zgomote în spate, foşnetul a ceva ce se deplasa în habitaclul turtit şi zdrobit. Se răsuci, înspăimântată, şi simţi o mişcare în beznă..

— Ce dracu', exclamă ea lăsându-se moale. Vrei să mă faci să mor de frică?

Clemens se opri în micul vestibul. Un surâs copilăresc, şugubăţ, îi flutura pe buze.

— Îmi pare rău, dar soneria e stricată.

Intră în cabină.

— Andrews chiar că o să turbeze dacă află că iar te plimbi fără escortă. Oricare ar fi intenţiile tale, n-o să-ţi ameliorezi situaţia dacă ţi-l ridici împotriva ta.

— N-are decât să se ducă dracu'! Şi accidentul?

Glasul ei exprima dârzenia, iar faţa, preocuparea.

— Foarte grav, se pare.

Se aplecă pe sub un cablu, dar se retrase repede văzând că era gata să cadă pe el.

— A murit un deţinut.

Ea păru îngrijorată.

— Cum?

— Nu era prea arătos. Chiar să intru în detalii?

— Dacă ţi-e că o să leşin în braţele tale, să ştii că nu-i cazul.

— Bănuiam. Voiam doar să te avertizez. S-a întâmplat într-un puţ de aerisire în funcţiune.

Idiotul a dat într-un ventilator de doi metri care se-nvârtea cu mare viteza. Bucăţile au fost aruncat în toate părţile. Au râcâit pereţii ca să-l adune.

— M-am lămurit. Se mai-ntâmplă.

— Nu aici. Andrews e şucărit. Va trebui să facă un raport.

— Şi-l expediază prin com?

— Nu... Cheltuiala n-ar fi justificabilă. Îmi închipui că-l va încredinţa căpitanului primei nave care va face escală aici.

— Atunci de ce-şi face sânge rău? N-o să-l citească nimeni mai devreme de câteva luni.

— Nu-l cunoşti pe director. Pentru el este o treabă personală.

— Nu prea-i bine, mai ales pentru cineva cu o astfel de funcţie.

Clemens dădu din cap, îngândurat.

— Am remarcat ceva, nu departe de locul în care s-a produs accidentul, un semn pe jos. Un fel de arsură. Metal decolorat, corodat. Asta m-a făcut să mă gândesc la ce-ai descoperit pe chesonul crio al fetiţei.

Ea îl privea fără să clipească, fără să se trădeze. Înfăţişarea ei era insondabilă.

— Ascultă, sunt aliatul tău, insistă medul constatând că tăcerea se prelungea. Nu ştiu în ce eşti implicată şi ce urmăreşti, dar eu vreu să te ajut. Aş vrea totuşi să ştiu ce se petrece. Altfel, mi-ar fi greu să-ţi dau o mână de ajutor. Poate că vei reuşi singură şi nu pot să te oblig să te destăinui, dar aş putea să te ajut. Eu pot să-mi procur nişte materiale. Tu, nu. Eu dispun de informaţii de care tu n-ai habar. Nu voi fi o piedică pentru tine şi nu-ţi voi contesta deciziile. Dar pentru asta trebuie să ştiu care e mişcarea.

Ea medita urmărindu-l cu atenţie.

— Abia te cunosc. De ce-aş avea încredere în tine?

Deşi rănit în amorul propriu, el ştia că întrebarea lui Ripley nu avea nimic personal.

— Uite-aşa. Fără mine ţi-ar fi mai greu. Şi eu abia te cunosc, dar asta nu mă-mpiedică să-ţi dau o mână de ajutor.

— De ce? De ce-ai face-o? Recunoşti că nu ştii ce urmăresc, ce se întâmplă de fapt.

El îi zâmbi.

— Eu nu am ca tine impresia că suntem nişte străini unul pentru celălalt.

— Eşti nebun.

— E un obstacol ăsta?

Ea zâmbi, fără să vrea.

— Mai degrabă un atu. Am înţeles.

Ea împinse cutia pentru ca el să o vadă mai bine.

— Trebuie să ştiu ce s-a petrecut la bordul navei noastre, de ce ordul a hotărât evacuarea noastră în timp ca eram în hipersomn. Dacă vrei să-mi fii de vreun ajutor, găseşte-mi un ordinator având capacităţi de interpretare audio şi senzoriale care să ne permită să studiem aceste înregistrări.

Clemens se strâmbă.

— N-avem chestii de-astea aici. Compania a recuperat toate programele perfecţionate şi practic n-a lăsat decât sistemele de exploatare.

Zâmbetul lui căpătă o tentă ironică:

— Presupun că nu dorea să lase nişte sisteme nepreţuite pe mâna unei bande de răufăcători debili.

— Şi Bishop?

— Bishop?

— Droidul sosit odată cu mine.

— A fost aruncat la gunoi. Era ireparabil.

— Asta hotărăsc eu, zise ea şi apoi adăugă cu o voce în care se insinua neliniştea: Sper că n-au fost reutilizate sau distruse componentele lui!

— Ţi-am spus, aici nu e nimeni atât de priceput ca să facă ceva cu ele şi pentru noi n-are rost să ne obosim ca să punem cap la cap nişte rămăşiţe. N-a fost tranşat în atâtea bucăţi ca

Murhpy, dar mare lucru n-a rămas din el. Să nu-mi spui că vrei să scoţi ceva din el.

— Am înţeles. N-o să-ţi spun. Unde e?

Clemens păru că se resemnează.

— Am să-ţi arăt drumul, dar n-am să te însoţesc. Am o întâlnire importantă. Fii prudentă. De acord?

Ea rămasă imperturbabilă, pentru a-i răspunde:

— Dacă n-aş fi fost din fire prudentă, până acum mi-aş fi pierdut viaţa de zeci de ori.

6

Confecţionarea lumânărilor nu era decât un hobby pentru trecerea timpului. Centralele de fuziune autonome produceau destulă energie pentru a lumina în caz de nevoie totalitatea instalaţiilor, dar nu ofereau nici o sursă de lumină portabilă. Lanternele erau rare şi tot atât de preţioase. Tehii Companiei, care hotărau ce anume era de recuperat sau de abandonat, se gândiseră că puşcăriaşii nu vor dori să se ducă la plimbare pe suprafaţa Fiorinei după căderea nopţii. Înăuntru, reactoarele nucleare furnizau toată lumina de care era nevoie. Şi cum nu se stricau niciodată, era inutilă prevederea unor sisteme de înlocuire.

Dar galeriile de unde minerii scoseseră milioane de tone de minereu adăposteau rezerve de material şi provizii uitate de tehii însărcinaţi cu evacuarea. Atâtea cât să facă mai plăcut traiul deţinuţilor şi gardienilor. Căutarea lor constituia o muncă de lungă durată, dar timp aveau destul, le mai trebuiau nişte mjloace de luminare portative.

Acestea erau lumânările, care, pe lângă lumină mai dădeau deţinuţilor şi o ocupaţie. Ceara nu lipsea. Era unul dintre produsele a căror valoare era inferioară costului transportului. La început

fusese utilizată pentru fabricarea pieselor de schimb. Un Cadcam laser ghidat de ordinator reproducea modelul într-un bloc de ceară, după care se umplea forma de plastic sau de compozit de carbon şi se obţinea dublura elementului de înlocuit. Acest procedeu suprima maşinile şi lucrul îndelungat în uzină. După ce era topită, această ceară specială putea fi refolosită de câte ori era necesar.

Deţinuţii nu aveau nevoie de piese de schimb. Echipamentul util pentru supravieţuirea lor era autonom şi fără întreţinere. Astfel că foloseau ceara doar pentru a face lumânări.

Flăcările lor pâlpâiau în toate atelierele, vesele şi jucăuşe, agăţate de tavan sau puse în lămpi de fabricaţie locală. Aici, unele tehnici artizanale vechi de mii de ani erau continuate datorită produselor industriale ale unor civilizaţii avansate.

Puşcăriaşul Gregor îi ajuta pe Golic, Boggs şi Rains să încarce cu lumânări speciale rucsacurile. Includerea în ceară a câtorva impurităţi selecţionate le permitea să-şi păstreze forma şi să se consume încet. Cu ele trebuiau să se descurce fiindcă Andrews nu i-ar fi autorizat să împrumute lanterne pentru astfel de activităţi.

Lor nici nu le păsa că tehnica aceasta era primitivă din moment ce calitatea luminii era cam aceeaşi. Lumina era lumină, oricare ar fi sursa ei, iar lumânări avea cu grămada.

Golic băga alternativ lumânări în rucsac şi mâncare în gură. Firimiturile se lipeau de buze şi-i căzeau în traistă. Rains îl privea fără să-şi ascundă scârba ce i-o inspira.

— Bun, zise Gregor cântărind unul din rucsacuri. Ajunge, Golic, nu te mai fâţâi. Şi ai putea să-mi spui de ce iei cu tine atâta haleală? Nici măcar nu e ambalată ca lumea.

Golic zâmbi doar, continuând să se îndoape sub privirea dispreţuitoare a lui Boggs care întrebă

—- Dar ce ştie să facă el ca lumea?

Rains adulmecă.

— Să halească. Poate să-nghită orice.

Dillon apăru în prag, însoţit de Junior.

— Hei, Golic, strigă colosul.

Puşcăriaşul interpelat ridică capul şi întrebă:

— Mda?

— Aprinde o lumânare pentru Murphy, da?

Golic zâmbi şi câteva firimituri se răspândiră pe buze.

— O să aprind o grămadă, promise el, devenit brusc melancolic. Era prietenul meu. El nu m-a certat niciodată, nici măcar o dată. Îl iubeam. Am auzit că i-a explodat capul în milioane de bucăţi. Aşa e?

Dillon îi ajută să-şi ia traistele în spinare şi dădu la fiecare câte o palmă pe umăr după ce le verifică pe rând curelele.

— Aveţi grijă, acolo jos. Aveţi hărţi. Folosiţi-le. Dacă găsiţi nişte chestii interesante pe care n-o să puteţi să le căraţi, notaţi cu atenţie amplasarea lor, ca altă echipă să poată să le găsească. Acum patru ani, un grup a dat peste ascunzătoarea unui miner doldora de cutii de conserve, cu care îmbunătăţeau meniul pe câteva luni de zile. Tâmpiţii ăia n-au notat corect locul şi nu au putut să le mai găsească. Poate că voi aveţi noroc.

Boggs emise un sunet şmecheresc şi toţi îşi permiseră să râdă mărunt.

— Vorbeşti de mine. Eu am fost mereu băftos.

— Perfect, zise Dillon dându-se în lături. La drum, şi să nu veniţi cu deştu'n gură. Luaţi seama la puţurile verticale.

Îi privi îndepărtându-se prin tunelul de acces, până când curbele trecerii îi ascunseră. Însoţit de Junior, se întoarse spre sala de adunare. Avea şi el ceva de făcut.

Apartamentul lui Andrews era spaţios dar dotat cu un mobilier auster. Ca responsabil al penitenciarului, i s-a repartizat locuinţa fostului director al minei. Avea la dispoziţie mult spaţiu, dar nu şi cu ce să-l mobileze. Şi cum nu avea imaginaţie şi nu avea vise de grandoare, renunţase la cele mai multe odăi şi-şi redusese domeniul la toaletă, o cameră şi un cabinet de lucru în care-şi primea oaspeţii.

Aceasta era activitatea lui acum, aşezat fiind la un birou modest care-l separa de singurul medic de pe această lume. Clemens le punea o problemă lui Andrews şi Aaron, el având un statut inferior faţă de cei doi, dar superior celui al celorlalţi rezidenţi. Aici, cu toţii erau nevoiţi să conteze doar pe el pentru a-i îngriji în caz de nevoie. Directorul şi asistentul său, la fel ca şi deţinuţii.

Clemens mai poseda şi o inteligenţă dezvoltată şi puţini erau cei care să aibă o conversaţie interesantă, pe Fiorina. Andrews aprecia această calitate aproape în aceeaşi măsură ca şi cunoştinţele medicale ale interlocutorului său. Discuţia cu Aaron nu era mai stimulativă decât dictarea rapoartelor zilnice.

Dar se impunea prudenţa. Nu trebuia să-i îngăduie tehmedului să aibă o părere prea bună despre el. În cursul întrevederilor, cei doi bărbaţi îşi cântăreau cu grijă cuvintele. Clemens nu uita niciodată să abordeze problema independenţei lui şi Andrews se grăbea atunci să respingă acest argument.

Înclină ceainicul deasupra ceştii oaspetelui său.

— Zahăr?

— Te rog, răspunse Clemens.

Directorul îi întinse un recipient din plastic şi-l privi cum se servea cu granulele albe.

— Lapte?

— Da, mulţumesc.

Andrews puse cana pe masă şi-i declară invitatului său:

— Ascultă cu atenţie ce am să-ţi spun, Clemens. Dacă mai încerci vreodată să mă tragi pe sfoară, îţi rup gâtul.

Medul puse laptele, îşi ridică apoi ceaşca şi-şi agită calm lichidul. Tăcerea care se lăsă era tulburată doar de clinchetul linguriţei pe ceramică — zgomote asurzitoare şi regulate ca nişte lovituri de ciocan pe nicovală.

— Nu cred că înţeleg, declară el în cele din urmă.

Andrews se lăsă pe scaun şi-l fulgeră din priviri.

— Am primit un răspuns la raportul meu la ora şapte. Precizez că după câte ştiu eu este prima dată când Compania ne adresează un mesaj de prioritate absolută. Chiar şi pe vremea când minele de pe Fiorina erau în curs de exploatare şi când se trata minereul, o asemenea onoare n-a fost niciodată acordată acestei lumi. Ştii de ce?

Clemens luă o gură de ceai.

— Comunicaţiile de acest gen trebuie să treacă prin subspaţiu pentru a rezolva problema pusă de întârzierea transmisiei. Costă enorm,

Andrews dădu din cap.

— Atâţia bani cât n-o să apucăm noi să vedem vreodată.

— De ce am impresia eu că mă faci răspunzător de treaba asta?

— Din cauza acestei femei. Ei ne însărcinează cu supravegherea ei. Spun clar că o consideră de cea mai mare însemnătate. De fapt, mi se pare că li se rupe dacă noi am crăpa, numai să fie ea bine mersi.

— De ce?

— Contam pe dumneata ca să aflu, zise Andrews care-l observa cu luare aminte.

Tehmedul puse ceaşca goală pe masă, trăgând de timp.

— Cred că a venit momentul să fiu sincer cu dumneata, domnule director.

Andrews se aplecă spre el cu nerăbdare.

— Mărturisesc că n-am nici cea mai vagă idee.

Faţa celuilalt se întunecă.

— Am impresia că ţi se pare amuzant, Clemens. Sunt încântat. Tare aş vrea să pot zice şi eu la fel. Ştii ce poate ieşi din instrucţiunile de acest gen?

— O să-ţi faci sânge rău?

— N-o să fiu singurul. La cea mai mică greşeală, dacă femeia asta este rănită sau i se întâmplă ceva, o să plătim cu vârf şi îndesat, toţi.

— Plata unei datorii ca aceasta faţă de societate n-ar trebui să-ţi pună probleme majore, dat fiind că noi suntem deja într-un penitenciar.

— Păi, da, sigur, fă mişto. Dar nu cred că o să mai ai poftă să te dai şmecher la o adică şi când autorităţile se vor hotărî să prelungească pedepsele deţinuţilor.

Clemens se încordă aproape imperceptibil.

— Îi interesează aşa de mult persoana ei?

— Ţi-aş da cu plăcere să citeşti mesajul, dar nu e regulamentar. Dar poţi să mă crezi pe cuvânt.

— Nu pricep de ce fac atâta caz. Ea a trăit o adevărată tragedie, e-adevărat, dar nu e prima care a trecut prin aşa ceva. De ce-i acordă atâta importanţă Compania?

— N-am nici cea mai vagă idee.

Andrews îşi încrucişă degetele dinainte-i.

— De ce ai autorizat-o să iasă din infirmerie? Pariez că e-n legătură cu decesul lui Murphy.

Lovi biroul cu palmele.

— Accidente de acest fel sunt inevitabile când căcănarii ăştia debili sunt în călduri. Nu puteai s-o împiedici să se ducă să-i excite?

— Nu văd de ce să-i fi interzis să se plimbe. S-a înzdrăvenit. N-aveam nici motive valabile şi

nici autoritatea necesară pentru a-i limita deplasările.

Clemens începea să-şi piardă aplombul pe care totuşi şi-l întreţinea cu grijă.

— Eu sunt medic, nu temnicer.

Directorul se strâmbă.

—- Cu mine nu ţine chestia asta. Ştiu foarte bine cine eşti.

Tehmedul se ridică şi se îndreptă spre uşă. De această dată pe masă căzu pumnul lui Andrews.

— Jos! N-am terminat.

Rămânând cu spatele şi străduindu-se să nu se-nfurie, Clemens răspunse:

— Credeam că m-ai poftit să-ţi fac o vizită. Nu ştiam că e vorba de o convocare oficială. Dar ar fi mai bine, să plec, crede-mă. Nu-mi place deloc turnura luată de discuţia noastră şi mi-e teamă că voi zice sau face lucruri nepotrivite.

— Ţi-e teamă? Ce drăguţ! Ia gândeşte-te, domnule Clemens. Ţi-ar plăcea să dezvălui tot ce ştiu despre dumneata? Mass media de pe Pământ a comentat pe larg faptele dumitale, dar pe Fiorina nu se cunoaşte nimic despre trecutul dumitale. Ti-am acordat acest privilegiu pentru a-ţi facilita raporturile cu puşcăriaşii pe care trebuie să-i îngrijeşti, ceea ce ţi-a adus un statut de netăgăduit dar precar. Mi-ar fi uşor să te lipsesc de el. Dacă ar trebui să ajungem aici, presupun că existenţa dumitale ar deveni mai puţin agreabilă.

Făcu o pauză pentru a-i îngădui interlocutorului să asimileze ameninţările, apoi adăugă:

— Cum, nici o replică strălucitoare? Nici o vorbă de spirit? Să înţeleg că nu vrei ca isprăvile tale puţin onorabile să alimenteze conversaţiile deţinuţilor? Aş putea să-i povestesc şi pacientei şi prietenei dumitale, locotenent Ripley, trista dumitale poveste. Spre întregirea educaţiei dumisale, e de al sine înţeles. Asta numai pentru a o incita să-şi consacre unor ocupaţii mai

constructive cele câteva zile care-i mai rămân de petrecut printre noi. Nu? Atunci stai jos, ce dracu'!

Clemens se supuse, fără să scoată o vorbă. Părea că îmbătrânise brusc, ca un om care tocmai pierduse un lucru preţios odată cu speranţa de a-l mai recupera.

Andrews îl cercetă, meditativ.

— Întotdeauna ţi-am vorbit fără ocolişuri fiindcă aşa cred că e bine, mai ales că trăim în mediul ăsta. Nu vei fi prea îndurerat sau mirat dacă-ţi declar că nu te am la inimă.

— Exact, nu sunt surprins, murmură Clemens cu o voce plată.

— Îmi inspiri chiar aversiune. Eşti imprevizibil şi insolent, poate, chiar periculos. Eşti instruit şi inteligent, dar asta te face şi mai redutabil decât majoritatea deţinuţilor. Ai prostul obicei de a contrazice şi a sta de o parte. Este grav. Eu îmi exersez funcţiile de multă vreme şi ştiu despre ce vorbesc, de ce să mă feresc. Oricare puşcăriaş ar putea să se revolte sau să aibă o criză omicidă, dar întotdeauna indivizii taciturni şi şmecheri sunt cei care pun problemele cele mai serioase.

Nu mai zise nimic un timp, căzând pe gânduri.

— Dar te afli aici şi n-am ce-i face. Află doar că dacă aş putea să mă lipsesc de serviciile unui med aş vrea să te ştiu la cel puţin un an-lumină de Fiorina.

— Îţi sunt plin de recunoştinţă.

— Altceva nu mai ai în repertoriu, Clemens? Un număr diferit? Scuteşte-mă măcar acum de sarcasmele dumitale.

Se foi în scaun.

— Îţi voi repeta întrebarea. Îţi cer să-mi răspunzi ca şi cum m-ai considera egalul dumitale din punct de vedere intelectual, un om pe care-l pot respecta chiar dacă nu-l apreciez, responsabilul

securităţii şi bunăstării tuturor, al dumitale inclusiv. Ce nu ştiu eu?

— Despre ce?

Andrews numără în gând până la cinci.

— Despre femeia asta. Nu face pe şmecherul. Cred că mi-am exprimat foarte clar poziţia şi cu titlu personal şi profesional.

— De ce crezi că aş putea şti mai multe lucruri decât dumneata?

— Pentru că eşti mereu în preajma ei şi pentru că te bănuiesc că nu te-ngrijeşti doar de sănătatea ei. Îi faci toate poftele cu o grabă care nu-ţi stă în fire. Ai spus că nu mai are nevoie de servicile unui med. Mă crezi orb? Crezi că m-ar fi numit în postul ăsta dacă n-aş fi fost capabil să observ astfel de anomalii? Anomalii de anormali, mormăi el.

Clemens oftă.

— Ce vref să ştii?

— Ei, aşa mai merge: Ce ţi-a spus? Nu despre viaţa ei personală. Mi se rupe. Confidenţele ei, poţi să le ţii pentru dumneata. Mă refer la cele întâmplate înainte de venirea ei pe Fiorina. De unde vine? Care era misiunea ei? Mai precis, ce dracu' făcea la bordul unui CDS în compania unui droid făcut bucăţi şi a cadavrelor unei fetiţe de şase ani şi a unui caporal? Ce s-a ales de restul echipajului? Ce s-o fi petrecut cu nava lor?

— Aparţinea unui detaşament de infanterişti care a fost decimat. Nu-şi mai aminteşte decât până la intrarea în hipersomn. Caporalul trăia atunci şi chesonul crio al copilului funcţiona normal. Cunoşti punctul meu de vedere. Cred că fetiţa s-a înecat şi că militarul a fost omorât în timpul amerizării catastrofale. Sunt convins, pe de-altă parte, că această misiune era secretă. N-am insistat pentru a afla mai mult. Ea are gradul de locotenent, ştii bine.

— Asta-i tot?

Clemens studie fundul ceştii goale.

— Da.

— Nimic altceva?

— Nu.

— Eşti sigur?

Medul îşi ridică ochii pentru a-i înfrunta privirea.

— Absolut.

Andrews se cufundă în contemplarea mâinilor sale. Era evident că tehmedul îi ascundea informaţii, dar încercase tot pentru a-l face să vorbească, în afară de violenţă. Iar constrângerea fizică ar fi fost fără efect asupra unui individ prea încăpăţânt pentru a admite că nu mai avea nici o reputaţie de protejat.

— Ieşi!

Fără un cuvânt, Clemens se ridică şi plecă a doua oară spre uşă.

— Un ultim lucru...

Medul se opri pentru a-şi întoarce capul spre directorul care-l observa cu atenţie.

— Consider că viaţa noastră e liniştită. Şi dumneata, fără îndoială. Această monotonie codificată este liniştitoare. Nu voi îngădui distrugerea acestui bun câştigat. Repetiţia sistematică a sarcinilor obişnuite este cel mai eficace şi cel mai puţin nociv dintre calmante. Voi face tot pentru a evita excitarea animalelor din cuşti. Fie că va fi din cauza unei femei, a unor accidente, sau a dumitale.

— Dacă aşa spui dumneata.

— Nu te lăsa dus de imaginaţie. Aici orice acţiune individuală este sortită eşecului. Nu gândi prea mult. Îţi va dăuna poziţiei dumitale în sânul micii noastre comutaţi, mai ales faţă de mine, şi numai dumneata vei avea de suferit. Te sfătuiesc să nu scapi din vedere niciodată care-ţi sunt interesele pe termen lung. Trebuie să fii loial faţă de şefii tăi, nu faţă de o necunoscută. Nu te lăsa influenţat de amăgirile provocate de plictiseală. Această femeie va pleca curând, dar noi vom rămâne aici. Totul va

reveni la normal. Aşa că să nu compromiţi o situaţie de invidiat pentru nişte abstracţiuni efemere. Mă-nţelegi?

— Da. Punctul dumitale de vedere e clar. Chiar şi pentru unul ca mine.

— Nu vreau să am necazuri cu şefii. De nici un fel. Primesc un salariu de la ei pentru a evita complicaţiile. Prezenţa noastră nu... nu prea e bine văzută acolo pe Pământ. Până acum, şi de când asigurăm paza aici, singurele morţi pe care le-am avut de deplâns au avut numai cauze naturale. Ştiu că ar fi fost imposibil să prevenim acest accident, dar va avea, cu toate astea, un efect foarte urât în dosarul meu. Şi mi-e groază să mă prezint într-o lumină defavorabilă, domnule Clemens. Înţelegi ce vreau să spun?

— Perfect, domnule.

— Ajutoarele şi proviziile vor sosi peste puţin timp. Între timp, supraveghează-l pe locotenet şi, dacă remarci ceva, orice care ar putea cumva... hmmm... aduce un prejudiciu, sper că mă vei informa fără să mai stai pe gânduri. Pot să contez?

Clemens dădu din cap.

— Da, domnule.

Deşi încă iritat, Andrews nu mai găsi nimic de adăugat.

— Ei, atunci e perfect. Constat că ne-am înţeles. Bună seara, domnule Clemens.

— Bună seara, domnule director.

Ieşi şi închise încet în urma lui.

Vânturile de pe Fiorina erau neregulate, slăbeau uneori până ajungeau simple zefire plângăreţe sau se preschimbau în tornade asurzitoare, dar nu mureau niciodată. Suflau constant dinspre golf, aducând mirosul tare al perdelelor de apă smulse de pe valuri spre sectoarele exterioare ale instalaţiei. Când furtunile sau curenţii extrăgeau mirosuri mai ciudate din

adâncurile mării, ele aveau grijă să le trimită în vârtejul puţului de aerisire şi prin epuratoare pentru a le aminti oamenilor că această lume le era străină şi că îi va ucide cu prima ocazie.

Ei nu ieşeau decât arareori. Preferau mediul familiar al vastului complex faţă de imensitatea opresantă a unui atât de mohorât peisaj. Nu aveau ce să vadă, cu excepţia valurilor care eşuau pe nisipul negru al plajei, care să le amintească de planeta lor. Şi aveau de ce să fie fericiţi. Astfel de amintiri ar fi fost şi mai dureroase decât cea mai grea dintre corvezi.

În apa glacială mişunau mici creaturi respingătoare ale căror muşcături erau foarte dureroase. Şi când oamenii hotărau să meargă la pescuit, ei sperau să găsească o hrană mai mult materială decât spirituală. În interiorul instalaţiei, aerul era mai cald şi mai uscat. Aici, vântul nu mai era decât o muzică în depărtare, discordantă, care putea fi ignorată. Câteodată ieşirile erau necesare, dar aceste excursii erau întotdeauna foarte scurte, executate cât mai rapid cu putinţă.

Dar silueta care mergea prin muntele de reziduuri părea să nu se grăbească. Ripley se uita concentrată pe suprafaţa escavaţiei umplute cu material de rebut. Îşi făcea drum printre componente gigantice, cuve de stocaj perforate, lame de foreze mari ca nişte camioane şi liane în culori vii: vechi mănunchiuri de cabluri electrice şi de ţevi corodate.

Vântul îi bătu în faţă şi ea îşi ridică gulerul salopetei pe care i-o dăduse Clemens. Acest peisaj mecanic în ruină părea să se întindă la infinit şi frigul începea să-i pătrundă în corp, să-i încetinească mişcările şi să-i amorţească simţurile.

Dar văzu totuşi filamentele argintii care ieşeau dintr-o grămăjoară de rebuturi recente. Îngenunche şi porni să dea la o parte materialul inutilizabil şi sacii de gunoi pentru al dezveli...

Pe Bishop.

Sau, mai exact, ceea ce mai rămăsese din el. Componentele androidului erau răspândite şi ea fu nevoită să răscolească şi să trieze preţ de un ceas, până când consideră că recuperase tot ce-i putea fi de folos.

Încercă să-l reconstituie pe loc. Rezultatul o dezamăgi şi mai ales o descurajă. Nu mai rămăsese aproape nimic din faţa lui şi din mandibulă, unele părţi din fiinţa lui fuseseră zdrobite în momentul amerizării catastrofale sau pierdute prin gunoaie. Câteva bucăţi de gât, din umărul stâng şi din spate erau însă intacte şi ea mai găsise nişte captoare senzoriale căzute sau smulse din învelişul extern.

Cu o expresie sinistră, aranjă rămăşiţele lui Bishop într-un sac cu care se dotase.

Deodată un braţ se-ndoi în jurul gâtului şi nişte mâini se puseră pe umerii ei. O altă mână se strecură febrilă între picioare, pentru a o mângâia cu brutalitate. Ceva se materializă dinainte-i. Zâmbea, dar expresia nu evoca veselia.

Ea strigă şi scăpă de braţele care o imobilizau. Puşcăriaşul căscă doar gura, surprins să vadă pumnul lui Ripley venindu-i în faţă. În acelaşi timp primi şi un picior între picioare şi se prăbuşi în clipa în care Junior apărea şi o înlănţui cu braţul pe femeie. O ridică, încurajat de râsul colegilor lui şi o aruncă pe o ţeavă ruginită. Ceilalţi se apropiară şi putoarea corpurilor lor alungă mirosul sării. Ochii luceau.

— Destul!

Gregor se-ntoarse şi miji ochii la silueta care se înălţa în apropiere. Dillon. Reuşi să zâmbească,

— Ai sosit la timp, bătrâne. Vrei să treci primul?

— Am zis: "Destul!" repetă colosul pe un ton ameninţător.

Junior o mai strivea încă pe Ripley sub greutatea lui şi mârâi peste umăr.

— Hei, ce te-a apucat, gagiu'?

— E rău.

— Du-te, bă, dracu'!

Dillon se deplasă cu o rapiditate surprinzătoare. Cei doi bărbaţi se pomeniră pe jos. Junior se răsuci proiectând pumnul său enorm ca o seceră, dar adversarul său îi înfipse un croşeu în pântece şi apucă o bară de metal. Junior se împletici şi încercă să eschiveze măciuca improvizată. Nu fu îndeajuns de suplu şi fu lovit în tâmplă. A doua lovitură, şi mai violentă, îl puse la pământ.

Colegii săi dădeau înapoi, târându-se din faţa lui Dillon, care lovi din nou, pentru a nu lăsa treaba făcută pe jumătate, înainte de a se întoarce spre Ripley şi de a o întreba cu gravitate:

— Te simţi bine?

Ea se ridică gâfâind.

— Mda. Nici o rană. Numai în amorul propriu.

— Pleacă de aici.

El arătă spre ceilalţi puşcăriaşi.

— Trebuie să le ţin o lecţie de morală. O să discutăm despre elevaţia spiritului.

Ea dădu din cap, îşi luă sacul în care era Bishop şi se îndreptă către ieşirea din deşarjă. Când trecu pe lângă bărbaţii trântiţi la pământ, Gregor ridică ochii spre ea. Ripley nu scăpă ocazia să-i plaseze o directă care-i sparse buza. Plecă apoi foarte uşurată.

7

Există bezna nopţii, ziua amăgitoare a viselor care este doar rodul închipuirii şi, dincolo, negura spaţiului interstelar punctată de un milion de trilioane de cuptoare nucleare.

Adevăratele tenebre, absenţa totală a luminii, starea aceea în care un proton rătăcit este o anomalie atomică, nu se află doar în profunzimile

solului. "În caverne incomensurabile pentru om", s-a scris. Şi în ţevile şi puţurile pe care oamenii le-au forat pentru a-şi însuşi bogăţia planetelor.

Un sector al Fiorinei mai impresionant prin natura sa decât prin dimensiuni era ciuruit de asemenea excavaţii. Ele se intersectau aidoma unor elemnte de puzzle imens pe care nu-l puteai vedea în totalitate decât pe hărţile minerilor.

Boggs îşi înălţă torţa impregnată cu ceară pentru a privi în jur, în timp ce Rains aprindea o lumânare. Tenebrele nu-i intimidau pe aceşti oameni, iar temperatura era ridicată aici, aproape opresantă.

Rains puse lumânarea pe sol, lângă perete. În spatele celor trei oameni o ghirlandă de flăcări urma să se piardă în depărtare pentru a marca drumul pe care merseseră şi pe care se vor întoarce pentru a reveni în sectoarele locuite de pe Fiorina.

Golic se aşeză şi se rezemă de o uşă încastrată în piatră. Pe tăblia lovită şi uzată de maşini şi timp, se găsea un panou care avertiza:

DEPOU DE DEŞEURI TOXICE:
ARIE DE STOCAJ ERMETIC:
ACCES INTERZIS PERSOANELOR STRĂINE DE SERVICIU.

Ceea ce le convenea de minune. Nu aveau nici un chef să se aventureze înăuntru.

Rains se ghemuise pentru a studia galeriile pe harta desfăşurată la picioarele lui. Pe acest document nu se găseau trasate decât pasajele verticale şi orizontale şi informaţii referitoare la perioada în care acestea fuseseră forate — dacă fuseseră astupate sau erau încă deschise. Erau reprezentate scurtăturile şi tunelurile mici în care intrau doar maşinile, plus miile de conducte de aerisire... atâtea lucruri diferite materializate de culori diferite.

Informaţiile culese cu ocazia expediţiilor precedente le permiteau să ştie la ce să se aştepte, dar pericolele erau însă înlăturate cu totul. Un octet alterat într-un fişier stocat în banca de date era suficient pentru a deplasa un puţ fără fund cu zece metri sau a-l situa în altă galerie. Fiabilitatea hărţilor rămânea de demonstrat şi ei înaintau aşadar cu băgare de seamă, având mai multă încredere în instinctul lor decât în aceste indicaţii, poate perimate.

Boggs se aplecă.

— Cât?

Vorbise cu voce joasă, dar întrebarea fu reverberată de pereţii netezi ai tunelului.

Rains compară încă o dată informaţiile de pe hârtie cu cele furnizate de înregistratorul de date.

— O sută şaizeci şi şase.

Colegul lui mârâi.

— Propun să ne oprim şi să o luăm înapoi.

— Imposibil.

Rains indică tunelul parcă fără sfârşit care se căsca în faţa lor.

— Trebuie măcar să explorăm pasajul ăsta, dacă nu vrem să ne pocnească şi pe noi Dillon.

— N-o să ne certe pentru o chestie de care n-are habar şi eu n-am de gând să-i spun că ne-am întors din drum. Şi tu, Golic?

Cel de-al treilea membru al trioului căuta ceva în rucsac. Auzindu-şi numele, îşi înălţă capul şi se încruntă. Un sunet grav, oarecum întrebător îi ieşi din gâtlej.

— Aşa cum mă aşteptam.

Golic se apropie de un vechi distribuitor automat, îl trase un şut, apoi forţă uşa şi începu să bage în rucsac pachete de narcoţigări, mestecând mereu.

La suprafaţă, clefăitul nu s-ar fi auzit aproape de loc, dar în acest loc închis şi silenţios mişcările fălcilor lui erau la fel de exasperante ca şi scârţâitul unei maşini prost unse. Boggs mormăi:

— Te-ar deranja dacă ai închide gura când mănânci? Sau mai bine, ce-ar fi să-nghiţi pe nemestecate? Încerc să calculez dimensiunile boxei. Să ştiu că dacă-i un depozit de produse toxice sau rezerva personală a unui miner, şi-n balamucul ăsta nu pot să mă concentrez, ce Dumnezeu!

Rains agită harta cu un aer de reproş.

— Chiar dacă suntem singuri, nu putem nesocoti cele sfinte. Nu pronunţa în van numele Domnului.

Boggs strânse din buze.

— Îmi pare rău.

Îi aruncă lui Golic o privire înveninată, dar acesta nu se sinchisi. Până la urmă renunţă şi se ridică să cerceteze tunelul.

— Am cutreierat tot sectorul. Am făcut destul. Câte lumânări mai avem?

Nici un răspuns.

Colegul său nu-l asculta. Se scărpina cu ardoare. O reacţie nervoasă, fiindcă nici o insectă nu cuteza să intre în aceste tunele. Era atât de uimitor, atât de neobişnuit pentru acesta, încât până şi Golic îşi întrerupse masa. Boggs se uită în direcţia din care veniseră.

Lumânările care arătau drumul de întoarcere spre suprafaţă se stingeau una câte una.

— Asta ce căcat mai e?

Golic făcu bot şi se şterse cu dosul mâinii.

— Nu trebuie să vorbeşti urât.

— Tacă-ţi gura!

Era surprindere, nu frică, pentru că ştiau că în aceste galerii nu-i pândea nici o primejdie. Apoi Boggs preciză:

— Nu este interzis să zici "căcat". Dumnezeu nu are nimic de a face cu asta.

— De unde ştii? bâigui Golic cu o curiozitate copilărească.

— Pentru că l-am întrebat când ne-am văzut ultima dată. Acum, fleanca!

— Dillon o să ne certe dacă ne-ntoarcem cu deştu-n gură, le aminti Golic.

Misterul îl făcea volubil. Lui Boggs aproape că-i părea rău că-i întrerupsese masa.

— Ei şi? O să ne certe.

Îl văzu pe Rains aprinzând altă torţă. Dezamăgit, Golic îşi aranjă proviziile şi se ridică. Cercetară împreună tunelul. Nu vedeau ce anume le stingea lumânările,

— Trebuie să fie un curent din puţurile de aerisire. De la cel mai apropiat grup de ventilaţie. Dacă n-o fi furtună la suprafaţă. Ştii ce efecte are. La dracu'! Dacă se sting toate lumânările, cum mai găsim drumul?

— Avem harta.

Cu arătătorul, Raihs lovea foaia.

— Crezi că e de ajuns?

— N-am zis asta. Doar că nu suntem într-o situaţie disperată. Avem o problemă de rezolvat.

— Ei bine, eu nu ţin să stau aici nici un minut în plus.

— Nici eu, declară Rains înainte de a ofta. Ştii ce-nseamna asta! Unul dintre noi trebuie să se întoarcă, să le aprindă.

— Dacă nu ne decidem să plecăm imediat, sugeră Boggs, trăgând nădejde.

— Mai întâi trebuie să explorăm pasajul ăsta până la capăt.

— Cum doreşti, declară Boggs încrucişându-şi braţele pentru a arăta că nu avea de gând să meargă mai departe. Dar e ideea ta, ai onoarea!

— Presupun că m-ai numit voluntar.

— Dă-i torţa, îi ordonă Boggs lui Golic.

Acesta ezită.

— Ne mai rămâne numai una.

— Nici o problemă. Ne rămâne un stoc de lumânări şi Rains n-o să întârzie. Nu-i aşa, bătrâne?

— Vin repede. N-o să ţină mult.

— Atunci, de acord.

Cu părere de rău, Golic îi înmâna torţa sa lui Rains care plecă pe lângă şirul de lumânări. Se oprea să le aprindă. Le găsea la locul lor şi nu-şi explica acest ciudat fenomen.

Un simplu curent de aer, îşi zise Rains. Era singura explicaţie. Vocea lui Boggs străbătu pasajul din depărtare.

— Hei Rains, fii atent pe unde mergi!

Trecuseră pe lângă două puţuri verticale, iar în întuneric un accident nu era exclus.

Rains fu emoţionat de acest avertisment. Cei care trăiau mult timp într-un spaţiu închis cu un număr redus de camarazi învăţau să se întrajutoreze. Nu fiindcă Boggs avea motive de îngrijorare. Nu era omul care să comită imprudenţe.

Văzu o nouă lumânare cum se stinge în faţa lui şi rămase perplex. Nu era nici un pic de vânt, nimic care să confirme existenţa unui curent de aer. Ce explicaţii să mai găsească? Puţine animale se încumetau să pătrundă în galerii. Dacă ar fi fost vorba de o insectă destul de mare pentru a putea să răstoarne o lumânare, n-ar fi putut să răstoarne un şir întreg. Scutură din cap. O astfel de gânganie n-ar fi putut să se deplaseze aşa de repede.

Atunci ce?

Flăcăruile lumânărilor pe care le aprinsese din nou îi inspirau încredere. Se ridică. Trebuia să existe o explicaţie foarte simplă. Înălţă torţa cât putu mai sus, dar nu văzu nimic.

Îngenuche în faţa unei lumânări înainte de a se îndrepta spre următoarea. Lumina torţei se reflectă pe peretele de rocă lucioasă.

Şi pe o formă colţuroasă şi masivă.

Care se mişcă.

Repede, foarte repede. Avea un luciu de cioburi de sticlă cromată, prinse în metal negru diamantin. Creatura emise un bolborosit obscen când sări pe el fără să facă alt zgomot. Nu putu să-l

identifice, nu mai văzuse ceva asemănător, poate doar în coşmarurile din copilărie.

Apoi fiinţa fu asupră-i şi el regretă că nu putea să se refugieze în universul oniric al viselor sale cele mai urâte.

La o sută de metri mai departe, ţipătul său fu auzit de Golic şi Boggs. Ceafa şi mâinile acestuia din urmă se îmbrobonară de transpiraţie. Amănunt oribil, strigătul nu contenea. Slăbi lent ca un şuierat care se îndepărtează fără grabă.

Cuprins de panică, Boggs înhăţă torţa care mai rămăsese şi porni în fugă în direcţia opusă punctului de origine al strigătului înspăimântător. Golic porni după el.

Nu ar fi crezut că se putea deplasa atât de repede. La un moment dat îl depăşise pe celălalt, apoi începu să gâfâie şi încetini pasul. Torţa arunca umbre dănţuitoare pe perete, tavan şi sol. Când Golic îl ajunse din urmă şi se lovi de el era epuizat şi dezorientat. Şi numai întâmplarea făcuse că nu căzuse într-un puţ de sondaj sau un tunel de legătură.

Împleticindu-se, apucă braţul colegului său şi-l răsuci spre el.

Golic era cu gura căscată. Îngrozit.

— Ai auzit? Era Rains! O, Doamne Sfinte! Era Rains!

— Aha, am auzit, bâigui Boggs încercând să-ţi tragă sufletul. S-o fi rănit.

Întinse torţa în pasajul pustiu.

— Trebuie să ne ducem să-l ajutăm.

— Să-l ajutăm? Du-te singur, Boggs. Eu vreau numai să ies de aici.

— Calm. Şi eu, şi eu. Dar mai întâi trebuie să ştim unde suntem.

— Alea nu-s lumânările noastre?

Bogg se întoarse şi merse câţiva metri, cu băgare de seamă. Da, şirul de flăcări pâlpâitoare se pierdea în depărtare.

— Pe dracu, am luat-o pe o scurtătură. Ne-am întors. Am ajuns de unde-am plecat...

Tăcu şi lumină peretele opus. O siluetă zăcea pe sol, ţeapănă ca o bucată de carne într-o cameră frigorifică.

Rains.

Nu la ei se uita el ci la neant. Ochii mari erau ficşi, expresia oribilă. Iar restul corpului... restul corpului....

Un fluid acid urcă în gâtul lui Boggs, care se rupse în două pentru a-i da drumul. Torţa îi căzu dintre degetele înmuiate şi Golic îngenunche pentru a o recupera. Se ridică şi se uită în sus într-o doară.

Văzu ceva acolo, în înalt. O creatură neagră, voluminoasă, cu o faţă de monstru din infern. El rămase cu gura căscată şi ea se apropie agăţată de tavan cu picioarele ei cu gheare, asemenea unui liliac gigantic, şi mâinile ei cu degete ca nişte cabluri articulate se strânseră pe capul lui Boggs, sufocat din cauza vomei.

Cu o sucire smucită, grozăvia arahneană îl decapită aşa cum Golic ar fi deşurubat un şurub ajuns la căpătul filetului. Dar rezultatul era diferit. Sângele ţâşni din trunchi şi împroşcă creatura, cadavrul lui Rains şi pe Golic care nu putea să-şi ia ochii de la scenă. Şi când îşi învinse paralizia, ceva se rupse în mintea lui.

Cu indiferenţă, dihania zvârli capul lui Boggs şi apoi se răsuci încet spre ultimul bibed. Colţii îl luceau precum lingourile de platină care plecau altădată de pe lumea Fiorinei.

Golic fugi în tunel, urlând ca şi cum era urmărit de toate legiunile infernului. Nu se uita unde se duce. Se căznea să uite ce văzuse şi — mai ales — avea grijă să nu se uite înapoi. Nu cuteza.

Ştia prea bine ce risca să vadă dacă nu rezista curiozităţii.

Rămăşiţele lui Bishop erau dispuse cu grijă pe pupitru, sub lumina crudă a proiectoarelor instalate la verticală. Uneltele se odihneau în suporturile lor gata de lucru. O mulţime de fibre subţiri ca firul de păr formau nişte fascicole zigzagate.

Ripley le asamblase cum ştiuse ea mai bine. Nu avea calificarea necesară pentru cea mai mică intervenţie la nivelul microscopic. Pierduse mult timp cu conectarea şi inserarea, ataşarea şi îmbinarea unor elemente care era evident că mergeau împreună, sperând că nimic din ceea ce era vital nu-i va depăşi talentele de improvizaţie limitate.

Îşi şterse ochii şi-şi studie lucrarea. Deşi încurajator, aspectul era secundar. Teoretic, ar putea reuşi. Dar, dacă s-ar ţine cont de teorie, n-ar fi trebuit să se găsească într-o asemenea situaţie.

Doar o încercare i-ar permite să se lămurească. Testă conexiunile principale apoi atinse uşor un întrerupător. Un sfârâit o făcu să tresară. Refăcu un racord şi reîncepu. De această dată, nu se produse nici o scânteie.

Inseră cu grijă un fascicol de fibre optice în ceea ce era, nădăjduia ea, o priză al cărei program de triaj încorporat nu fusese şters. Pe un aparat de măsură instalat alături, indicaţiile furnizate de un cadran digital roşu trecură imediat de zero la o valoare situată între şapte şi opt. Împinse un întrerupător şi data fluctuă, apoi se stabiliză. Ochiul încă intact al androidului clipi. Ripley se aplecă pentru a-i spune, surprinsă că murmura:

— Ordin de interacţiune verbală. Secvenţă de auto diagnostic.

În interiorul craniului stâlcit, un component gemu. Nişte indicatoare ale aparatului de măsură clipiră, ca pentru a o încuraja. Un bolborosit de neînţeles ieşi din laringele artificial şi buzele de colagen se întredeschiseră.

Nerăbdătoare, femeia vârî degetele în gâtlejul desfăcut al lui Bishop. Sunetele încetară şi ochiul unic o fixă.

— Ripley.

Ea trase aer în piept. Restabilise vederea, facultăţile cognitive şi memoria. Urechile păreau intacte, dar aspectul lor avea mai puţină însemnătate decât starea circuitelor lor interne.

— Salut, Bishop.

Intonaţia afectivă a vocii ei o surprinse. Nu se adresa totuşi unei fiinţe umane.

—— Cer un autodiagnostic preliminar.

După un moment, androidul îşi dădu ochiul unic peste cap, ceea ce pentru ea era foarte elocvent.

— Nu este grozav. Fără funcţiuni motrce, perifericele extracraniene nu mai răspund, imposibilitatea de executare a celui mai mic program. Capacităţi senzoriale minimale. Pronosticul nu este deloc optimist.

— Îmi pare rău, zise ea, sinceră. Speram mai mult.

— Nu cât mine.

— Simţi ceva?

— Da. Mă dor picioarele.

— Regret...

— Linişteşte-te. Aceste dureri nu sunt de fapt decât nişte date printre altele, iar informaţiile de care dispun nu mă lasă să presupun că sunt eronate. Exact?

— Aşa se pare, răspunse ea, înainte de a-i adresa un surâs trist. Mi-e teamă că picioarele tale şi aproape tot restul corpului au cunoscut soarta celor trecătoare.

— Păcat. Regret că de fructul unei munci atât de minuţioase s-a ales praful. Dar aceasta are o importanţă secundară, nu-i aşa? Eu nu sunt, la urma urmelor, dacât un prăjitor de pâine perfecţionat. Şi dumneata, ce mai faci? Noua frizură îţi vine foarte bine. Parcă sunt eu, leit, când

am ieşit de pe banda de montaj, până să ajung în atelierul de finisare. Chiar dacă craniul dumitale este mai puţin strălucitor decât al meu.

— Constat că simţul umorului ţi-a rămas intact.

Un clipit.

— Am precizat că eram încă în posesia facultăţilor mele mentale de bază, dar ceea ce ai remarcat nu ocupă decât o infimă parte din memoria mea vie.

— Nu sunt de aceeaşi părere, făcu ea şi nu mai zâmbi. Am nevoie de ajutorul tău.

Dintre buzele artificiale se auzi iar un gâlgâit.

— Nu conta prea mult pe mine.

— Nu mă interesează capacităţile tale de analiză ci acelea de sondaj direct. Lumea pe care ne aflăm suferă de o penurie de material adecvat. Eu vreau să ştiu dacă poţi să ajungi la memoriile înregistratorului de zbor al unui CDS.

— Fără probleme. De ce?

— Vei putea găsi mult mai repede decât mine anumite informaţii şi apoi să-mi faci un raport verbal.

Ochiul se învârti în cavitatea oculară.

— Văd cutia neagră. Dar va trebui să stabilim o legătură craniană directă, având în vedere că mi-am pierdut toate apendicele.

— Ştiu.... totul e pregătit... sper.

— Atunci, hai, branşează-mă.

Ea luă un filament care ieşea din cutia neagră şi se aplecă asupra craniului lipsit de corp.

— E prima dată când fac aşa ceva. N-o să te doară?

— Dimpotrivă, cred că va fi stimulant.

Ea dădu din cap şi inseră uşor firul într-una dintre prizele de la ceafa lui Bishop, răsucindu-l puţin pentru a-l înţepeni.

— Gâdilă.

Ea-şi retrase degrabă degetele.

— Glumeam, precizã androidul zâmbind. Acum, rămâi pe recepţie, te rog.

El îşi închise ochiul şi ceea ce mai rămăsese din frunte se încreţi sub efectul concentraţiei. Ceea ce vedea ea se datora unui simplu program estetic, dar era fericită să constate că Bishop nu-şi păstrase doar funcţiile elementare.

— Cucu! Iată-mă din nou, murmură el în sfârşit. A durat mai mult decât era prevăzut deoarece a trebuit să ocolesc numeroase sectoare avariate.

— Am testat înregistratorul imediat după ce l-am recuperat şi mi s-a părut că era în bună stare.

— Este. Nu mă refeream la nişte circuite personale. Ce vrei să ştii?

— Tot.

— Înregistrator de zbor McNary, model OV-l22, număr de serie EV-2664374, instalat...

— Ţi s-au ars cumva microprocesoarele de interpretare a limbajului? Ştii ce mă interesează. Informaţiile stocate de la începutul alertei. Ce anume s-a întâmplat pe *Sulaco*. De ce au fost evacuate chesoanele crio.

Un alt glas ieşi din laringele androidului, o voce feminină şi anemică.

— Acumulare de vapori explozivi în secţia criogenică. Incendiu în secţia criogenică. Îmbarcare imediată a întregului personal la bordul CDS-urilor.

Îşi regăsi timbrul obişnuit pentru a preciza:

— După aceea, este cam acelaşi lucru, forma variază oarecum. Doreşti să auzi tot?

Ripley îşi frecă bărbia, gândindu-se.

— Nu, ajunge deocamdată. Gaze explozive? De unde proveneau? Ce anume a provocat incendiul?

Neprimind nici un răspuns, ea se îngrijoră.

— Bishop, mă auzi?

Se auzi mai întâi un gâlgâit, apoi vocea blândă de sinteză a androidului.

— Îmi pare rău, este mai dificil decât credeam eu. Circuitele atinse sălbatic. Pierd memoria şi capacităţile de reacţie. Nu ştiu cât timp voi mai rezista. Ar fi bine pentru dumneata să-mi pui întrebări concise.

— Nu mă lăsa, Bishop. Te întrebam despre cauzele acestui incendiu.

— Incendiu...

Ea auzi sfârâitul.

— ... da. De origine electrică, sub planşeul secţiei criogenice. Vaporii au fost produşi de către un catalizator în nişte module deteriorate. Ventilaţia era în pană. Fapt ce a constituit o ameninţare directă pentru echipaj. Şi a dus la decizia de evacuare. O explozie care s-a produs la bord după plecarea CDS-urilor a alterat sistemul de ghidare al CDS-ului nostru. Iată de ce amerizarea a lăsat de dorit. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu *Sulaco,* dar dispun de informaţii despre zborul nostru până pe această planetă.

— Fără importanţă. Detectoarele au semnalizat mişcări de origine organică la bordul navei, înainte de evacuarea noastră?

Tăcere, apoi:

— Ripley, totul e atât de întuneric aici, în mine. Este prima dată când domneşte aici o negură atât de adâncă. În timp ce-ţi vorbesc, simt cum mi se ard circuitele. Raţionarea îmi reclamă eforturi din ce în ce mai mari şi trebuie să mă mulţumesc cu logica pură. Nu-mi place deloc. Lipseşte căldura umană. Este prea diferit de ceea ce eram. Eu nu mai sunt acelaşi.

— Mai fă încă un mic efort, Bishop.

Ea mări tensiunea de alimentare apoi se grăbi să revină la nivelul normal constatând că ochiul unic se bulbucase.

— Tu ştii ce vreau să aflu. Se găseşte prin datele înregistratorului de zbor dovada faptului că la bordul lui *Sulaco* cei patru supravieţuitori de pe

Acheron nu erau singuri? Unul dintre monştrii ăia a părăsit lumea aceea odată cu noi? Bishop?

Nimic. Ea ajustă reglajele, împinse nişte comenzi. Ochiul se rotea în orbită.

— Opreşte-te. Sunt încă aici cu tine. Şi ştiu ce vrei să cunoşti. Dar am nevoie de timp pentru a-mi găsi cuvintele. Răspunsul la întrebarea ta este DA.

Ripley inspiră adânc. Avea impresia că atelierul se strângea în jurul ei, că pereţii se apropiau. Dar nu s-ar fi simţit mai ocrotită la Infirmerie. Ştia că nu există nici un loc inaccesibil pentru aceste fiinţe.

— A rămas acolo, sau a plecat în CDS?

— S-a ţinut mereu după noi.

— Compania ştie?

— Ea a fost informată despre tot ceea ce s-a întâmplat la bordul lui *Sulaco* de la plecarea de pe Pământ. Până în acest moment, dacă nu a fost distrus de explozie, toate datele care ajung la ordinatorul central sunt retransmise simultan prin com.

O cuprinse o senzaţie angoasantă de déjà-vu.

Avusese deja discuţii cu Compania pe această temă şi ştia că bunul simţ şi sentimentele omeneşti ale conducătorilor ei treceau pe planul doi, după a aviditate fără margini. Acolo pe Pământ, responsabilii îmbătrâneau şi erau înlocuiţi, dar politica lor — fără a mai vorbi de morală — rămânea neschimbată. Şi chiar dacă s-ar fi produs o revoluţie, Ripley nu-şi putea permite să rişte.

— Mai este ea interesată de aceşti extratereştri?

— Nu ştiu. Nu-i cunosc adevăratele scopuri. Nu cred, dar nu este o certitudine. Mă simt cam confuz.

— Fă-mi un serviciu, Bishop. Încearcă să fii sigur.

Aşteptă o vreme, timp în care el îşi exploră memoriile.

— Regret, zise el în sfârşit. Nu am găsit nimic. Dar acest lucru nu înseamnă că n-a fost niciodată ceva în acest sens. Eu nu mai am acces la adresele unde astfel de date ar trebui în mod logic să fie stocate. Aş dori să te-ajut, dar în starea mea actuală nu mai sunt bun de mare lucru.

— Nu vorbi prostii. Programul tău de identificare este intact.

Ea se aplecă pentru a mângâia cu tandreţe baza craniului decapitat.

— Tu eşti acelaşi, acolo, înăuntru. Voi păstra programele tale. Aici nu lipsesc memoriile disponibile. Dacă voi supravieţui, te voi lua cu mine. Ştiu că vor putea să te reconstituie.

— Dar cum vei prezenta tu personalitatea mea? Copiind-o după o memorie moartă de tip standard? Îmi dau seama. Fără percepţii senzoriale, nimic. Orb, surd, mut şi paralizat. Oamenii numesc această stare TRECERE. Ştii tu ce nume îi dau androizii? NĂRUIRE. Năruire electronică. Nu, mulţumesc. Îmi doresc să încetez de a exista decât să mă cufund în nebunie.

— Tu nu vei înnebuni, Bishop. Ai un caracter prea puternic.

— Crezi? Rezistenţa mea este legată direct de corpul meu şi de programele mele. Primul a fost distrus şi cele secundare se şterg. Prefer să rămân o amintire intactă decât o realitate imperfectă. Este posibil să mă recreeze, să-mi dea un corp nou, dar egoul meu va fi iremediabil alterat şi voi suferi poate o pierdere de identitate. Nu voi mai redeveni cel mai bun din seria mea. Nu ţin să trăiesc aşa ceva. Înţelegi ce reprezintă faptul de a şti că vei fi inferior celui ce-ai fost? Nu, mulţumesc. Prefer non-existenţa.

Ea ezită.

— Eşti sigur?

— Fă-o pentru mine, Ripley. Îmi datorezi asta.

— Nu-ţi datorez nimic, Bishop. Nu eşti decât o maşină.

— Pe Acheron v-am salvat. Pe tine şi pe fetiţă. Fă-o... pentru... un prieten.

Ea dădu din cap, fără convingere. Ochiul clipi o ultimă oară, apoi pleoapa se închise uşor. Nu se produse nici reacţie, nici o tresărire, atunci când ea debranşă filamentele. Capul încremeni pe platoul pupitrului.

— Regret, Bishop, dar te găsesc prea simpatic ca să renunţ la tine. Dacă eşti reparabil o să am grijă să te pun eu pe picioare. Dacă nu, odihneşte-te în pace pe tărâmul de dincolo al androizilor. Sper că acolo nu se visează. Dace totul merge bine, mă-ntorc să te iau.

Îşi ridică privirea şi se trezi fixând un holo agăţat pe peretele opus. Se vedea acolo o căsuţă cu acoperiş de paie cuibărită într-un pâlc de pomi şi tufişuri. Un pârâu cristalin curgea prin faţă, iar cerul era străbătut de câţiva nouraşi. Privea în continuare scena când peisajul se adumbri şi asfinţitul înflăcăra cerul.

Întinse mâna spre pupitru şi bâjbâi până când degetele apucară un extractor de precizie. Aruncată cu toată puterea şi cu un surplus de energie datorat strigătului de mânie şi de frustrare, unealta făcu să se sfarme în fragmente lucitoare această simulare prea bucolică.

Pe haina lui Golic, sângele începuse să se usuce, devenind o substanţă densă şi lipicioasă, dar încă destul de fluidă ca să picure pe masa cantinei. Mânca liniştit cu lingura fulgi crocanţi de cereale. Făcu o pauză pentru a presăra zahăr, luat dintr-un castron. Stătea cu ochii numai pe mâncare, dar fără să vadă. Ceea ce vedea el era personal, interior.

Bucătarul care asigura permanenţa în această zi, un anume Eric, intră cu un braţ de farfurii, se îndreptă spre prima masă, îl zări pe Golic şi

încremeni. Din fericire vesela era incasabilă fiindcă era foarte greu de procurat, aici, pe Fiorina.

— Golic!

Omul îşi vedea de mâncare.

Zarva produsă de vasele care se împrăştiau pe jos atrase nişte curioşi. Dillon, Andrews, Aaron, Morse şi Arthur veniră la bucătar pentru a vedea strigoiul.

Golic remarcă în cele din urmă atenţia ce i se acorda, îşi înălţă capul şi zâmbi.

Fără să înţeleagă.

Ripley era aşezată în fundul infirmeriei, când îl aduseră. Ea se uita fără o vorbă la Dillon, Andrews, Aaron şi Clemens care-l îndrumau pe Golic către un pat pe care îl întinseră. Îi puseseră o cămaşă de forţă acestui om cu capul ras şi cu faţa însângerată şi care se uita în toate părţile pândind gurile de aerisire, tavanul şi uşa.

Clemens făcuse totul pentru a-l face cât mai prezentabil cu ajutorul unor şerveţele, detergenţi şi dezinfectanţi. Starea pacientului său nu era atât de gravă pe cât lăsa să se înţeleagă aspectul său. Cel puţin pe plan fizic. Andrews, Aaron şi Dillon îl legară de pat.

— Aşa, să nu m-ascultaţi! Să nu mă credeţi! N-are importanţă. Nimic nu mai are importanţă. O să crăpaţi toţi, turmă de tâmpiţi smeriţi! Fiara a ieşit din bârlog pentru a se-ndestula cu carne omenească. Nimeni n-o poate opri. A sunat ceasul Judecăţii de Apoi.

Nu-i mai băgă în seamă, pentru a privi în gol.

— Am văzut-o. Ea m-a privit. Ea n-avea ochi dar m-a privit.

— Şi Boggs şi Rains? întrebă calm Dillon. Unde sunt ei? Ce s-a întâmplat cu ei?

Golic clipi şi remarcă prezenţa lor.

— Nu eu. Acolo, în tunel. N-au avut nici o şansă, niciuna. Dragonul i-a omorât. Gâtuiţi ca

nişte porci. Nu eu. De ce sunt eu acuzat? Nimeni n-o va opri.

Începu să râdă şi să plângă, simultan.

— N-aveau nici o şansă, nu, nu, niciuna!

Clemens îi îngrijea acum ceafa.

Andrews observa epava tremurătoare a ceea ce fusese fiinţă umană, chiar dacă nu fusese în posesia tuturor facultăţilor. Era nemulţumit, dar nu furios. N-avea pe ce să se mânieze.

— Complet nebun. Nu zic că ar fi cineva răspunzător, dar ar fi trebuit pus în lanţuri. La figurat, evident, declară directorul şi-i aruncă o privire medului. Pus sub observaţie şi sedative. N-ai remarcat nimic, domnule Clemens?

— Îmi cunoşti limitele. Eu nu stabilesc diagnostice. doar prescriu tratamente.

Aproape terminase. Golic era mai prezentabil, dacă nu luai în seamă privirea de dement.

— Da, desigur. Psihologia preventivă nu este specialitatea dumitale, nu-i aşa? Dacă ar fi trebuit să vadă cineva semnele prevestitoare ale acestei crize, eu eram ăla.

— Domnule director, nu este din vina dumitale, interveni Aaron.

— Nu asta am vrut să spun. Îmi exprimam regretele cu voce tare. Se întâmplă ca nebunia să se pitească în adâncul fiinţei, tăcută şi invizibilă. Aşteaptă doar un stimul ca să izbucnească. Cum sunt seminţele plantelor acelea din deşert care nu se împrăştie decât o dată la zece sau unsprezece ani, când ploile sunt abundente.

Suspină.

— Tare-aş vrea să văd o mică aversă, ca pe Pământ!

— Acesta-i cuvântul, domnule director, continuă Aaron. El este nebun ca Pălărierul din Alice.

— Ador anacronismele cu care agrementezi vorbele dumitale, domnule Aaron.

Andrews se uită la puşcăriaşi.

— S-a calmat puţin. Amplasarea permanentă sub tranchilizante este o soluţie costisitoare pe care va trebui să o justificăm. De aceea o să-l izolăm un timp, domnule Dillon. N-aş vrea ca divagaţiile lui să producă panică. Clemens, administrează-i sedative cât să nu perecliteze viaţa lui şi a camarazilor săi. Domnule Dillon, contez pe dumneata să-l supraveghezi când va ieşi din infirmerie. Sper că starea lui se va ameliora. Ar fi simplu.

— Foarte bine, domnule director. Dar este exclusă administrarea de altfel de medicamente până nu se spune ce s-a întâmplat cu colegii lui.

— Nu trebuie să sperăm că vom obţine ele la el nişte informaţii coerente, declară Aaron.

— Ar trebui totuşi să încercăm.

Dillon se aplecă peste Golic şi-l cercetă.

— Vino-ţi în fire. Răspunde-mi; unde sunt camarazii noştri? Unde sunt Rains şi Boggs?

Omul îşi umezi buzele. Sângera, cu toate îngrijirile lui Clemens.

— Rains, murmură.

Efortul cerut pentru concentrare îi îndoi sprâncenele.

— Boggs?

Brusc ochii se căscară şi capul se ridică de parcă-i vedea pentru prima oară.

— Nu eu! N-am fost eu! A fost...

Începu iar să se smiorcăie şi să strige din nou, isteric.

Andrews clătină trist capul.

— Un caz disperat. Domnul Aaron are dreptate. Nu vom obţine nimic prea repede de la acest năpăstuit. Poate niciodată. Şi noi nu ne putem permite să aşteptăm.

Dillon se îndreptă.

— Care-i decizia dumitale, domnule director?

— Va trebui să trimitem o echipă să exploreze tunelele. Nişte oameni zdraveni care nu se tem nici de întuneric şi nici de semenii lor. Din păcate, s-ar

putea ca acest bolnav mental să-şi fi asasinat colegii. (Ezită.) Cei care cunosc trecutul său ştiu că această ipoteză trebuie luată în seamă.

— N-ai de unde să ştii, protestă Dillon. El nu m-a minţit niciodată. E puţin nebun şi prost, dar a spus întotdeauna adevărul.

— Eşti bine intenţionat, domnule Dillon, dar poţi ajunge să fii mult prea indulgent, declară Andrews, ţinând pentru el reflexia sarcastică la care se gândea. Aş putea chiar spune că nu merită încrederea dumitale.

Dillon îşi strânse buzele.

— Eu nu sunt naiv, domnule. Ştiu destule lucruri despre Golic ca să fiu cu ochii pe el şi să-l ajut.

— Perfect. Nu doresc ca deţinuţii să fie destabilizaţi de divagaţiile lui.

Ripley se ridică şi se apropie de grupul lor. O priveau toţi.

— Este foarte probabil ca omul acesta să spună adevărul.

Clemens se holbă la ea, cu gura căscată. Ea nu-l luă în seamă.

— Trebuie să-i cer nişte precizări despre acest dragon.

— Îţi interzic, locotenente, îi ordonă sec Andrews. Opinia dumitale nu prezintă interes, pentru că nu cunoşti faptele.

El arătă spre Golic.

— Acest individ a fost recunoscut vinovat de mai multe omoruri. Toate nejustificabile şi îngrozitoare totodată.

— Eu n-am făcut nimic, protestă omul, imobilizat în cămaşa de forţă.

Andrews se răsuci.

— Nu-i ăsta adevărul adevărat, domnule Dillon?

— Mda, mormăi colosul în silă. Asta nu se poate nega.

— Trebuie să-ţi vorbesc, directore, insistă Ripley, este foarte important.

El stătu o clipă pe gânduri.

— Voi fi încântat să-ţi acord o întrevedere după ce terminăm aici. Îţi convine?

Ea vru să mai spună ceva, dar se răzgândi şi dădu din cap.

8

Aaron luă carafa cu apă şi umplu paharele. Inutil. De când începu Ripley cu explicaţiile uitară de lucruri atât de neînsemnate ca setea.

Ea le povesti tot ce se întâmplase de la descoperirea ouălor în cala navei gigantice de origine necunoscută, eşuată pe Acheron, şi moartea tuturor membrilor echipajului lui *Nostromo* până la înfruntarea recentă de pe Acheron şi fuga ei împreună cu colegii, morţi între timp.

Capacitatea ei de a-şi aminti toate incidentele şi amănuntele însemnate puteau surprinde, dar a-şi aminti nu era o problemă pentru ea. Toate necazurile ei veneau tocmai din faptul că nu era în stare să uite.

Nu zise niciunul nici un cuvânt, un timp după ce ea terminase. Ripley bău jumătate din paharul ei cu apă purificată, examinându-l pe director.

El îşi încrucişă mâinile pe burtă.

— Ia să vedem, dacă am înţeles bine, locotenente. Zici aşadar că avem de-a face cu o insectă carnivoră mare de doi metri cincizeci care are ca sânge un acid şi care ar fi venit pe Fiorina la bordul capsulei voastre de salvare. Aşa e?

— Nu ştiu dacă este o insectă. Este o analogie care-ţi vine imediat în minte, dar nu ştiu clasificarea care le-ar conveni acestor creaturi. E greu să-i studiezi fiindcă fluidele corporale ale monştrilor dizolvă instrumentele chirurgicale

utilizate pentru autopsie şi fiindcă devoră sau fecundează toate fiinţele umane pe care le întâlnesc vii. Colonii de pe Acheron s-au consacrat unor asemenea cercetări, dar au plătit scump. Au fost decimaţi până să apuce să descopere ceva util. În plus, arhivele lor au fost distruse de explozia centralei de fuziune. Ştim foarte puţine despre aceşti extratereştri, numai generalităţi. Tot ce putem spune, fără a risca să ne înşelăm prea tare, este faptul că organizarea lor bio-socială aminteşte de cea a insectelor sociale de pe Pământ: furnici, albine, etc. Şi asta-i practic tot. Inteligenţa lor este cu siguranţă mai dezvoltată decât cea a artropodelor dar ar fi imposibil de afirmat în acest stadiu dacă sunt dotate cu raţiune... conform accepţiei pe care o dăm noi acestui termen. Eu bănuiesc că pot să comunice între ele datorită mirosului, dar poate că au şi alte simţuri de care noi n-avem habar. Sunt incredibili de rapizi, puternici şi rezistenţi. Am văzut pe unul supravieţuind în vidul interstelar până în momentul în care l-am ars cu propulsoarele aparatului meu.

— Am putea adăuga că omoară tot ce mişcă şi că nu sunt de loc simpatici, conchise Andrews. După spusele dumitale, bineînţeles. Şi speri să înghit o poveste atât de abracadabrantă?!

— Ăsta-i cuvântul, domnule, interveni Aaron, o capodoperă a genului, nu mai auzisem asemenea inepţii.

— Nu, n-am nici o şansă să vă conving, răspunse calm Ripley. Am mai avut de-a face cu oameni ca voi.

— Prefer să ignor reflexia dumitale răuvoitoare, replică Andrews, fără să se şifoneze. Să zicem că te cred. Ce propui să facem? Să ne scriem testamentele şi să aşteptăm să fim devoraţi?

— Unii s-ar putea resemna, dar nu eu. Putem combate chestiile astea. Nu sunt indestructibile. De ce anume dispuneţi aici?

Andrews îşi desfăcu degetele îndurerat.

— Suntem într-o închisoare şi, deşi nu ne temem de o evadare fiindcă nu există un alt loc mai plăcut, ar fi riscant să dispunem de un arsenal. Unii deţinuţi s-ar putea hotărî să pună mâna pe el pentru a ocupa naveta de aprovizionare sau pentru cine ştie ce alte idei nebuneşti. Nu poţi fi tentat de ceea ce nu există.

— N-aveţi mijloace de apărare de nici un fel?

— Îmi pare rău. Aici e un centru de detenţie modern, "civilizat". Totul se bazează pe un fel de cod al onoarei. Cu toate că oamenii aceştia sunt foarte periculoşi, ei nu fac decât să-şi plătească datoria faţă de societate. Ei asigură nişte funcţii de pază. Companiei îi era teamă ca existenţa unui depozit de arme să nu-i perturbe şi să nu dăuneze executării sarcinilor lor. De ce sunt decât doi supraveghetori? Eu şi cu Aaron? În alt context, douăzeci de oameni înarmaţi până-n dinţi n-ar putea ţine piept acestei adunături de asasini.

Făcu o pauză, gânditor.

— Avem cuţitele mari din abatoare, cele de la cantină şi bucătărie. Ar mai fi topoarele de la posturile de incendiu care se găsesc peste tot. Nimic cu adevărat eficace.

Ripley se lăsă în scaun şi mormăi:

— Ei, atunci vom dispărea cu toţii.

— Greşeşti, numai dumneata vei dispărea, replică directorul calm. Vei rămâne la infirmerie. În carantină.

— De ce? întrebă ea, uluită.

— Pentru că de când ai venit eşti o problemă pe care trebuie s-o rezolv. Cât mai repede. Voi fi mai liniştit ştiind mereu unde te afli. Oamenii nu mai au stare. Dacă te vei mai plimba pe unde vrei şi unde nu trebuie, vei avea asupra lor o influenţă destabilizatoare.

— Nu poţi lua o astfel de măsură. N-am făcut nimic condamnabil.

— Dar n-am pretins contrariul. Te consemnez la domiciliu pentru a te proteja. În calitate de

director al acestei închisori, am toată puterea. N-ai decât să depui plângere împotriva mea, când te vei întoarce pe Pământ.

Îi zâmbi părinteşte.

— Te vei simţi bine, locotenente. Şi mă-ndoiesc că vei fi deranjată de un mare monstru sângeros. Înţeles? Da, constat că eşti o fată de treabă. D-l Aaron te va escorta.

Ripley se ridică.

— Comiţi o greşeală.

— D-asta n-o să dorm eu! Aaron, după ce l-ai condus pe locotenent până la noul său domiciliu, formează echipe de cercetare. Fără să pierzi timpul. Deocamdată, nu dispunem decât de divagaţiile lui Golic. Boggs şi Rains poate că nu sunt decât răniţi şi aşteaptă ajutoare.

— Bine, domnule.

— Te-nşeli, Andrews, insistă Ripley, amarnic. Nu-i veţi mai găsi în viaţă.

— Om vedea, răspunse el, urmărind-o din ochi pe femeia care ieşea împreună cu asistentul lui.

Ea se aşeză pe pat, speriată şi înfuriată. Clemens stătea lângă ea şi o observa. Ea îşi înălţă capul auzind vocea lui Aaron retransmisă prin sistemul lor de comunicaţie general.

— Toată lumea la raport în cantină. Domnul Andrews cere adunarea. Convocarea la cantină, imediat.

Un bâzâit electronic scurt punctă mesajul subdirectorului.

Ripley se uită la tehmed.

— E într-adevăr imposibil să părăseşti Fiorina? Nu există o navetă de salvare? Un mijloc de a fugi de pe lumea asta?

Clemens scutură din cap.

— Ai uitat oare că noi suntem într-o închisoare? Nu există nici o ieşire. Singurul nostru

contact cu exteriorul este nava care vine să ne aprovizioneze o dată pe semestru.

— Asta-i tot?

— Fără panică. Compania a trimis o echipă care să te recupereze şi să lămurească toată povestea asta. Ar trebui să sosească cât de curând.

— Adevărat? Adică?

— Nu ştiu.

Clemens era vizibil preocupat de altceva decât moartea nefericitului Murphy.

— Până acum, nimeni nu s-a grăbit să vină să ne vadă. Ar fi mai degrabă invers. Deturnarea unei nave de pe ruta ei normală este şi complicată şi costisitoare. Poţi să-mi spui despre ce ai vorbit cu Andrews?

Ea îi întoarse spatele.

— Nu, nu vreau, m-ai crede nebună şi tu.

Ea îşi concentră atenţia spre colţul opus al camerei şi asupra lui Golic care privea în gol, în catatonie. Era mai prezentabil de când Clemens îi făcuse toaleta.

— Nu e prea frumos, murmură tehmedul. Cum te simţi?

Ea-şi umezi buzele.

— Mai calmă. Dar mi-e greaţă şi mă simt murdară şi-n toane proaste.

El se îndreptă.

— E şocul. O reacţie naturală, după toate prin care ai trecut. Sunt uimit că n-ai ajuns să contempli un perete, ca Golic.

El se apropie pentru a o examina sumar, apoi se îndreptă spre un fişet, îl deschise şi căută înăuntru.

— Se pare că ai mare nevoie de cocteilul casei.

Ea îl văzu luând un pistol pentru injecţii.

— Nu, nu trebuie să am simţurile moleşite.

Ea pândea instinctiv toate accesele: gurile de aerisire, uşa. Dar vederea i se tulbura, simţurile îi amorţeau. Veni spre ea cu injectorul în mână.

— Ai văzut cum arăţi? Poate te crezi în putere. Eşti gata să te prăbuşeşti. Corpul, într-adevăr, este o maşină performantă, dar, ca toate maşinile, se strică atunci când îi ceri prea mult.

— Lasă lecţiile. Ştiu toate chestiile astea. Fă-ţi meseria.

Ea îşi suflecă o mânecă.

În colţ, omul imobilizat bodogănea:

— Nu ştiu de ce mă acuză pe mine de toate câte se întâmplă? Ciudat, nu? Isuse, nu sunt sfânt, nici pe departe, dar de ce vor oamenii să găsească un ţap ispăşitor?

— Este ceva foarte profund, comentă Clemens. Mulţumesc, Golic.

El umplu injectorul. Verifică doza.

Ripley se uită în direcţia lui Golic şi fu surprinsă de zâmbetul lui şi expresia de beatitudine specifică debililor profunzi. Îşi întoarse capul dezgustată pentru a se gândi la lucruri mai importante.

— Eşti măritată? o întrebă din senin omul în cămaşă de forţă.

Ea tresări.

— Eu?

— Ar trebui, preciză Golic cu seriozitate, să ai copii... o fetiţă drăguţă. Ştiam o sumedenie. Acasă mă iubeau toţi. Şi dumneata vei muri.

Începu să fluiere.

— Eşti? se interesă Clemens.

— Ce?

— Măritată.

— De ce?

— Simplă curiozitate.

— Nu.

Se apropie de ea.

— Şi dacă ai fi cinstit cu mine?

— El ezită.

— Ai putea fi mai clară?

— Atunci când eram curioasă să aflu de ce ai fost repartizat aici, ai ocolit întrebarea. Când te-am

întrebat despre matricola tatuată pe ceafă, ai schimbat imediat subiectul.

El se uită aiurea.

— E o poveste lungă. Foarte tristă şi chiar un pic melodramatică.

— Spune-mi-o, totuşi.

Ea îşi încrucişă braţele şi se aşeză din nou pe pat.

— Ei bine, toate necazurile mele vin din faptul că eram un subiect foarte promiţător. Ştiam o grămadă de lucruri, ştii? Eram strălucitor în societate şi credeam că puteam să mă descurc în orice situaţie. Aşa a fost o perioadă. La ieşirea de la facultatea de Medicină, făceam parte din cei mai buni. În pofida unei obişnuinţe benigne, credeam eu, la midafină. Cunoşti acest produs farmaceutic?

Ea scutură din cap încet.

— Ei bine, e vorba de un adorabil lanţ de peptide şi asimilate. Midafina aduce o senzaţie de invincibilitate, fără să modifice capacităţile de judecată. Dar pentru asta, trebuie s-o ai în sânge constant, în acelaşi procent. Eram şmecher şi nu-mi eram greu să mi-o procur, oriunde lucram. Toţi mă considerau ca un viitor medic de fală. Un individ talentat, energic, cu o perspicacitate şi o conştiinţă profesională ieşite din comun. Nimeni nu bănuia că eram principalul meu pacient. S-a întâmplat în primul an de internat. Cei de la Centru erau încântaţi să mă aibă printre ei. Munceam cât doi, fără să mă plâng. Diagnosticele mele erau fiabile. Prescripţiile eficace. Asigurasem o permanenţă de treizeci şi şase de ore la urgenţe. Mă întorsesem acasă şi mă pregăteam să mă abandonez unei agreabile senzaţii de imponderabilitate, când comul a bâzâit. Sărise un grup sub presiune la staţia de alimentare a Centrului. Toţi membrii personalului trebuiau să meargă să dea o mână de ajutor. Erau vreo treizeci de răniţi grav, dar numai câţiva aveau nevoie de îngrijiri intensive. Era nevoie ca să fie totuşi

îngrijiţi repede şi ceilalţi... O muncă de pură rutină. Nimic complicat, oricare intern cât de cât competent se putea ocupa de ei. Mă gândeam că-mi voi face treaba şi mă voi întoarce acasă până să observe cineva verva şi prospeţimea surprinzătoare la un tip scos din pat la ora trei dimineaţa.

Făcu o pauză să-şi ordoneze gândurile.

— Din treizeci de pacienţi, unsprezece au decedat, ca urmare a unei erori de dozare a antalgicelor. Un lucru atât de banal. Atât de simplu. La îndemâna primului venit, dar nu şi a unui tip injectat cu midafină. Şi totuşi, foarte rar drogul acesta afectează capacitatea de discernământ. Asta nu se întâmplă aproape niciodată.

— Îmi pare rău, făcu ea cu voce stinsă.

— Dacă te referi la mine, n-ai de ce. Nimeni nu s-a îndoioşat de soarta mea atunci. M-au condamnat la şapte ani de recluziune urmaţi de o libertate condiţionată pe viaţă şi mi-au limitat autorizaţia la categoria 3C, cu numeroase restricţii referitoare la activităţile mele profesionale. În puşcărie, m-au dezintoxicat. Prea târziu. Victimele mele aveau rude. N-am putut obţine o reducere a pedepsei. Eram ruşinea corpului medical şi trebuia să fiu dat ca exemplu negativ. Nu e greu de ghicit câte stabilimente voiau să angajeze un doctor care are referinţe atât de bune. Şi iată-mă aici.

— Îmi pare rău...

— De mine, ori de victimele mele? Dacă de ele, şi mie-mi pare rău. Dar am meritat anii de puşcărie şi ce-a urmat. A fost drept. Am ucis unsprezece fiinţe umane, prosteşte. Am distrus viitorul victimelor mele, am distrus viaţa familiilor lor. Mi-ar fi imposibil să uit toate astea, dar am învăţat să le accept. Asta-i lucrul pozitiv într-un loc ca ăsta. Înveţi să trăieşti cu trecutul, aşa cum a fost.

— Aici ţi-ai ispăşit pedeapsa?

— Da. Şi am ajuns să-i cunosc bine pe toţi aceşti oameni. Când au hotărât să rămână, am făcut la fel. Ştiam că nu voi găsi niciodată de lucru dacă reveneam pe Pământ.

Se pregăti să facă injecţia.

— Mai ai încredere în capacităţile mele profesionale?

Se aplecă spre ea când extraterestrul îşi dădu drumul de pe tavan, se ghemui pe podea în spatele lui, apoi se ridică. Că o astfel de creatură de o asemenea mărime se putea deplasa fără zgomot, era uluitor. Ripley o văzu înălţându-se şi dominndu-l pe med. Pe incisivii ei lumina avea luciri metalice.

Femeia încercă să-şi învingă paralizia corzilor vocale pentru a urla un avertisment lui Clemens, când o parte din fiinţa sa relevă faptul că acest monstru nu era identic cu cele precedente. Capul său era mai voluminos, corpul mai masiv. Toate aceste diferenţe fizice subtile fură înregistrate în mintea ei în cursul acestei clipe de panică şi de oprire a timpului.

Clemens se aplecă spre ea îngrijorat.

— Hei, ce se-ntâmplă? Parcă ai avea tulburări respiratorii. Pot...

Extraterestrul îi smulse capul şi-l aruncă într-o parte. Ripley rămase mută. Voia să urle, încerca să strige, dar era imposibil. Diafragma împingea aer, dar din gură nu-i ieşea nici un sunet.

Jeturi de sânge ţâşniră din trupul decapitat. Creatura îl dădu la o parte din calea ei şi-şi coborî ochii asupra lui Ripley. Dacă avea ochi, se gândi ea, şi nu organe de vedere pe care nimeni nu le descoperise încă. Chiar şi ameninţători şi injectaţi de sânge, dar măcar ochii permiteau stabilirea unui contact. Erau ferestrele sufletului, citise ea undeva.

Dar extraterestrul nu avea ochi şi desigur nici suflet.

Tremura. Ea deja văzuse şi înfruntase asemenea creaturi, dar nu în această infirmerie

strâmtă şi închisă ca un mormânt, unde nu se găsea nici adăpost, nici arme. Acesta era sfârşitul. O parte din ea se alină. Cel puţin nu va mai avea coşmaruri şi nu se va mai trezi urlând. Îşi va regăsi, în sfârşit, odihna.

— Hei, dumneata, apropie-te! îi strigă deodată Golic. Liberează-mă, Te ajut. Amândoi o să strivim gângania asta!

Grozăvenia care părea că a ieşit dintr-o pânză de Ieronimus Bosch se răsuci încet către puşcăriaş, apoi îşi mută atenţia spre femeia încremenită. Cu un salt de o ciudată supleţe, se ridică în tavan şi se prinse cu degetele filiforme de marginea conductei de aerisire pe care venise. Dispăru înăuntru. Zgomot de fugă precipitată răsună în înalt şi pieri în depărtare.

Ripley nu mişca. Nu se întâmplase nimic. Monstrul o cruţase. Oamenii nu ştiau practic nimic despre aceste fiinţe. Poate că nu atacau decât prăzi sănătoase. Sau poate fusese intimidată de purtarea lui Golic.

Ripley era încă în viaţă, dar nu ştia dacă trebuia sau nu să fie fericită.

9

Andrews observa deţinuţii strânşi în cantină şi încerca să le analizeze expresiile: nerăbdare şi o vie curiozitate. Dillon termină rugăciunea obişnuită. Aşezat alături, Aaron se întreba oare ce avea superiorul său pe suflet.

— Să ne ridicăm şi să ne rugăm. Lăudat fie numele Domnului.

Puşcăriaşii se supuseră cu reculegere. Dillon recită:

— Dă-ne puterea de a îndura greutăţile. Suntem conştienţi că reprezentăm doar nişte mizerabili păcătoşi supuşi pedepsei juste a unui

Dumnezeu supărat. Dar cercul nu trebuie să fie rupt... până la Ziua Judecăţii de Apoi, Amin.

Fiecare om ridică pumnul drept, apoi luă loc.

Dillon se uită peste ei şi se strâmbă.

— Dar ce căcat se-ntâmplă aici? Ce-aveti, fraţilor? Se vorbeşte de omoruri, de tentativă de viol! Unii din camarazii noştri au dat de belea. E inadmisibil. În faţa problemelor, trebuie să fim uniţi.

Andrews lăsă tăcerea care urmă să se prelungească atâta vreme cât nu avea certitudinea că beneficia de atenţia generală. Îşi drese vocea şi zise calm, cum îi era obiceiul:

— Da. Mulţumesc, domnule Dillon. Exact. Doresc din nou să pun capăt zvonurilor. Iată faptele:

La ora patru dimineaţa, puşcăriaşul Murphy a fost găsit în puţul şaptesprezece, mort din imprudenţă şi din prostie. Totul demonstrează că s-a apropiat periculos de ventilator şi a fost atras de un curent descendent, sau împins, spre pale. În calitatea de medic legist al acestui penitenciar, tehmedul Clemens a depus un raport care nu lasă nici o îndoială asupra cauzelor decesului.

Câţiva oameni comentară în şoaptă. Andrews îi fulgeră cu privirea şi ei tăcură.

— Puţin timp după aceea, puşcăriaşii Boggs, Rains şi Golic au plecat să efectueze o misiune de explorare şi de recuperare în galerii. Era vorba de o operaţiune de rutină. Erau bine echipaţi şi ştiau ce aveau de făcut.

— Pot să confirm, interveni Dillon.

Andrews îi mulţumi cu o mişcare a capului, apoi îşi reluă declaraţia:

— Spre ora şapte, Golic s-a întors. Era singur, într-o stare de confuzie evidentă. Plin de sânge, vorbea aiurea. În prezent se află la infirmerie, unde primeşte îngrijiri. Puşcăriaşii Boggs şi Rains lipsesc încă de la apel. Nu este exclus ca ei să fi fost victimele colegului lor.

Făcu o pauză, pentru ca auditoriul să ia aminte.

— Antecedentele acestui deţinut par să confirme aceste temeri. Înainte de a fi trimişi pe Fiorina, fiecare dintre voi a efectuat o şedere la Centrul de Reabilitare de pe Pământ. Dar nu toate programele de recondiţionare sunt sută la sută eficace, iar efectele lor sunt limitate în timp.

— Aşa am auzit şi eu, comentă Dillon.

— Acesta-i adevărul. Dar atâta timp cât puşcăriaşii Rains şi Boggs, sau cadavrele lor nu vor fi găsite, atâta timp cât motivele dispariţiei lor nu vor fi clarificate, trebuie să avem grijă să nu ne pripim cu concluziile. Poate că nu sunt decât răniţi şi incapabili de a se deplasa fără ajutor. Poate că aşteaptă acest ajutor într-unul din tunelele acelea. Nu este exclus nici ca ei să se fi rătăcit încercând să se reîntoarcă printre noi. Deci este urgentă trimiterea unor echipe în căutarea lor şi cer câţiva voluntari, precizând că această dovadă de bunăvoinţă va fi, desigur, menţionată în dosarele lor.

Se opri în faţa peretelui de nord, un panou de sticlă transparentă, turnată pe loc.

— În zadar am încerca să negăm producerea unor evenimente care au tulburat existenţa noastră paşnică de până acum. Dar nu avem nici un motiv să ne lăsăm cuprinşi de panică sau de îngrijorare. De fapt, aceste situaţii sunt inevitabile câteodată. Oricare ar fi concluzia acestui incident regretabil, cred că pot afirma că revenirea la normal nu va întârzia.

Până atunci, trebuie să ne păstrăm cumpătul şi să ne ţinem tari, până la plecarea locotenentului Ripley. Aş zice chiar că, dacă sosirea ei neaşteptată a fost o sursă de nelinişte, ea, pe de altă parte, a constrâns Compania să-şi deturneze una din navele sale spre Fiorina, fapt ce ne va permite să ne aprovizionăm cu produse de primă necesitate şi poate chiar neimportante mult înainte de data

prevăzută. Noi aşteptăm întotdeauna cu nerăbdare asemenea vizite. Deci avem motive să ne bucurăm.

În dreapta, se trânti o uşă. Ripley dădu buzna în sală. Gâfâind şi înspăimântată, nici nu observă că toate capetele se suciră spre ea.

— E acolo! L-a omorât pe Clemens!

Femeia se uita în toate părţile. Prin toate ungherele umbroase ale sălii şi culoare.

Mânia umflă venele de la gâtul lui Andrews.

— Asta-i prea de tot, locotenente! Încetează cu divagaţiile! Taci! Creezi panică şi nu pot îngădui aşa ceva. Mă auzi? Nu voi tolera aşa ceva!

Ea-l fulgeră din priviri.

— Vă spun, e aici.

— Şi eu îţi zic să-ţi vii în fire, locotenente!

Se întoarse spre asistent.

— Domnule Aaron, debarasează-mă de nebuna asta. Condu-o din nou la infirmerie!

— Bine, domnule.

Subdirectorul înaintă cu un pas spre Ripley, apoi ezită văzându-i expresia. Îi părea şi mai periculoasă decât un deţinut.

El tocmai se întreba cum să se poarte, când luminile pâlpâiră. Nişte puşcăriaşi ţipară şi se îmbrânciră. Se uitau în toate părţile înfricoşaţi. Andrews clătină cu amărăciune din cap.

— Nu pot accepta ca nişte indivizi plasaţi sub responsabilitatea mea să se poarte în aşa hal. M-auziţi, voi toţi? Nu voi admite.

Un scrâşnet îl făcu să-şi ridice capul.

În clipa când acea creatură se aplecă şi îl ridică repede aşa cum un păianjen capturează o muscă, prădătorul şi prada sa dispărură, şi numai Ripley şi Morse văzură monstrul târând corpul nemişcat al directorului într-o conductă de aerisire.

Ripley se duse să se aşeze într-un colţ şi aprinse o narcoţigară gândindu-se la Clemens. Expresia i se făcu mai dură. Trebuia să-l uite pe acest om. Cum învăţase să-şi şteargă din memorie

amintirea celor care fuseseră victimele acelei hoarde de extratereştri invulnerabili.

Nu, monştrii ăştia nu erau invulnerabili. Eliminarea lor era posibilă. Aceasta părea să-i fie soarta, până la moarte. Ea avea misiunea de a-i extermina, de a-i face să dispară din Univers. Era o ispravă pe care ar fi lăsat-o de bună voie în grija altora.

De ce ea? Îşi pusese deseori întrebarea. Pe ce temei i se atribuise această funcţie? Eroare, îşi zise. Nimeni nu-i dăduse de îndeplinit această misiune. Existenţa ei luase o turnură teribilă, dar avusese şi noroc. Multă lume îi înfruntase pe aceşti monştri, pieriseră cu toţii. Iar dacă încercările prin care trebuia să treacă nu se terminaseră, aceasta se datora numai faptului că ea reuşise să supravieţuiască.

Şi era uşor de scăpat de acest destin. La infirmerie se găsea un stoc însemnat de medicamente, de produse etichetate cu grijă. O singură injecţie ar putea pune capăt suferinţei şi angoasei. O soluţie simplă şi rapidă. Dar avea un instinct de conservare dezvoltat. Supravieţuirea era unica sa datorie. Să rămână în viaţă. Nu, nu era blestemată, rezistenţa ei superioară nu era o pedeapsă ci un fapt cu care trebuia să se obişnuiască.

Extratereştrii făcuseră o nouă victimă. Andrews era antipatic, dar îl regreta totuşi deoarece ca fiinţă umană nu merita să aibă parte de o moarte atât de atroce.

Rămăseseră toţi muţi în faţa atacului de o rapiditate de negândit. Stăteau în picioare cu privirile pierdute, sau fixate pe cel de alături, dacă nu erau pierdute în adâncul fiinţei lor. Ca întotdeauna, Dillon fu acela care îngenunche şi începu o rugăciune.

— Ni s-a arătat un semn, fraţii mei, viitorul nostru depinde de interpretarea acestuia,

— Amin, psalmodiară câţiva puşcăriaşi la unison.

Mulţi alţi puşcăriaşi făcură nişte comentarii neinteligibile.

— Slavă ţie, Doamne, ne-ai lovit cu dreapta ta mânie şi ştiu că de acum judecata noastră e aproape. Apocalipsa nu va întârzia. Să ne pregătim pentru această mare zi. Milueşte-ne.

În fundul sălii nişte deţinuţi vorbeau încet între ei, fără să-i acorde prea mare atenţie.

— Ce mare era! zise David. *Enorm* şi rapid.

— Am văzut-o şi eu, tâmpitule!

Kevin studia partea din tavan de unde apăruse extraterestrul.

— Eram aici, crezi că-s orb?

— Nu, dar mare era, băi!

Erau atât de zguduiţi de ceea ce se petrecuse, încât uitară de Ripley.

Puşcăriaşul William se ridică şi-şi privi colegii.

— Bun. Şi ce facem acum, camarazi?

Doi bărbaţi se priviră, dar nu răspunse niciunul.

— Acum cine e responsabil? Vreau să spun că ar trebui să ne organizăm, nu?

Aaron înghiţi cu greu.

— Cred că locul lui Andrews mi se cuvine.

Morse îşi ridică ochii la cer.

— Optzeci şi cinci ne ia viitorul în mâini. Doamne, spune-mi că visez.

— Nu-mi spune aşa, îi aruncă Aaron odată cu o privire fulgerătoare celui care vorbise. Nici acum şi niciodată.

Se ridică şi înaintă pentru a adăuga:

— Ascultaţi-mă. Nu mă simt în stare să-l înlocuiesc pe Andrews. Nu mi-ar trece prin cap să pretind contrariul. Voi nu-l agreaţi şi era uneori inflexibil. Dar eu n-am mai întâlnit pe cineva atât de valabil.

Dillon nu fu deloc impresionat de acest discurs.

— Tâmpeniile astea ţine-le pentru dumneata.

Îşi îndreptă privirea spre silueta subţire aşezată spre celălalt capăt al sălii.

— Şi dumneata? Eşti ofiţer, Ripley. Este o ocazie nemaipomenită să faci o demonstraţie a aptitudinilor dumitale de comandă.

Ea-l fixă un moment, trase din narcoţigară, inhală fumul şi se uită aiurea.

William rupse tăcerea care se instalase, arătându-l pe Dillon.

— Fii şeful nostru. Tu şi-aşa te ocupi de toate pe-aici.

Colosul scutură din cap.

— Nici pomeneală. Eu nu-s cârmuitor de oameni: Eu ştiu doar să-mi apăr interesele.

— Şi ce vrea gângania asta? întrebă William, descurajat. Spurcăciunea asta are de gând să mai facă aşa ca să ne ia unul câte unul?

— Întocmai, confirmă Ripley.

— Hai că-i mişto, nu? mârâi Morse, pe un, ton sarcastic. Ce să facem ca s-o împiedicăm?

Ripley zvârli chiştocul şi se ridică în faţa grupului.

— N-avem arme? Nici pistoale? Puşti, nimic?

Aaron dădu din cap şi confirmă cu amărăciune.

— Exact.

Ea rămase pe gânduri.

— N-am mai văzut o creatură ca asta. E mai mare decât celelalte şi picioarele sunt diferite. Ştiu că se tem de foc, sau cel puţin că focul le inspiră respect. Cam asta-i tot.

Îşi plimbă privirea prin sală.

— Am putea izola acest sector?

— Imposibil, îi răspunse Aaron. Mina se întinde pe douăzeci şi cinci de kilometri pătraţi. Sunt şase sute de conducte de ventilaţie. Instalaţia asta e prea mare.

— Şi sistemul video? Ar trebui să ne permită să localizăm creatura. Văd camere peste tot.

Subdirectorul scutură din cap.

— Circuitul de supraveghere internă nu mai funcţionează de ani de zile. N-avea rost să se cheltuie bani pentru întreţinerea unui astfel de sistem pentru supravegherea a două duzini de deţinuţi-paznici, care oricum, nu aveau unde să se ducă. Adevărul e că aici nu mai funcţionează mare lucru. Avem o grămadă de aparate, dar nu şi posibilitatea de a le pune în funcţiune.

— Ce vrea să zică Optzeci şi cinci...

— Nu-mi mai spune aşa!

Morse nu-l luă în seamă.

— ...e că noi n-avem centru ludic, nici aer condiţionat, nici vid, nici supraveghere, nici frig, nici prăjiturele, nici arme, nici prezervative şi nici muieri. Numai căcat.

— Gura! îl avertiză din nou Dillon.

— Şi eu mă-ntreb de ce mai discutăm cu nenorocita asta, continuă Morse. Ea ne-a adus monstrul ăsta. Să-i crăpăm ţeasta.

Ripley dădu din umeri imperceptibil.

— Eu n-am nimic împotrivă.

Dillon se apropie de Morse.

— N-o să mai repet, făcu el încet. Tacă-ţi gura!

Morse se gândi, apoi coborî ochii şi se dădu înapoi.

Subdirectorul o măsură pe Ripley.

— Bun, ce facem acum?

Ea simţea aţintite asupră-i nu numai privirile celor trei oameni aşezaţi la masă, dar şi ale tuturor puşcăriaşilor. Ei aşteptau.

— Pe Acheron am încercat să ne izolăm şi să stabilim în jurul nostru un perimetru de apărare. Tactica s-a dovedit eficace pentru scurt timp. Alea găsesc până la urmă o cale de acces. Prefer să văd locurile decât să mi se facă o descriere.

— Se cacă pe ea, bodogăni Morse cu jumătate de gură.

Aaron dădu din cap.

— Urmează-mă.

Îl privi pe Dillon.

— Regret, dar cunoşti regula.

Colosul clipi pentru a confirma primirea mesajului.

— Nu staţi prea mult, de acord?

Aaron vru să zâmbească, dar nu reuşi.

— Gândiţi-vă la un aspect: fără corvezi, astăzi.

Dillon ridică ochii spre nivelele superioare ale bibliotecii.

— Atunci mă-ntreb de ce nu sar în sus de bucurie.

Se îndepărtă prin pasajul principal. Aaron ţinea harta, în vreme ce Ripley era atentă când la foaie, când la culoar şi pereţi. Plafonierele luminau slab pasajul. Morse se înşela. Majoritatea sistemelor importante funcţionau încă.

Ea bătu în dreptunghiul de plastic.

— Şi asta, ce-i?

— Un culoar pentru serviciile de întreţinere. Leagă infirmeria de cantină.

— Am putea oare să vânăm monstrul ăsta?

El rămase lângă ea.

— Haida, de! Sunt kilometri de tunele dedesubt.

Ripley merse cu arătătorul peste nişte linii.

— Nu se va îndepărta deloc. Trebuie să-şi fi făcut cuib în interiorul acestei zone. Într-unul din pasajele sau conductele de aerisire cele mai strâmte.

Bărbatul se strâmbă.

— Cuib? Ce vrei să spui?

— Ce-am spus. Nu-mi cere amănunte. Dacă reuşim să-l omorâm sau să-l anihilăm, îţi voi furniza cu plăcere informaţii cât mai ample. Până atunci e mai bine să nu ştii unele lucruri.

El îi suportă privirea un moment, apoi se uită pe hartă.

— De unde ştii?

— Este un răpitor, ca leul; rămâne aproape de zebră.

— Aici nu sunt zebre.

Ea se opri şi-l privi.

— Aa, bine, bine, făcu el, dar să ne plimbăm pe-acolo jos în întuneric? Glumeşti. Nu dispunem de nici un sistem de iluminare electric dincolo de acest puţ central.

— N-aveţi lanterne de buzunar?

— Sigur că avem. Un stoc de şase mii. Cu un mare număr de baterii, dar ne lipsesc becurile. Cineva a uitat de ele. Ţi-am spus: toate-s pe dos aici.

— Şi torţe? Putem face foc? Majoritatea oamenilor s-au bucurat de acest privilegiu de pe vremea cavernelor.

Scara vechiului puţ vertical, care dispărea în sus şi în jos în tenebre, era acoperită cu carbon şi de o peliculă jegoasă. Aerul umed care se ridica leneş din beznă dansa în nările lui Ripley, care se aplecă pentru a-şi împinge torţa spre adânc. Fundul rămânea invizibil, dar nici nu se aşteptase să-l vadă.

Intrară în tunelul în care murise Murphy şi trecură pe lângă palele enorme ale ventilatorului pe care Aaron avusese prudenţa de a-l opri înainte de a pleca. Ea adulmecă. Aerul nu era doar umed. El transporta un iz de vegetale în descompunere şi miasmele înţepătoare ale diverselor produse chimice.

— Ce-i acolo jos?

Aaron se apropie.

— Sistemele de purificare şi de reciclare a aerului şi a apei.

— Ceea ce explică duhoarea. Alimentate prin fuziune.

— Aha! Dar reactoarele sunt în alt sector. Sunt în întregime autonome. Când se face aprovizionarea semestrială, doi tehi efectuează un control. Doar nu credeai că întreţinerea unei asemenea instalaţii putea fi încredinţată de Companie unei bande de tâlhari şi celor doi gardieni.

Ripley nu-i întoarse zâmbetul.

— Pe mine nu m-ar surprinde nici o hotărâre din partea ei.

Ea se ţinea de margine şi ridică torţa a cărei lumină se reflecta pe pereţii de metal.

— Şi colo sus, ce e?

— Alte maşini, mai puţin delicate. Şi magazii... goale în mare parte de când Weyland-Yutani a închis mina. Pasaje pentru oamenii de la întreţinere. Conducte de electricitate şi de apă. Toate aceste tuneluri şi puţuri sunt mai largi decât e necesar. Cu tot materialul de foraj pe care îl aveau la dispoziţie, inginerii au văzut totul mare. Au supradimensionat totul.

Făcu o pauză, apoi întrebă.

— Crezi că chestia aia a putut să se refugieze sus?

— Trebuie să-şi fi făcut cuibul într-o sală relativ spaţioasă şi confortabilă. Fiinţele astea preferă să stea deasupra prăzilor. Le place mai mult să se lase să cadă asupra lor, decât să le atace de jos. În plus, nivelele superioare sunt mai apropiate de sectorul locuit. Acolo cred că aşteaptă. Dacă ne surâde norocul îl prindem pe la spate. Dacă soarta ne e potrivnică...

— Da?

— Mai bine să nu ne gândim.

Ea se prinse de scară şi porni escaladarea.

Un strat de mizerie acoperind barele şi aerul umed al adâncului stimulase creşterea unor alge locale şi a altor micro-organisme care le făceau

lunecoase. Ripley avea grijă să se ţină bine de una din barele verticale atunci când urca.

Puţul intersecta nişte culoare orizontale, aproximativ din trei în trei metri. La fiecare nivel ea întindea torţa înăuntru pentru a lumina şi numai după aceea îşi relua ascensiunea.

Aaron o observa şi uită de el. Îi alunecă piciorul. Dedesubt, Dillon îşi petrecu braţul în jurul scării şi întinse cealaltă mână pentru a prinde glezna subdirectorului şi s-o aducă spre bara cea mai apropiată.

— Merge colo sus? murmură el.

— Foarte bine, răspunse Aaron tremurând, dar o să fie şi mai bine dacă n-ai mai ţine torţa sub fundul meu.

— Ce caraghios, făcu omul corpolent, în semiumbră. La asta visez de ani de zile.

— Ştii ce? Lasă astea acum.

Aaron se grăbi să o ajungă din urmă pe Ripley înainte de a se distanţa prea tare.

— O ultimă chestie, amice, îi zise Dillon.

Subdirectorul se uită în jos.

— Ce mai e?

— Când vrei să schimbăm locurile să m-anunţi.

— Nici pomeneală.

Îşi zâmbiră, în pofida împrejurărilor. Apoi îşi reluară ascensiunea. Această scurtă complicitate fu înlocuită de disperarea şi angoasa inerente situaţiei.

Ripley îi privi şi se întrebă despre ce puteau vorbi. Atitudinea lor era încurajatoare. I-ar fi plăcut să ia parte la distracţia lor, dar nu se simţea în stare. Inspiră, urcă o treaptă şi întinse braţul pentru a lumina tunelul următor—

Şi faţa creaturii.

Dacă teroarea nu i-ar fi crispat degetele, fără îndoială că ar fi căzut. Urlă şi lovi cu torţa, din reflex. Capătul de lemn atinse craniul negru şi lucios..... pe care-l sparse.

— Ce se întâmplă? strigă Aaron.

Fără să se obosească mai răspunde, Ripley se concentră pentru a-şi recăpăta echilibrul. Apoi termină de urcat scara şi intră în tunel, urmată de Aaron, apoi de Dillon.

Examina învelişul uscat al extraterestrului adult când ceilalţi membri ai grupului lor sosiră la rândul lor şi se regrupară în jurul lor pentru a vedea mai bine.

— Cam bocciu, nu credeţi? comentă Dillon.

Ripley îngenunche pentru a atinge năpârlitura, cu degete tremurătoare. Se stăpâni. Ceea ce avea în faţă era inofensiv, umbra unei enigme. Nu avea de ce să se teamă. Craniul desfundat de torţă era gol. Înainte de a se ridica, Ripley împinse din simplă curiozitate învelişul masiv şi alungit care se prăvăli pe o parte.

— Ce-i asta? o întrebă Aaron,

Deplasă lucrul acela cu piciorul.

— Şi-a lăsat pielea. A năpârlit.

Se uită în adâncul tunelului.

— Aparţine unei subspecii diferite. N-am mai văzut aşa ceva. Nu în stadiul ăsta de dezvoltare.

— Ce-nseamnă asta? mormăi Dillon.

— Nu ştiu. Nu există precedent. Dar avem o certitudine. Că în prezent e şi mai mare.

— Cu cât? vru să afle Aaron care veni lângă ea pentru a scruta peisajul obscur.

— Depinde.

— De ce?

— De ce a devenit.

Trecu prin faţa lui ţinând torţa în mâna întinsă.

Ceva în adâncul ei o îndemna să grăbească pasul. Nu se opri decât pentru a lumina ţevile laterale care se depărtau de tunelul principal. Descoperirea pielii extraterestrului îi transmitea tot atâta dârzenie cât cea care-i îngăduise să supravieţuiască masacrului de pe Acheron. Era amestecată şi cu furie şi se pomeni gândindu-se la

Jonesy. Că ea şi motanul nu pieriseră la bordul lui *Nostromo* şi că nu era de mirare. Avuseseră amândoi o curiozitate şi un instinct de conservare foarte dezvoltate.

Jonesy murise de bătrâneţe. Pe Pământ, timpul se scursese mai repede pentru el decât pentru ea, din cauza distorsiunilor temporale proprii tuturor călătoriilor în spaţiu. Nu mai avea coşmaruri. Numai ea trebuia să înfrunte încă viaţa, şi amintirile.

— Mai încet.

Aaron trebuise să alerge pentru a o prinde din urmă. Ridică harta, apoi întinse mâna înainte.

— Aproape am ajuns.

Ea îl privi.

— Sper că vom găsi ceva care să justifice ascensiunea asta. Pe-aici chiar nu sunt ascensoare?

— Glumeşti? Au fost blocate la închiderea minei. Ce crezi că ar căuta deţinuţii în sectorul ăsta?

El o luă din loc, în fruntea grupului.

După o sută de metri, pasajul se lărgea îndeajuns pentru a permite circulaţia vehiculelor. Aaron se opri la peretele opus şi ridică torţa pentru a lumina un panou de metal sudat.

DEPOZIT DE PRODUSE TOXICE
SALĂ ERMETIC ÎNCHISĂ
ACCES INTERZIS ORICĂREI PERSOANE NEAUTORIZATE.
Numai cu Clasificare B-8 sau superioară.

— Ia te uită, ce-i asta?

Pentru prima oară de câteva zile încoace, Ripley îşi permise să aibă un fel de speranţă.

— Sunt o duzină de depozite din astea, explică Aaron, aplecându-se pentru a studia inscripţia vizibilă sub placă. Ăsta-i cel mai aproape de sectorul locuit.

Bătu în perete cu torţa şi o ploaie de scântei căzu pe jos,

— Trebuiau să se depoziteze deşeuri toxice, pe vremea aia. Subproduse de rafinare, chestii de-astea. Închideau depozitele când erau pline ochi. Era mai economicos, uşor şi sigur decât să bage totul în containere pe care după aia trebuiau să le arunce în spaţiu.

Se aplecă şi dădu din cap.

— Şi iată serviciile administrative, cu sala de adunare la capătul acestui culoar.

— Ai asimilat perfect topografia acestor locuri. Şi foarte repede, adăugă el pe un ton admirativ.

— Am supravieţuit datorită unui simţ de orientare dezvoltat.

Ea bătu în foaie şi adăugă:

— Dacă am putea să-l incităm să ne urmeze în pasajele astea, aici şi acolo, apoi să le blocăm, ar fi posibil să-l atragem înăuntru.

Se uitară la depozit.

Dillon se uită fix la ea.

— Dă-mi voie să fac un rezumat. Vrei să-l goneşti cu focul, să-l forţezi să intre în sala asta şi să-i trânteşti uşa după el?

— Hmmm, făcu ea fără să-şi ia ochii de pe hartă.

— Şi speri să beneficezi de ajutorul bandei noastre de dublu cromo Y?

— De ce ne-am risca pielea?

Ea-şi ridică în sfârşit ochii spre el.

— Pentru că viaţa voastră atârnă de un fir de păr şipentru că e singura voastră speranţă de a o păstra.

10

Însoţit de puşcăriaşul David, Aaron îi arătă lui Ripley antrepozitul principal. Când ajunseră la secţiunea unde erau stivuite butoaiele el se opri şi le arătă cu degetul.

— Iată-le. Am uitat cum se numeşte rahatul ăsta.

— Quinitricetilenă, îi suflă David.

— Ştiam, mormăi subdirectorul uitându-se la carnetul său. Bun. Mă duc la Dillon pentru constituirea echipajelor de badijonare. David, prepară butoaiele, să fie gata de cărat.

Plecă spre culoarul principal.

— Marcat, Optzeci şi cinci! îi strigă celălalt.

— Îţi interzic să-mi zici aşa!

Aaron dispăru în bezna pasajului.

Ripley examină butoaiele. Erau puţin corodate şi păreau să nu fi fost manipulate demult, dar niciunul nu părea spart.

— De ce-l porecliţi "Optzeci şi cinci"?

David puse mâinile înmănuşate pe containerul cel mai apropiat.

— Nu-i zic numai eu aşa; acum câţiva ani am avut acces la un fişier informatic. Atât are IQ-ul.

Zâmbi şi porni să rostogolească butoiul.

Ripley îl privea stând de-o parte.

— Pare convins de eficacitatea acestui produs. Dumneata ce zici?

Bărbatul instală butoiul pentru a fi la îndemână.

— Doamnă, eu nu sunt decât paznic, ca şi ceilalţi, dar am văzut când a căzut un butoi cu rahat din ăsta într-un buncăr, pe vremuri. N-o să mă crezi dar suflul a trimis o barjă în cala pentru cârpire pe timp de şaptesprezece săptămâni. E o chestie a dracu' de puternică.

Într-un sector diferit al antrepozitului, puşcăriaşii Troy şi Arthur triau o grămadă de componente electronice aruncate la gunoi. Troy

inseră o perlă de sticlă într-un cilindru, apăsă întrerupătorul apoi scoase sfera transparentă şi căută alta.

— Ce căcat! Cred că una din două mii e valabilă.

Colegul său îşi ridică privirea.

— Hei, nu te plânge, am putea face parte din echipa de măturători.

Strecură un bac în lampa sa, împinse butonul şi fu surprins şi vesel totodată să vadă că se aprinde.

Cei doi bărbaţi ocupau toată lărgimea conductei de aerisire pe care o ungeau cu quinitricelină.

— Duhoarea asta e îngrozitoare, mârâi Kevin, pentru a suta oară.

Colegul său făcu totuşi un comentariu:

— Ţi-am mai spus: n-ai decât să-ţi ţii respiraţia.

— De ce?

— Vaporii ăştia împuţiţi.

— Cum să respiri altceva în ţeava asta jegoasă?

În afara depozitului de deşeuri toxice nişte oameni goleau găleţi de QTC pe care o întindeau cu măturile sau bocancii.

Dillon aştepta pe culoar în compania lui Ripley. Totul se derula conform planului lor. Chiar dacă mai rămânea de descoperit dacă va da rezultatele scontate.

El o privi şi încercă să-i analizeze expresia. El nu era deosebit de sensibil, dar văzuse multe la viaţa lui

— Ţi-e dor de doctor, aşa-i?

— Abia l-am cunoscut, bâgui ea în chip de răspuns.

— Vă credeam foarte apropiaţi.

Ea îl privi în ochi.

— Te-ai uitat pe gaura cheii?

Dillon zâmbi.

— Exact ce gândeam.

Greaţa nu apăru progresiv. O asaltă atât de brutal încât îşi pierdu echilibrul. Scuturată de senzaţia de vomă şi de un acces de tuse, Ripley se sprijini de perete. Dillon se apropie pentru a-i ţine fruntea, dar ea îl respinse tot încercând să-şi recapete suflul. El o privi îngrijorat.

— Te simţi bine acum?

Ea inspiră adânc şi dădu din cap,

— Dacă spui dumneata. Dar nu prea arăţi bine, soro.

Aaron îi supraveghea pe deţinuţii care-l însoţeau. Unii erau foarte aproape, alţii acopereau înălţimile unei pasarele. Aveau toţi cartuşe luminoase care se aprindeau la un simplu şoc.

— De acord, ascultaţi.

Se întoarseră cu toţii atenţi.

— Nu faceţi nimic până vă fac semn, adică până ridic eu mâna.

Şi făcu şi gestul.

— Aţi înţeles? O să ţineţi minte?

Atenţia lor era atât de mare încât bărbatul care se afla cel mai aproape de conducta de ventilaţie verticală scăpă cartuşul. Vru să-l prindă, nu reuşi, îşi ţinu respiraţia văzându-l că alunecă spre marginea puţului, lângă picioarele lui.

Colegii lui nu remarcaseră nimic. Îngenunche, se întinse pentru a-l recupera şi scoase un suspin de uşurare.

În clipa în care extraterestrul apărea dincolo de grilajul pe care stătea obiectul în echilibru instabil, el urlă, cartuşul îi căzu printre degete şi căzu pe podeaua nivelului inferior.

Luă foc difuzând o lumină orbitoare.

Aaron deschise ochii mari.

— Ei, drăcie! Aşteptaţi dracu' semnalul! Ce căcat!

Apoi văzu creatura şi uită totul.

Focul se întindea tot atât de rapid pe cât speraseră. Flăcările alergau prin pasajele badijonate cu QTC, urcau lingând gurile de aerisire, prăjeau podelele şi pasarelele mânjite cu acest produs inflamabil. În culoarul ei, Ripley auzi focul vuind şi se aruncă spre o secţiune a solului încă uscată, în timp ce în înălţimi conductele sistemului de ventlaţie luau şi ele foc. Un deţinut fu mai puţin rapid decât ea. Urlă când căldura îi aprinse hainele.

Morse se rostogoli din calea flăcărilor şi văzu extraterestrul în înălţimi.

— E aici, hei, e aici!

Nici unul nu avu chef sau timp să-i răspundă.

Era imposibil de urmărit derularea evenimentelor. Peste balustrade săreau cei răniţi sau îşi dădeau drumul din înălţimea tavanului. Eric văzu văpaia venind spre el şi se aruncă în ultima clipă spre adăpostul unei conducte nebadijonate cu QTC. Când intră, flăcările îi ardeau deja tălpile. Un altul muri când creatura îşi făcu apariţia dintr-o gură de aerisire şi se năpusti asupră-i.

Aaron şi unul dintre deţinuţi alergau cu picioarele la spinare în direcţia depozitului de deşeuri toxice, urmăriţi de vâlvătaie. Subdirectorul reuşi să se distanţeze, dar nu şi colegul său mai puţin rapid... sau mai puţin norocos. Perdeaua de foc îl ajunse, dar nu-l opri.

Ripley, Dillon şi Junior ajunseră la ambranşamentul care ducea la sala stocare. Îl puseră la pământ pe acesta şi îi înăbuşiră flăcările de pe spinare. Aaron nu avusese timp să-şi tragă sufletul, când nişte zgomote venind de sus îi atraseră atenţia. Cu o prezenţă de spirit neaşteptată luă o mătură îmbibată cu QTC şi o băgă în foc, după care vârî această torţă improvizată în gura

conductei improvizată de deasupra. Sursa zgomotelor se îndepărtă.

Gregor muri în braţele lui Junior, cu gura deschisă, dar mut. Celălalt deţinut se ridică imediat pentru a se năpusti în perdeaua de foc urlând:

— Vino-ncoace, gânganie împuţită. Vino-ncoace!

În culoarul accesului principal, un om fu doborât de fumul înecăcios. Ultimul lucru pe care-l mai văzu prăbuşindu-se fu extraterestrul înălţat. Îngrozit de această apariţie infernală în decorul arzător vru să ţipe, dar nu fu în stare. Junior apăru în acel moment. Se opri derapând şi creatura se întoarse spre el.

— Fugi, fugi!

Junior trecu aproape de monstru, care se luă după el, fără ezitare.

Cu toţii convergeau spre intrarea în depozitul de deşeuri toxice: Ripley şi Dillon, Aaron şi Morse. Toţi supravieţuitorii. Când extraterestrul vru să-i atace, urmară exemplul lui Aaron şi dădură foc la mături pe care le aruncară spre el. Junior profită pentru a se apropia de acesta pe la spate.

— Sunt aici, tâmpitule, ia încearcă să mă prinzi!

În prezenţa mai multor prăzi, extraterestrul demonstră încă odată că nu prefera numărul, ci proximitatea. Porni spre Junior. Se răsturnară amândoi pe spate... în interiorul sălii de stocare.

Trebuind să se apere de căldura intensă, Dillon continuă să înăbuşe flăcările de pe hainele colegilor săi. Când termină, se avântă prin perdeaua de foc în direcţia peretelui din fund.

Ripley atinse cutia de comandă şi căută butonul roşu în vreme ce Aaron băga o altă mătură aprinsă înăuntrul sălii. O clipă mai târziu, Dillon reuşea să declanşeze extinctoarele automate.

Junior scoase un ultim ţipăt deznădăjduit, abia auzit, apoi uşa grea se închise bubuind în faţa lui şi izolă ermetic micul antrepozit. În acelaşi moment din tavan ţâşniră jeturi de apă. Oamenii epuizaţi, îngroziţi şi handicapaţi în diverse grade de fum sau arsuri rămaseră nemişcaţi sub acest potop.

Auzeau zgomote în spatele uşii, scrâşnete frenetice. Nişte apendice care nu erau mâini,

sondau obstacolul, nişte lucruri care nu erau degete zgâriau tot ce întâlneau în cale. Creatura prizonieră căuta o ieşire. Aceste sunete se împuţinară, apoi se întrerupseră.

Doi supravieţuitori se priviră. Erau gata să urle de bucurie când Ripley interveni:

— Nu s-a terminat.

— Prostii, se răsti unul dintre bărbaţi. Chestia aia e acolo, uşa s-a închis. Am avut-o.

— Despre ce-i vorba, Ripley? întrebă Aaron. L-am prins în capcană pe întuneric, aşa cum ai prevăzut.

Nici nu se uită la el. Nu-şi mai exprimă temerile cu voce tare, fiindcă tăcerea fu brusc zdruncinată de o zarvă asurzitoare. Nişte deţinuţi tresăriră şi doi se întoarseră să o ia la fugă.

Ceilalţi se holbau la uşă, cu gura căscată. Apăruse o umflătură. Vuietul mai răsuna încă în pasaje când se auzi un nou bubuit şi o a altă cocoaşă deformă panoul.

— Ce bazaconie! Asta-i ceramocarbid, ce căcat! bâigui Aaron.

Dillon nu-l asculta. Făcea şi el parte din categoria supravieţuitorilor şi o observa pe Ripley. Ea nu se clintise. Aşteptă reacţia ei. Dacă ea o lua la fugă, se ducea după ea, şi nimic nu-l va putea opri.

Dar femeia rămase pe loc, iar o a treia protuberanţă deformă placa. Urechile-i ţiuiau şi el se gândi: Regret că n-am întâlnit-o mai demult. O asemenea femeie putea să schimbe un bărbat. Să-i schimbe cursul vieţii. Ar fi putut să-l metamorfozeze cu mulţi ani mai devreme. Acum era prea târziu. De multă vreme.

Nimic nu-i mai agresa timpanele. Nu mai apărea nici o umflătură, totul era liniştit în interiorul tunelului. Uitară toţi de uşa lovită, dar nemişcată, pentru a-şi concentra atenţia asupra unicei femei prezente printre ei.

Şi când ea se aşează încet şi se rezemă de perete, închizând ochii, suspinul lor de uşurare colectiv evocă murmurul vântului care pune capăt unei furtuni.

11

Supravieţuitorii se regrupară în sala de adunare. Numărul lor era redus, dar nu şi moralul. Ridicat în faţa colegilor săi, Dillon aşteptă să vină toţi pentru a le zice:

— Bucuraţi-vă, fraţilor, deoarece chiar şi pentru cei care au plecat dintre noi este un moment de bucurie. Deşi suntem îndureraţi de pierderea lor, noi salutăm curajul lor. Jertfei lor îi datorăm viaţa noastră. Dar nimeni n-ar putea să spună, dacă aceia care au rămas în viaţă, sau cei morţi au fost avantajaţi de soartă. Suntem însă siguri de un lucru: fraţii noştri au fost deja răsplătiţi pentru vitejia lor. Că ei se află într-un loc mai plăcut decât acesta, nu încape îndoială. Pentru că nu ar putea exista ceva mai rău decât lumea asta. Ei au obţinut nemurirea. Bucuraţi-vă, fraţilor. Moartea putrezeşte carnea, dar nu vatămă sufletul. Iată-i sloboziţi din lanţuri şi suferinţele pricinuite de o societate indiferentă. Ea i-a abandonat, iar ei au abandonat-o la rândul lor. Au plecat. S-au înălţat spre un plan superior. Bucuraţi-vă şi mulţumiţi lui Dumnezeu!

Înclinară toţi capetele pentru a murmura rugăciuni.

Ripley şi Aaron asistau la această scenă de la înălţimea unei galerii. Subdirectorul se uită la femeie. Tocmai sosiseră de la duşuri, iar dacă nu se simţeau în deplinătatea forţelor, cel puţin se simţeau curaţi. Ripley putuse să aprecieze efectele binefăcătoare ale jetului de apă caldă care o

împroşca, acum când nu mai era cazul să pândească mereu fiecare gură de aerisire.

— La ce te gânedşti?

Ea îi arătă pe oamenii izbăviţi, strânşi acolo jos.

Ea nu auzise vorbele lui Dillon decât vag, fiind cu gândul în altă parte.

— Nu-i cine ştie ce, dar dacă-ţi face plăcere...

— Întocmai. Asasinii ăştia sunt pe jumătate nebuni, dar religia îi ţine potoliţi. Eram de acord cu Andrews. Repeta mereu că trebuia să fim fericiţi că Dillon şi oiţele lui au râvna asta bisericească. Îi face mai docili.

Ea-l privi chiorâş.

— Dumneata nu prea eşti dintre cei evlavioşi.

— Eu? Nu văd la ce mi-ar trebui. Am deja o slujbă, adăugă el înainte de a lua un aer meditativ. Ajutoarele ar trebui să ajungă peste patru sau cinci zile, cel mult şase. Tipii ăştia n-au decât să se ducă să deschidă uşa depozitului şi să-şi descarce încărcătoarele în scârboşenia aia. Nu?

— Aţi primit noutăţi de la ei? întrebă ea pe un ton neutru.

El părea satisfăcut de turnura evenimentelor şi de el însuşi, trebuia să fie sigur că toate astea îi vor putea permite să-şi amelioreze situaţia.

— Ne-au adresat o confirmare de recepţionare a mesajului nostru. Fără nici o instrucţiune. Mai târziu ni s-a precizat că eşti un personaj foarte important, fără alte explicaţii. Nu-şi dau osteneala să ne informeze despre ce se petrece. Aici, suntem a cincea roată la căruţă.

— Şi dacă n-ar vrea să omoare creatura, ci doar s-o prindă...

— Să o prindă? Glumeşti? Responsalibii Companiei nu sunt nebuni, ştii. Voi da ordinul să-l extermine pe loc.

El o privi încruntându-se, apoi dădu din umeri. Uneori credea că o înţelege, dar descoperea imediat că se-înşelase.

În sfârşit, nu intra în atribuţiile lui să-i înţeleagă profunzimea gândirii, ci doar să o protejeze, conform instrucţiunilor de la Weyland—Yutani. Andrews fiind decedat şi extraterestrul anihilat, se gândea la avantajele pe care i le putea aduce această situaţie. Ca singur responsabil al acestui penitenciar, îi va întâmpina pe reprezentanţii Companiei şi le va face un raport, ceea ce-i va oferi prilejul de a prezenta rolul pe care-l jucase în aceste evenimente într-o lumină favorabilă. Poate că va obţine şi o primă sau, şi mai bine, o pensionare anticipată. Aceste speranţe nu erau deşarte.

De altfel, meritase din plin o asemenea recompensă pentru anii în care-i linsese cizmele lui Andrews şi pentru cel prin care trecuse în ultimele zile.

— Hei, se pare că nu prea-ţi pasă. De ce? De ce ţi-e frică? Monstrul ăsta blestemat nu poate să ne facă nimic, acolo unde l-am închis.

— Pe mine nu monstrul mă îngrijorează, ci Compania. Eu am avut deja nişte frecuşuri cu ea, cu privire la creaturile astea. Le jinduieşte de la descoperirea lor. Vrea să le studieze şi să folosească aceste cunoştinţe pentru a crea noi arme biologice. A strâns informaţii despre monştrii ăştia, dar nu ştie cât de periculoşi sunt. Mi-e teamă că va dori să-l ia pe ăsta.

El se holba la ea, iar atitudinea aceasta o linişti pe Ripley. Cel puţin, deocamdată era aliatul ei.

— Să-l ia? Vrei să spui, să-l ducă viu? Pe Pământ?

Ea dădu din cap.

— Glumeşti.

— Uită-te bine la mine, Aaron, şi o să vezi că nu mi se pare amuzant.

— Rahat, chiar te temi. E o nebunie, trebuie s-o elimine.

Ea-i zâmbi dureros.

— Dumneata ai spus-o. Să-nţeleg că eşti de aceeaşi părere?

— Fără nici o îndoială, răspunse el, sincer.

O va susţine, îşi zise ea. În starea actuală de lucruri, măcar, deoarece Compania avea metode foarte eficace pentru a-i influenţa pe angajaţii ei şi a-i incita să-şi revizuiască poziţiile. Ca şi valorile lor morale.

Totul era paşnic la infirmerie, ca şi în restul penitenciarului, cu excepţia sufletelor mai multor deţinuţi. Aaron se temea că în absenţa lui Clemens puşcăriaşii condamnaţi din cauza — în parte cel puţin — dependenţei faţă de anumite droguri să nu se ducă să fure aceste produse sau rudele lor chimice. De aceea îl însărcinase pe Morse cu supravegherea dulapului farmaceutic, şi, în acelaşi timp, a singurului ocupant al unităţii medicale.

Aşezat pe unul dintre paturi, Morse utiliza un aparat de vizionare. Nu era dintre aceia care se plângeau că duceau lipsă de distracţii pentru că el nu fusese niciodată amator de aşa ceva. Vechi om de acţiune, se complăcea în prezent în reminiscenţele trecutului său.

Se cunoşteau de azi de zile şi lucraseră deseori împreună, dar Golic nu-şi descleştase dinţii de când sosise. După ce stătuse o vreme cu faţa la perete, se rostogoli în sfârşit pe pat, cu braţele încă imobilizate de cămaşa de forţă.

— Hei, Morse!

Cel mai vârstnic ridică ochii.

— Credeam că nu mai ai limbă. Nu era nici o chestie, vezi tu, că şi aşa n-ai avut niciodată de spus mare lucru.

— Fii bun, frate. Scapă-mă din instrumentul ăsta de tortură.

Morse se strâmbă.

— Trebuie să fii legat ca un salam ca să ajungi să mă consideri aproapele tău? Nu mai

îndruga prostii.

— Hai prietene, n-o lua aşa. Chestia asta afurisită e foarte incomodă. Trebuie să mi-o scoţi.

— Nici gând. Am ordine.

— Mă doare peste tot, bătrâne.

— Îmi pare rău.

Morse se uita din nou la video.

— Când Aaron o să-mi zică să te eliberez, o să-ţi scot cămaşa asta cu mare plăcere. Nu vreau să dau de bucluc tocmai acum când o să vină şi o navă a Companiei.

— N-am făcut nimic. O, ştiu, am luat-o razna. Dar după câte s-au întâmplat, e de-nţeles, ce căcat! Şi-acum mă simt bine. Medul mi-a băgat minţile-n cap. Du-te şi întreabă-l.

— Imposibil. A dat ortul popii. Ai fost de faţă.

— A, aha. Aşa-i. Mi-aduc aminte. Păcat. Era un tip cumsecade, chiar dacă m-a băgat în asta.

— Gura.

— Dar ce-am făcut, Dumnezeule? Aş vrea şi eu să ştiu!

Morse oftă şi lăsă aparatul, pentru a-l privi.

— Habar n-am. Ştiu numai ce-am eu de gând. Adică să fac ce mi s-a ordonat.

Golic pufni dispreţuitor.

— Ţi-e frică de puţoiul ăsta de Aaron?

— Deloc, chiar dacă-l înlocuieşte pe director. Dar n-am chef să-mi fac belele cu Dillon. Şi dacă ai avea şi tu minte, deşi nu prea cred, ai face ca mine.

— Dar n-am făcut decât să vorbesc de dragon. Că i-a făcut praf pe Boggs şi Rains. Nimeni nu m-a crezut, dar acum ştiţi că spuneam adevărul. Nu trebuia să vă legaţi de mine. Nu e drept. Ştii că n-am minţit. L-ai văzut şi tu.

Morse n-ar fi putut să uite.

— De văzut, l-am văzut, şi-ncă cum! O chestie enormă şi iute, afurisită. Doamne, ce iute era. Şi nasoală!

Ridică imperceptibil din umeri.

— Sunt atâtea feluri de a muri mai puţin scârboase.

— Asta aşa-i, făcu Golic încercând în zadar să se debaraseze de cămaşa de forţă. Eliberează-mă, băi. Trebuie. Şi dacă vine aici? Nici nu pot să fug. Sunt pierdut.

— Oricum, nu ai avea cum să scapi. Am văzut şi ştiu ce vorbesc. Dar ce mai contează, că sperietoarea aia nu mai are treabă cu noi, adăugă el cu mândrie. Am prins-o în capcană. Eu cu ceilalţi. E închisă şi mă prind pe-orice că spumegă pe furie. Compania o să-i vină de hac târâturii când o veni nava de la ei.

— Aha, şi după câte am auzit, n-o să întârzie mult. Şi-atunci, ce rost are? De ce mă ţineţi balotat aici? Până când se plasează nava aia pe orbită, mi se atrofiază braţele. O să trebuiască să mă opereze, când e aşa uşor să nu ajung acolo. Hai, bătrâne, ştii că n-o să mă transfere pe altă planetă ca să facă o intervenţie chirurgicală, şi riscăm să stăm aşa fără med luni de zile. O să fiu martirizat până atunci, din vina ta.

— Nu ştii ce vorbeşti, băi. Nu eu te-am băgat în asta.

— Nu, dar refuzi să-mi alini suferinţa. Clemens a murit şi Aaron nu mai poate el de chestia asta. E prea ocupat să se-mpăuneze în faţa femeii alela. Măcar a mai întrebat de mine?

— Ei bine, nu, trebui să recunosacă Morse.

— Vezi?

Expresia lui Golic traducea o speranţă patetică.

— N-o să te bag în belea, Morse. O să stau cuminte până vine aparatul ăla. Aaron n-o să ştie nimic. Hai, eliberează-mă. Mi-e foame. Ce mare lucru! Nu te-am băga eu întotdeauna în faţă la distribuirea de narcoţigări?

— Păi... mda.

— Eşti prietenul meu. Mi-e drag de tine.

— E reciproc, bătrâne.

Morse ezită, apoi înjură cu jumătate de gură.

— Şi ce căcat, la urma urmei? E inuman să laşi pe cineva legat aşa, ca un animal. Chiar dacă nu e decât un mălăieţ tâmpit, debil de felul său. Dar şezi blând, da? Nu te caci pe tine, că-i mare dandana.

— N-ai teamă. Mergi pe mâna mea.

Se întoarse cu spatele la Morse, care începu să-l desfacă.

— Nici o chestie. Ai încredere. Ştii c-aş fi făcut la fel cu tine.

— Mda, numai că eu nu-s aşa tâmpit să ajung într-un sac. Ştie toată lumea că eu am capul pe umeri.

— Nu mai glumi cu chestia asta. Ce, eu par idiot? Sigur că nu. Îşi bat joc de mine numai că am o mare poftă de mâncare.

— Nu-i vorba de pofta de mâncare ci de cum mănânci la masă, băi.

Morse izbucni în râs desfăcând ultima chingă.

— Gata.

— Vrei să m-ajuţi? Mi-au amorţit braţele şi nu mai pot să le mişc.

— Alt căcat, acum. Nu mi-ajunge că te păzesc, mai trebuie să mai fac şi pe doica?

Întinse braţele şi trase cămaşa. Golic îl ajută atât cât putea.

— Şi unde l-au băgat?

— Chiar alături, în depozitul de produse toxice de la nivelul cinci. Doamne, dar l-am prins bine pe nemernic! N-o să iasă curând. Am reuşit ce n-au fost în stare să facă blegii de infanterişti.

Golic îşi legănă braţele — la piept, apoi în lături, făcând mişcări cât mai ample — pentru a-şi pune sângele în mişcare.

— Dar trăieşte?

— Mda. Şi-mi pare rău. Aş vrea să vezi ce-a făcut cu uşa aia. Şi e din ceramocarbid, ce căcat!

Scutură din cap, încă neîncrezător.

— O gânganie teribil de rezistentă. Dar am avut-o.

— Trebuie s-o mai văd.

Matahala fixa un punct, undeva în spatele lui Morse, ceva ce numai el putea să vadă. Nu se citea nimic pe faţa lui.

— Trebuie s-o mai văd, repetă. Fiara este prietena mea.

Morse făcu un pas înapoi, încordat.

— Ce căcat tot îndrugi acolo?

Aruncă o privire spre uşa infirmeriei.

Aproape nonşalant, Golic desprinse un mic extinctor din peretele cel mai apropiat. Celălalt deţinut căscă ochii şi se năpusti spre prag... nu îndeajuns de repede. Extinctorul căzu o dată, de două ori, şi el se prăbuşi.

Golic îl privi, îngândurat şi întristat.

— Îmi pare rău, frate, făcu el pe un ton de scuză. Dar ştiam că tu nu puteai înţelege. Pentru tine s-a terminat cu ţigările, bătrâne.

Fără să mai adauge nimic, trecu peste corpul neînsufleţit şi ieşi din încăpere.

12

Aaron era ocupat cu comunicatul interstelar. Cunoştea materialul ăsta — era necesar pentru postul pe care-l ocupa — dar nu avusese ocazia să-şi pună în practică ştiinţa de la venirea pe Fiorina. Andrews se ocupase întotdeauna de toate, în rarele prilejuri când trebuia să stabilească o legătură cvasiintantanee constisitoare cu Pământul. Fu fericit şi uşurat când indicatoarele îi arătară că releele erau gata şi că puteau trimite mesajul.

Ripley se apropie când el apăsa pe nişte taste. Ea nu făcu nici o sugestie, iar el îi fu recunoscător. Transmiterea literelor care apăreau pe ecran cerea o energie considerabilă, dar nu-şi făcea griji

fiindcă puterea centralei de fuziune era mai mult decât suficientă. Cât despre cost, calculat după alte criterii, prefera să nu se gândească. Se va preocupa atunci când superiorii vor aborda acest subiect. Dacă vor face vreodată.

FURIA 361 — CENTRU DE DETENŢIE DE TIP C.

FIORINA

SEMNALĂM DECES DIRECT. ANDREWS, RESP.

MEDICAL CLEMENS ŞI OPT PUŞCĂRIAŞI ALE CĂROR

NUME URMEAZĂ...

După ce termină cu lista, se uita la femeie.

— Bun, sfârşitul primei părţi. Până aici totul a fost făcut după toate regulile şi Compania ar trebui să se considere satisfăcută. Şi acum?

— Povesteşte ce s-a întâmplat. Spune-le că monstrul ăsta a venit pe Fiorina la bordul CDS-ului şi s-a ascuns în interiorul instalaţiei, că a vânat pe oamenii ăştia unul câte unul până când l-am capturat.

— Perfect.

Se întoarse spre claviatură şi ezită.

— Cum să-i zic? "Extraterestru"?

— Compania va înţelege. Ştia despre ce vorbim, dar "Xenomorf" ar fi un termen mai potrivit.

— Just, făcu el şi ezită din nou. Cum se scrie?

— Lasă-mă pe mine.

Ea îl dădu la o parte cu cotul şi se aplecă peste taste.

— Dacă-mi dai voie, desigur.

— Te rog.

El se uită la degetele femeii zburând pe claviatură vizibil impresionat.

CAPTURAT XENOMORF

SOLICITĂM AUTORIZAREA ELIMINĂRII LUI

Ea se dădu înapoi. Aaron înălţă capul şi se încruntă.

— Am fi putut economisi costul acestui mesaj. Fără arme nu putem ucide chestia aia.

Ripley continua să fixeze ecranul, fără să-l vadă.

— Inutil de precizat.

— Dar de ce mai ceri autorizarea?

El era nedumerit şi ea nu se sinchisea să-i satisfacă nicidecum curiozitatea. Ea avea deocamdată alte preocupări.

Aşa cum prevăzuse ea, literele se-nşirarâ curând pe monitor. Zâmbi cu amărăciune. Compania nu întârziase să răspundă. Desigur, temându-se că vom pune planul în aplicare în lipsa noilor instrucţiuni.

DESTINATA: FURIA 361 CENTRU DE DETENŢIE DE TIP C.
EXPEDITOR: REŢEA COMCON
WEYLAND—YUTANI
MESAJ RECEPŢIONAT

Aaron se lăsă pe spate în scaun şi-şi frecă fruntea plictisit.

— Vezi? Nu sunt vorbăreţi. Pentru ei suntem un rahat. Nu suntem destul de importanţi pentru a merita costul unor explicaţii.

— Aşteaptă.

El clipi. Alte cuvinte se afişară pe ecran după confirmarea de recepţie.

INSTALARE PE ORBITĂ UNITATE DE ASISTENŢĂ LA ORA 12.00.
EVITAŢI ORICE CONTACT CU XENOMORF PÂNĂ LA
SOSIREA ÎNTĂRIRILOR.

AUTORIZAREA DE ELIMINARE REFUZATĂ.
ORDIN IMPERATIV. AUTORIZARE REFUZATĂ.

Mesajul continua la fel. Ripley nu mai avea nevoie să citească.

Înloarse spatele ecranului, muşcându-şi buza inferioară!

— Rahat, ştiam.

Aaron miji ochii, ca pentru a-şi împărţi atenţia între femeie şi monitor.

— Ce ştiai? Asta nu dovedeşte nimic. N-au cum să ignore că nu avem nici un fel de armă la dispoziţie.

— Atunci, de ce acest ordin imperativ? De ce ne interzic să facem ceva pe care nu-l putem duce la bun sfârşit?

El dădu din umeri, fără să înţeleagă.

— Nu vor să rişte nimic, asta-i tot.

— Întocmai, nu vor să rişte nimic.

— Hei, făcu el, îngrijorat, deodată. Doar nu-ţi trece prin cap să încalci instrucţiunile lor, nu?

Ea îi zâmbi.

— Cine, eu? Doamne fereşte.

Pasajul era slab luminat dar deţinuţii de pază în faţa depozitului de deşeuri toxice nu-şi făceau griji dintr-atât. Singura primejdie care ar fi putut să umble prin puţuri şi tunele era încuiată după uşa aceasta şi nu mai făcea nici un zgomot demult. Cât despre umflăturile panoului, forma şi numărul lor rămăseseră neschimbate.

Un bărbat se sprijinea nonşalant de un perete şi-şi curăţa unghiile cu o aşchie subţire de plastic. Aşezat inconfortabil pe jos, un individ cu păr blond, grizonat pe la tâmple şi cu un nas borcănat care în alte vremuri putea fi declarat un negustor levantin, declară încet:

— Îţi zic eu că gângania asta a crăpat până acum.

— De unde ştii tu?

— L-ai auzit pe director. Nimic nu poate intra sau ieşi de acolo, răspunse el, arătând cu degetul gros spre sala de stocare. Nici măcar gazele.

— Aha, şi ce-i cu asta?

Bătu cu arătătorul în cap.

— Gândeşte-te un pic, nătărăule. Dacă totul este ermetic complet, aerul nu poate să intre. Şi de când e acolo, nemernicul ăla a avut timp să respire de două ori tot oxigenul dinăuntru.

Colegul său aruncă o privire la uşa lovită.

— Mda, s-ar putea.

— S-ar putea? Este o certitudine, bătrâne: ditamai şmecheria aia are nevoie de mult aer. Mult mai mult ca noi.

— Ce ştim noi? făcu celălalt, sceptic. Nu e ceva omenesc. Cine-ţi spune ţie că nu poate să-şi încetinească metabolismul prin hibernare sau ştiu eu...

— Ar trebui să te duci să vezi cum se simte... Hei, tu n-ai auzit nimic?

Se uită brusc în dreapta, în pasajul principal, slab luminat.

— Ce se-ntâmplă? Crezi că e un căpcăun acolo?

— Am auzit ceva. Ce căcat!

Apoi se auziră paşi care se apropiau.

— Ei, parascovenie!

Omul cu manichiura se dezlipi de perete pentru a scruta penumbra.

Spre ei se apropia o siluetă cu mâinile împreunate la spate. Se liniştiră. Se auzi un râs jenat.

— Tu eşti, Golic? făcu cel mic aşezându-se la loc. Trebuia să ne anunţi că vii. Să fluieri, de exemplu.

— Cam aşa, zise prietenul său, indicând sala de stocare. Nu cred că urâţenia aia ar putea să

fluiere.

— Aşa o să fac data viitoare, le promise noul sosit.

Avea un aer ciudat şi se clătina puţin.

— Hei, cum îţi e, bătrâne? Eşti cam ciudat, comentă cel care-şi curăţa unghiile.

— Asta nu-i ceva nou, comentă colegul său.

— Bine, mormăi Golic. Las-o. Trebuie să intru.

Înclină capul spre uşă.

Cei doi se uitară unul la celălalt. Unealta de manichiură dispăru în buzunar.

— Ce zice ăsta? întrebă teoreticianul.

— E ţicnit, declară cu convingere colegul său.

— Ce-nvârţi pe-aici, bătrâne, şi când ţi-au dat drumul de la infirmerie?

— Sunt vindecat, afirmă Golic cu o expresie de reală beatitudine. Şi trebuie să mă duc la Fiară.

— Noi trebuie să discutăm o grămadă de lucruri, adăugă el, în chip de explicaţie. Trebuie să intru. Înţelegeţi!

— Nu, nu înţeleg, dar ştiu un lucru: că nimeni nu va intra acolo, cap pătrat. Dihania te haleşte una-două, dac-o laşi să iasă intrăm toţi în căcat. Poţi fi atât de tembel, frate?

— Dacă vrei să te sinucizi, aruncă-te mai bine într-un puţ de mină, supralicită colegul său, dar uşa asta nu ţi-o deschidem. Directorul ne pune pielea pe băţ.

Înaintă spre intrus.

— Directorul e mort, le aminti Golic sumbru.

Ridică parul pe care-l ascunsese până atunci la spate pentru a-i sparge capul celui care venea spre el.

— Ei, dar ce căcat!... Prinde-l!

Golic era mult mai rapid şi agil decât ar fi crezut ei şi ceea ce-l îndemna era mai puternic chiar şi decât foamea. Cei doi se prăbuşiră cu capetele însângerate. Pentru ei, totul se sfârşise. Golic nu se mai sinchisi să verifice dacă mai

trăiau. Nu avea rost. O idee fixă îl obseda şi-i stăpânea mintea, emoţiile, întreaga fiinţă.

Se uită la cele două trupuri care zăceau la picioarele lui.

— Nu voiam să vă fac rău. O să mă duc la mamele voastre şi o să le explic că n-a fost vina mea.

Lăsă parul şi porni spre uşă. Mângâie panoul din aliaj îndoit, îşi lipi urechea de suprafaţa netedă şi ascultă cu atenţie. Nici un sunet, nici un scrâşnet, nimic. Râzând înfundat, merse la cutia de comandă şi o examină gânditor ca un copil care se familiarizează cu o nouă jucărie.

Chicotind, făcu nişte încercări. Atinse câteva butoane până când se auzi un pocnet. Mecanismele din miezul ceramicarbidului gemură şi metalul scrâşni pe metal. Panoul glisă.

Şi înţepeni când una dintre umflături atinse rama.

Golic se încruntă, apoi se vârî în spaţiul lăsat de uşă pentru a împinge cu toată puterea. Motoarele bâzâiau. Uşa se deplasă, după care se blocă definitiv. Se lăsă iar liniştea.

Înţepenit în uşă, Golic se uită în sala cufundată în beznă.

— Nu-ţi fie frică, eu sunt. Spune-mi ce-ai vrea tu? Explică-mi ce trebuie să fac, frate.

Zâmbi.

Din întuneric nu răzbătu nici un sunet. Nu mişcă nimic.

— Ascultă-mă, sunt prietenul tău. Fac ce zici tu. Numai să-mi dai instrucţiuni.

Ţipătul său ascuţit răsună un moment în atmosfera stătută, dar cei doi oameni fără cunoştinţă care zăceau într-o baltă de sânge nu aveau cum să-l audă.

Întins pe pat, Dillon era cufundat în cea de a mia sau a zecea mie pasienţă. Întoarse o carte şi-şi

răsuci lunga meşă de păr adresându-se femeii care stătea în picioare lângă el.

— Spui că vor să ia monstrul cu ei?

— Să încerce, cel puţin, confirmă Ripley. Nu au de gând să-l elimine.

— De ce? E absurd.

— Sunt întrutotul de acord, dar asta n-are importanţă. Am mai trecut prin situaţia asta. Ei se gândesc să-l studieze pe acest extraterestru pentru elaborarea unor noi produse biochimice, arme, desigur.

Dillon pufni, dar era evident că această perspectivă îi displăcea.

— Doamne, sunt nebuni!

— N-au să asculte de nimeni. Îşi închipuie că ştiu tot pentru că sunt atotputernici pe Pământ, se cred invulnerabili, dar monstrul ăsta n-o să fie impresionat şi puţin îi pasă de toţi politicienii pe care-i au ei în buzunar. Dacă-l duc cu ei acolo, o să le scape până la urmă. Riscul e prea mare. Trebuie să găsim un mijloc de a termina cu el, înainte de venirea lor.

— Dacă-i aşa cum zici dumneata, ei n-o să aprecieze treaba asta.

— De-asta nu mai pot eu! Ştiu mai bine ca oricine şi mai ales decât aceşti aşa-zişi specialişti de ce sunt în stare aceste creaturi. E adevărat că pot fi ţinute în captivitate! Tocmai am demonstrat-o. Dar ele au o răbdare extraordinară şi ştiu să profite de orice prilej care li se iveşte. La primul pas greşit, s-a terminat. Nu e aşa de importantă lumea asta, sau o altă colonie mică, izolată, precum Acheron. Dar dacă monştrii ăştia ajung să se înmulţească pe Pământ, bătălia Armaghedonului va fi un simplu fapt divers în comparaţie cu ce-ar putea să se întâmple.

Colosul îşi răsuci meşa şi trase fumul din sedator.

— Soră, am pierdut mulţi enoriaşi pentru a-l atrage pe nemernicul ăla în capcana dumitale.

Nişte oameni cu care convieţuisem de ani interminabili şi penibili. Nu eram mulţi aici, iar ei îmi vor lipsi.

Îşi înălţă capul.

— Aşadar, nu conta pe mine sau pe fraţii mei pentru a intra acolo să-l zvântam în bătaie pe monstru. De altfel, de ce-am interveni exact în momentul în care trimişii Companiei vor lua situaţia în mână? Să se descurce.

Ea-şi stăpâni furia.

— Ţi-am mai spus, vor dori să-l ia pe Pământ.

El dădu din umeri pentru a-şi arăta nepăsarea.

— Şi?...

— Îi va omorî. Nu-i vor rezista. Ţi-am mai spus: îi va extermina, până la ultimul.

Dillon se întinse pe spate pentru a se uita în tavan şi a inhala fumul sedativ.

— Nu mă priveşte.

Auziră paşi pe culoar. Bărbatul se aşeză pe pat şi femeia se răsuci.

Morse se opri în prag gâfâind. Se holbă la fiecare în parte, vizibil surprins să o vadă pe Ripley în această cameră.

— Hei, Dillon!

Colosul scoase capătul sedatorului din gură.

— Ne-ai întrerupt discuţia, frate.

Morse se uită iar la Ripley, apoi la şeful său spiritual.

— Ce-aveţi de discutat mai poate aştepta. Avem o problemă împuţită de rezolvat.

Aaron nu făcuse studii de tehmed, dar nu era greu de stabilit cauza decesului celor doi bărbaţi. Nu era o tehnică folosită de extraterestru. Fapt confirmat de parul însângerat descoperit în apropiere. Cât despre autorul probabil al acestor omoruri, acesta nu mai trăise mult nici el. Cadavrul lui mutilat zăcea nu departe de acolo.

Subdirectorul se ridică şi plecă spre puşcăriaşii care priveau tăcuţi la depozitul de deşeuri toxice prin deschizătura uşii. Dillon aruncase o torţă înăuntru şi confirmase că nu mai era nimic acolo. ...

— Iată cum discuţia nu mai are rost, mormăi Aaron, furios. Tembelul ăsta i-a dat drumul. Bolnavul ăsta a avut ce-a meritat. Dumnezeule, dar mă-ntreb ce-o să facem cum? Andrews avea dreptate. Ar fi trebuit să-l punem în lanţuri pe debilul ăsta, sau să-l umflăm cu sedative. Experţii lui peşte în reabilitare!

Tăcu şi o privi pe Ripley, brusc îngrijorat.

— Ce ai? Iar efectele secundare?

Ea inspira neregulat, sprijinindu-se cu o mână pe perete şi cu cealaltă chircită pe stomac.

— Ducă-se-n durerea ei, mormăi Morse şi se uită în toate părţile cuprins de panică. Nemernica aia a scăpat. Am intrat în căcat.

— Aşa ziceam şi eu, se zborşi Aaron, şi tâmpitul debil care i-a dat drumul lui Golic eşti tu. Ne-ai condamnat pe toţi la pieire, aşchimodie împuţită!

Avea un fizic banal, dar un pumn zdravăn. Morse se înmuie cu nasul plin de sânge. Când să-i mai plaseze o directă, Morse fu prins pe la spate de Dillon, ridicat şi dus de-o parte. Subdirectorul îl fulgeră cu privirea, gâfâind.

— Ajunge, îl avertiză colosul.

— Ai grijă, Dillon, nu uita că eu comand deocamdată aici.

— Nu contest autoritatea dumitale, dar să nu mai faci asta. Te-ai prins? Să nu mai ridici mâna la unul din fraţii mei. Numai eu am dreptul.

Se înfruntară din priviri un timp, apoi Aaron inspiră adânc şi-şi coborî ochii asupra lui Morse, care dădea înapoi temător.

— Auzi? Zi-i prăpăditului ăsta să-şi ţină fleanca, E numai vina lui.

Dillon nu le mai acordă atenţie şi se adresă lui Ripley.

— Ce zici? L-am păcălit o dată. Crezi că mai avem vreo şansă să-i venim de hac?

Ea se mai ţinea de perete, sufocată şi strâmbându-se, chinuită de o îngrozitoare migrenă. Când se îndreptă, suferinţa şi greaţa îi crispau încă faţa.

— Trebuie... Trebuie să mă duc până la CDS.

— Mă rog, dacă aşa vrei. Dar mai întâi trebuie luăm o hotărâre cu privire la această creatură.

Ea scutură din cap, cu ochii înlăcrimaţi.

— Nu. CDS înainte... imediat.

Aaron se uită la ea cu îngrijorare.

— De-acord. Nici o problemă. Cum vrei. Dar de ce?

— Trebuie să-mi fac o neuroscanare. Poate că aveţi aparate din astea la infirmerie, dar Clemens a murit şi eu ştiu să umblu numai cu cele de la chesoanele crio ale CDS-ului. Dacă e vreunul întreg.

Tresări şi se rupse în două, cu mâna chircită pe pântec.

Dillon se apropie de ea mai repede decât Aaron. De astă dată ea nu-i refuză ajutorul şi se sprijini de el.

— Ce ai? N-arăţi prea bine.

— Efectele secundare ale tratamentului prescris de Clemens, sugeră subdirectorul înainte de a avea îndoieli. Presupun.

— Mi se rupe în paişpe de muierea asta, exclamă Morse. Ce facem noi acum?

Aaron îl privi înverşunat.

— Vrei să mai faci cunoştinţă cu podeaua, amărâtule? Tacă-ţi gura şi nu mai provoca panică.

Morse nu se lăsă intimidat.

— Panica! Eşti prea prost să ştii ce-nseamnă asta. Nu, nu vorbi de panică. Avem şi de ce să ne fie frică! Suntem pierduţi!

— Aha! Şi din cauza cui?

— Gura, amândoi!, strigă Dillon.

Cei doi se priviră în tăcere, apoi Aaron dădu din umeri.

— Plaja? sugeră Morse, sperând.

— De-acord, eu nu ştiu ce să mai zic. Ce facem?

— Plaja? sugeră Morse, sperând.

— Genial, comentă Aaron, sarcastic. Soarele se ridică abia peste o săptămână şi afară temperatura coboară sub patruzeci de grade pe timpul nopţii. Şi cum întăririle trebuie să sosească peste vreo zece ore, iată ceea ce eu numesc o propunere plină de bun simţ.

— Minunat, mormăi Morse, în vreme ce Ripley se îndepărta. Ne propui să rămânem aici şi să hrănim monstrul?

— Ia legătura cu toţi care sunt valizi, îi ordonă Dillon. Spune-le să se regrupeze în sala de adunare. Locotenente, poţi...

El se uită în toate părţile, nedumerit.

— Dar pe unde naiba s-a băgat?

CDS-ul era depus în marele antrepozit, stingher în penumbră. Zgomotul paşilor răsunau de-a lungul pasaralelor şi o pată de lumină dănţuia la picioarele femeii pentru a-i arăta drumul.

Ripley se dezbrăcă şi-şi aranjă cu grijă efectele. Se aşeză goală în faţa unei tastaturi şi făcu nişte încercări înainte de a-l face operaţional.

Degetele-i alergau pe taste. Făcu o pauză, reîncepu, apoi studie informaţiile care apăruseră pe micul ecran, meditând. Se ridică şi se îndreptă spre chesonul crio în care călătorise până la Fiorina.

Nu era uşor să se instaleze în sarcofag, iar când îşi întinse braţele spre tastatură, descoperi că degetele n-o ajungeau, cu foarte puţin.

— Vrei să te ajut?

Tresări văzându-l pe Aaron.

— Hei, n-aveam de gând să te sperii. Ascultă, n-ar trebui să te plimbi singură.

— Am mai auzit refrenul ăsta. Fă-mi un serviciu. Ocupă-te de tastatură. Nu pot să mă aplec să văd ce fac.

El dădu din cap şi se aşeză, în timp ce ea se întindea la loc în cheson.

— Ce trebuie să fac?

— Nu-i mare lucru, sper. E foarte simplu. Eşti gata? se interesă ea fără să se mai uite la el.

El se uită la monitor, plin de bunăvoinţă dar intimidat de numeroasele instrucţiuni şi opţiuni.

— Să zicem. Şi-acum?

— Lasă jargonul tehnic. Trebuie să fie un meniu la baza ecranului.

— Îl văd. Şi?

— Trebuie apăsat pe „B" sau pe "C". C-ul ce e de fapt?

El citi textul luminos.

— Afişarea funcţiilor bio.

— Perfect.

El apăsă tasta şi un nou ecran îl înlocui pe cel dinainte, la fel de complicat.

— Am făcut-o, şi-acum am înaintea mea o pagină de îmbârligături.

— Tot aşa. Meniul de jos. Ar trebui să fie o opţiune "V", pentru vizual. Mergi pe ea.

El aşa făcu şi aruncă o privire spre cheson.

În interiorul chesonului claustrofobic, începu să bâzâie un motoraş. Ripley îşi schimbă poziţia şi se compară cu o insectă sub microscop. Tot ce o înconjura se apropie brusc şi crezu că pereţii CDS-ului se vor strânge asupra ei şi o vor ţine prizonieră pe vecie. Închise ochii şi se concentră pentru a-şi palma pulsul şi respiraţia. Fu eficace, într-un fel.

În faţa lui Aaron, imaginea pâlpâi. Termenii tehnici fără noimă făcură loc unei reprezetări a cutiei craniene a lui Ripley.

— E bine, îi zise el. Am ajuns. Îţi văd creierul. Dar mai sunt o grămadă de date pe

marginea ecranului şi un larg evantai de opţiuni în partea de jos.

— Se folosesc pentru selecţionarea vizualizărilor specifice, se auzi ea vorbind. Ştii, sistem nervos sau circulator. Chestii de-astea. Dar să nu ne pierdem în detalii. Nu atinge nimic.

— Nici gând.

El privea monitorul, fascinat.

— Ce-ar trebui să caut? Nu ştiu să interpretez ce văd.

— Uită textul şi concentrează-te pe imagini. Ce vezi?

— Scanerul coboară pe gât. Ei, şi ce-ar trebui să fie pe-aici?

— Dacă nu e decât rodul imaginaţiei mele, vei afla imediat.

— De-acord, dar deocamdată totul pare normal. Fireşte, eu nu sunt Clemens.

— Nu-ţi face probleme. N-avem nevoie de specialişti.

Ea auzi gemând aparatul care se plimba de-a lungul trupului ei pe liniile din pereţii chesonului, printre o mulţime de instrumente ştiinţifice. Nu se stabilea nici un contact între Ripley şi scaner, dar ea-i percepea prezenţa şi se crispa. Cei care susţineau că nu există nici o legătură între psihic şi fizic, trebuie că nu au fost niciodată plasaţi în hibernare.

— Partea superioară a cutiei toracice, anunţă Aaron. Văd cum apar plămânii dumilale. Ne apropiem de inimă.

În ciuda dârzeniei, muşchii antebraţului drept se contractară spasmodic. Vocea bărbatului îi răsuna în urechi şi se preschimba într-un bâzâit neclar şi angoasant.

— Vedere totală a cutiei toracice. Aşa scrie aici, cel puţin. Totul pare normal. Continuă în jos.

Corpul se destinse, respiraţia redeveni regulată.

— Eşti sigur?

— Hei, nu observ nimic ciudat. Ar trebui să-mi spui dumneata după ce să mă uit... poate că mi-a scăpat.

— Nu, răspunse ea, în timp ce mintea ei se ambala. Nu, cu siguranţă, nu.

— Cum se ameliorează contrastul?

— Încearcă "B".

Apăsă tasta, fără rezultat.

— Nimic.

Începu iar, mormăind.

— Trebuie s-o văd din alt unghi.

Aparatul bâzâi. Se opri.

— Dumnezeule!...

Cu ochii bulbucaţi, Aaron se apropie de ecran.

— Ce? Ce e?

— Nu ştiu cum să-ţi spun. Am impresia că ai în burtă una din scârboasele alea.

Fixă monitorul, neputând să creadă. Embrionul semăna cu monstrul care-i masacrase pe deţinuţi... chiar dacă prezenta unele diferenţe uşoare dar clare.

I se părea prea nedrept. Ştiuse, totul îi alimentase îndoielile de câteva zile. Dar speranţa reînviase atunci când Aaron declarase că nu vedea nimic în pieptul ei. Şi apoi să aibă această îngrozitoare revelaţie! Totuşi, nu fu un şoc atât de puternic, aşa cum se gândise.

Cele mai proaste temeri ale ei fiind confirmate, se simţi aproape uşurată. Nu mai existau incertitudini. Va putea să realizeze ceea ce plănuise fiind sigură că urma calea cea bună. Singura cale.

— E oribil, răspunse Aaron.

Era evident că lui îi inspira fascinaţie şi repulsie totodată, acel ceva din faţa ochilor.

— Ca ailaltă, dar în miniatură. Diferită, poate...

— Poate? Nu eşti sigur?

— Nu sunt sigur de nimic. N-am avut răgazul să-i fac poze adultului.

— Tastatura, îi zise ea. Apasă pe "pauză".

— Gata. Imaginea nu se mai mişcă.

— Atunci întoarce monitorul spre mine. Trebuie să mă uit.

Subdirectorul se uită la chesonul crio şi la femeia dinăuntru, şovăind.

— N-o să-ţi placă.

— M-am hotărât. Hai.

— De-acord. Dacă crezi că eşti în stare.

— N-am pretins aşa ceva, dar fă ce-ţi spun.

El roti ecranul şi aşteptă în timp ce Ripley îl privea fix, fără să clipească.

— Bun. Ajunge.

Aaron opri imediat scanerul.

— Îmi pare rău, murmură el cu compasiune. Nu ştiu ce să zic. Dacă aş putea...

— Mda, îl întrerupse ea.

Încercă să iasă din cheson.

— Ajută-mă să ies de-aici.

Ea ridicase braţele şi le întinse spre el.

13

Sala de adunare părea încă şi mai mare decât de obicei, acum numărul puşcăriaşilor fiind mai redus. Oamenii discutau încet, când Dillon dădu cu pumnul în placa de sticlă încastrată în perete, vârî mâna şi apucă toporul de incendiu, pe care-l ridică deasupra capului răsucindu-se spre camarazii lui.

— O, Doamne, dă-ne puterea de-a-ndura greutăţile! Până-n ziua Judecăţii de Apoi. Amin.

Pumnii se ridicară. Erau toţi îngrijoraţi dar hotărâţi. Dillon parcurse adunarea cu ochii.

— Monstrul e liber. Ne dă târcoale. Sosesc specialiştii, cu arsenalul lor şi cellalte, dar deocamdată nu există nici un adăpost. De-asta vă

zic vouă: să rămânem aici. În sala asta nu se află nici o gură de aerisire. Pentru a ajunge aici, creatura trebuie să treacă prin uşă. Oricum. Încercaţi să scăpaţi. Dar pregătiţi-vă de marea plecare, dacă vi se apropie sfârşitul.

— Vorbeşti prostii, bătrâne, sări puşcăriaşul David. Vom fi prinşi cu toţii ca nişte şobolani în cursă.

Dillon îi aruncă o privire crâncenă.

— Cei mai mulţi dintre voi au ascuns cuţite. Luaţi-le.

— Aha, mormăi William. Crezi poate că poţi s-o-njunghii pe jigodia aia?

— Nu cred nimic, replică Dillon. Dar cred că ar trebui să fie cu putinţă rănirea ei. Şi ar fi ceva formidabil. Ai o idee mai bună?

William nu avea. Nici ceilalţi.

— Ascultaţi-mă, adăugă Dillon. Vom fi în căcat, până la sosirea întăririlor. Aşa că să ne pregătim.

— Refuz să rămân aici, protestă William dând înapoi. Nici să nu vă gândiţi.

Dillon îşi întoarse capul şi scuipă pe jos.

— Cum vrei.

Aaron dădu codul apoi puse degetul gros pe lectorul de amprente digitale. Uşa internă a centrului de comunicaţii lunecă lateral, pe consolă se aprinseră nişte semnale şi ecranul aşteptă cuminte mesajul.

— Bun, ce vrei să spui? o întrebă el pe femeia însoţea.

— Sunteţi legaţi direct cu reţeaua?

El se încruntă pentru a privi semnalele.

— Mda, legătura este stabiliiă. Ce doreşti să-i anunţi?

— Că tot centrul a fost contaminat de produse toxice. Ar trebui s-o înghită. Rămân destule

deşeuri de rafinărie pentru a face povestea asta plauzibilă.

El o fixă cu gura căscată.

— Dumneata nu eşti serioasă? Dacă te cred, întăririle vor primi ordin de aşteptare. Nu vor coborî până nu vor face o inspecţie de la distanţă, în orice caz. Se vor întoarce din drum.

— Exact.

— Nu te mai înţeleg. N-avem nici o şansă să scăpăm dacă rămânem singuri. Unica noastră şansă este ca ei să omoare grozăvenia asta până nu ne omoară ea pe toţi. Fără să uităm că tipii ăştia vor putea să te ajute şi pe dumneata. Te-ai gândit? Eşti convinsă că ştiinţa noastră este neputincioasă, dar asta nu-i o certitudine. Ar putea să te congeleze, să te debaraseze de acest embrion printr-o intervenţie, chirurgicală. Zici că la Companie s-au acumulat informaţii despre aceste creaturi. Crezi că ar vrea să captureze una fără să fie sigură că poate s-o ţină în captivitate? Dar la naiba, noi am făcut-o, şi-ncă cu mijloacele de bord. Trebuie să fi prevăzut tot. Pariez că se găsesc pe nava asta toate mijloacele tehnologice necesare...

Ea rămase nestrămutată.

— Unicul lucru pe care nu-l au responsabilii este bunul simţ şi în schimb au o aviditate fără margini. Eu sunt în măsură să ştiu. Am avut de-a face cu ei şi cu extratereştrii ăştia şi încep să mă întreb care sunt mai de temut. Dar orice-ar fi, este exclus să mergem la risc. Singura mea certitudine este că dacă una din grozăveniile astea sângeroase ajunge la Pământ a sunat ceasul omenirii. A ucide este funcţia lor. A extermina pentru a procrea. Iată de ce trebuie să-i împiedicăm pe reprezentaţii Companiei să ajungă aici. Vor face tot posibilul pentru a duce cu ei chestia aia. Singurul considerent fiind profitul.

Ea pufni dezgustată.

— La naiba! exclamă Aaron. Sunt sincer dezolat că deţii o soluţie atât de simplă, dar eu vreau să plec de-aici. Încrederea mea în superiori este fără îndoială mai mare decât a dumitale. Viziunea dumitale asupra situaţiei nu-mi pare raţională. Poate că ai dumneata motive serioase de a te teme, dar nu sunt de aceeaşi părere. Puţin îmi pasă ce-o să fie cu netrebnicii ăştia, că omoară chestia aia său scapă de ea şi zbiară cântece cât îi ţine gura până cad morţi dar eu ţin la soţia mea şi copilul meu. M-am însurat foarte tânăr ca să putem să ne bucurăm împreună de existenţă la întoarcerea mea pe Pământ cu toate distorsiunile temporale. Eu trebuie să mă întorc la viitorul schimb. Ceea ce s-a întâmplat îmi va permite, poate, să plec la bordul acestei nave. Voi lua suma completă de retragere şi poate şi o primă. Dacă aşa va fi, voi putea spune că xenomorful dumitale mi-a făcut un serciviu.

— Ascultă... Înţeleg foarte bine ezitările dumitale, îi zise ea încercând să-şi stăpânească furia. Dar eu trebuie să expediez un mesaj. Visul dumitale de a-ţi termina zilele la ţară trece pe planul doi. Dacă extraterestrul scapă după ce ajunge pe Pământ, nu numai frumoasele dumitale planuri vor fi zădărnicite...

— Am încredere în Companie.

— La dracu' Aaron, dă-mi codul ăla odată!

Se lăsă pe spătar.

— Regret, doamnă, e top secret. Doar nu crezi că voi încălca regulamentul?

Ea dispunea de timp puţin şi îl pierdea deja. Se lovea încă o dată de atitudinea corporatistă a unei lumi închise şi restrânse unde principiile de etică şi de morală se clasau după interesele financiare.

— Poţi să-ţi bagi regulamentul ăla unde ştiu eu, idiotule! Trebuie! Dă-mi codul!

— Renunţă, doamnă. Nu vei obţine nimic de la mine, chiar dacă recurgi la violenţă.

Ea se aplecă spre el, apoi inspiră pentru a se destinde. Era epuizată. De ce se avânta aşa? Ea nu datora nimic nimănui, în nici un caz Companiei. Dacă plecau cu extraterestrul şi erau masacraţi pe drum, n-avea nici un motiv să-şi facă griji.

— N-am nimic personal, înţelegeţi-mă, adăugă Aaron.

El o supraveghea şi era gata să se dea la o parte în caz de mişcare bruscă. Nu vedea în această femeie un pericol veritabil, dar o văzuse la treabă şi ştia că nu trebuia să o subestimeze.

— N-am ce să-ţi reproşez.

— Eşti prea amabil, făcu ea cu voce plată, stinsă.

— Deci ne-am lămurit. Facem din nou o echipă. Sugestii?

El părea să jubileze.

Ea se răsuci şi înţepeni, dar trecu pe lângă el, apoi, spre tejghea, unde se servi cu un pahar cu apă. Setea, constantă de la o vreme, nu se datora tensiunii nervoase. Corpul trebuia să ingereze destule fluide pentru a satisface nevoile a două fiinţe.

— Soldatul-luptător nu mă va omorî, zise ea oprindu-se lângă el.

El ridică din sprâncene

— A, da? Şi de ce?

Ea mai luă o gură de apă.

— Dacă mă va elimina ar dispărea şi embrionul acesta. Până la proba contrarie, toate aceste creaturi pot procrea, dar nu să zămislească mai multe regine. Materialul genetic bun trebuie raţionat. Nu ştiu ce va face monstrul ăsta în viitor, dar până-n prezent m-a cruţat.

— Vrei să mă faci să cred că-i inteligent?

— Să nu vorbim de inteligenţă. E mai degrabă instinct. Ştie că omorând purtătorul, va omorî şi regina în gestaţie. Este logic.

Ea îi înfruntă privirea.

— Ar fi putut să mă elimine în două rânduri, dar n-a făcut-o. Ştie ce port în mine.

Ea-şi frecă bărbia îngândurată.

— Şi mă voi lămuri pe deplin, anunţă ea brusc. Îi vor testa IQ-ul.

Aaron rămase cu gura căscată.

— Ai de gând să pleci după el?

— Aha. Cred că ştiu unde se ascunde. Deasupra noastră, în pod.

— În pod? Aici nu e pod.

— E o metaforă,

Îşi goli paharul.

— A!

— Vrei să mă însoţeşti?

El scutură din cap. Ea îi zâmbi, puse paharul pe suportul lui şi ieşi din încăpere. Subdirectorul o urmări din din ochi.

— Baftă, murmură el.

Dar nu se adresa nimănui.

14

Culoarul de acces era pustiu. Ea se opri şi potrivi lampa într-o fisură a peretelui pentru a observa aliniamentele vechilor conducte atacate de rugină. Se agăţă de cea mai apropiată. Metalul plesni şi se-ndoi. Un zvâcnet îl frânse. Satisfăcută, Ripley plecă.

Singură în infirmerie, se uita fără grabă, în jurul ei. Aproape că se aştepta să-l vadă pe Clemens aşezat la locul lui de muncă. Atunci şi-ar fi ridicat capul pentru a-i surâde, dar ordinatorul era stins, scaunul, liber.

Nu era lucru uşor să se caţere în conducta de aerisire fără să scape ţeava sau lanterna, dar ajunse în pasajul strâmt şi întunecat. Reglă lărgimea fascicolului lămpii şi avu grijă să se uite înapoi pentru a porni.

N-ar fi putut spune cât timp sau pe ce distanţă se târâse, atunci când începu să strige. Ştia doar că lumina slabă a infirmeriei dispăruse demult. Chemările ei, mai întâi înăbuşite, deveniră mai puternice pe măsură ce mânia înlocuia frica.

— Hai! Ştiu că eşti acolo!

Înainta mereu, în patru labe,

— Apropie-te! Că doar nu-i complicat. Lasă-te condus de instinct.

Conducta se curba în stânga. Continua să progreseze, mormăind, apoi urlând:

— Vino, tâmpitule! Unde te-ai băgat, tocmai acum când mor de poftă să te văd?

Îşi zdrelise genunchii. Se opri să asculte. Un zgomot? Sau imaginaţia îi juca feste?

— Ce dracu'?

Reluă târâşul, chinuită şi istovită, trecu de alt cot.

Pasajul dădea într-o boxă suficient de înaltă pentru a se ridica. Se întinse cu mare uşurare. Această cămăruţă adăpostea un purificator de apă, ruginit şi într-o stare jalnică, compus dintr-o cuvă de 4 000 litri şi o încâlceală de ţevi corodate.

Conducta de aerisire continua în partea cealaltă, şi Ripley scrută puţul de întuneric parcă fără sfârşit, când o cuprinse din nou greaţa. Fu nevoită să se sprijine.

Deodată, coada extraterestrului se ridică şi căzu peste mână făcând-o să scape lampa electrică.

Lanterna se rostogoli pe dala de beton, fără să se stingă. Ripley se răsucea...

Spre monstrul care o supraveghea de dincolo de reţeaua de canalizare.

— Nemernicule, spuse, adunându-şi forţele şi curajul.

Îl lovi cu tubul metalic în torace.

Cu un răget asurzitor, creatura sări. Ţâşni din adăpost, sfărâmând ţevile ca pe nişte paie. Cu toate simţurile la pândă, ea rămase ghemuită în faţa

femeii. Bale groase şi gelatinoase îi picurau de pe maxilarul anterior.

Ripley se ridică, fără să dea înapoi nici un pas.

— Hai, jigodie, omoară-mă!

Dihania nu reacţionă şi ea o lovi din nou cu tubul.

Fiinţa mugi şi doborî arma din mâinile femeii, înainte de a o privi fix. Ripley era asudată, dar nu-şi mută privirea. Apoi monstrul se răsuci şi sări în întuneric. Ripley se prăbuşi, urmărind-o din ochi.

— Ticăloşiile!

Dillon îl găsi pe locotenent în sala de adunare înecată în penumbră. Ea rămase aşezată, cu capul sprijinit în mâini, epuizată şi singură. Bărbatul, care mai ţinea toporul în mână, se apropie şi se opri lângă ea. Ea trebuie să-i fi simţit prezenţa, dar nimic din atitudinea ei nu confirma acest fapt.

În mod normal, el i-ar fi respectat nevoia de singurătate şi ar fi plecat, dar împrejurările erau excepţionale.

— Ţi-e rău?

Ea nu răspunse. Nici nu-şi înălţă capul.

— Ce faci aici? Ar trebui să fii în siguranţă, cu ceilalţi. Ce-o să faci dacă vine chestia aia?

— Nu se va lega de mine, răspunse ea ridicându-se.

— De ce?

— Pentru că unul din embrionii lor este în gestaţie în corpul meu. Adultul n-ar putea să ia viaţa unui semen de-al lui.

Dillon o privi.

— Tâmpenii.

— Ascultă, l-am întâlnit acum o oră. Eram faţă-n faţă. Ar fi putut să mă facă praf, dar s-a abţinut. Mai bine a fugit. Nu poate distruge pe cea de care depinde viitorul speciei sale.

— De unde ştii că ai în dumneata o chestie din astea?

— M-am scanat. Este o regină, capabilă să depună mii de ouă din care vor ieşi dihănii identice cu cea care dă târcoale prin preajmă.

— Ca la albine?

— Sau furnici. Dar asta-i o simplă analogie. Fiinţele astea nu sunt insecte, chiar dacă organizarea lor socială este comparabilă. Ştim puţine despre ele. Ai remarcat desigur că nu e uşor să le studiezi.

— Dar cum ştii că-i vorba de o regină?

— Forma craniului e diferită. Şi se prelungeşte cu un guler mare, deja vizibil pe imaginile scanului. În plus, peerioada de gestaţie a soldaţilor-lucrători este foarte scurtă, câteodată de o zi sau două, numai. Diversele lor stadii de creştere sunt şi ele scurte. Ăsta e un atu important pentru supravieţuitorii speciei.

Dacă aş fi avut în mine unul asemenea lor, s-ar fi născut deja. Ar fi ţâşnit din corpul meu prin regiunea sternului. Acest embrion este în gestaţie în cavitatea uterină şi nu în piept. Reginele au un organism mult mai complex şi probabil au nevoie de mai mult spaţiu şi de timp pentru a se forma. Altfel, aş fi fost moartă demult.

Ştiu cum se petrece. Şi nu e frumos de văzut. O regină adultă este enormă, mult mai mare decât creatura cu care v-aţi luptat. Rolul ei este acela de a oua. Ea depune poate milioane de ouă şi nu seamănă cu fiinţa care dă târcoale pe-aici.

Vocea i se frânse.

— Dar am mai spus că nimeni n-a studiat o regină în stare larvară. Nu ştiu care este durata gestaţiei, chiar dacă este evident că este mult mai lungă decât cea a unui simplu lucrător.

Dillon îşi coborî ochii asupra ei.

— Tot nu pot să cred. Dacă ai în dumneata o chestie de felul ăsta, cum a ajuns acolo?

Ea-şi contemplă mâinile.

— Pe când eram în hipersomn, am avut un coşmar oribil. Dar se pare că nu era un simplu vis. Am fost violată. Dacă termenul ăsta se poate aplica la ceea ce mi s-a întâmplat mie. Participarea mea a fost involuntară, dar un viol este un act de luxură; era vorba de fapt de un act de procreaţie. Pentru agresorul meu, un asemenea concept ar fi, desigur, prea străin...

Ea se gândi la trecutul ei.

— Chestia aia care s-a urcat la bordul primei mele nave, *Nostromo,* nu şi-a precupeţit eforturile pentru a se procrea, dar nu era o regină. Anumiţi monştri, dacă nu toţi, sunt hermafrodiţi. Autofecundarea permite unui individ total izolat să perpetueze specia. Un soldat lucrător se ouă şi el, dar încet, unul singur o dată, până la apariţia unei regine capabile să preia această activitate. Astfel m-am pomenit eu cu scârboşenia asta regală în pântece. Oricum este cea mai bună explicaţie pe care am găsit-o. Eu nu sunt xenolog.

Ezită.

— Uimitor, nu? Ai în faţa dumitale femeia care va zămisli mama Apocalipsei. Şi pentru că eu nu am curajul să fac ceea ce se impune, trebuie să mă ajuţi. Trebuie să mă omori.

El făcu un pas îndărăt.

— Ce naiba vrei să spui?

— Tot n-ai înţeles? Sunt condamnată. Voi muri în clipa în care se va naşte regina, fiindcă nu voi mai fi indispensabilă pentru supravieţuirea ei. Am mai văzut asta. Trăiesc cu ideea asta, dacă pot spune aşa. M-am împăcat cu gândul morţii, de când am văzut prima chestie din aia.

Dar nu pot să-i las pe imbecilii de la Weyland-Yutani s-o ducă pe-asta pe Pământ. Dacă vor reuşi, va fi sfârşitul speţei umane. Al oricărei forme de viaţă, poate. Nu văd ce i-ar împiedica pe monştri să se reproducă în orice mai mare decât, să zicem, o pisică.

Această regină trebuie eliminată, iar pentru asta trebuie să mor. Te simţi capabil să iei viaţa unui semen de-al dumitale?

— Asta nu-i o problemă.

— Hai, fără discursuri.

Ea-i întoarse spatele.

— Ce-aştepţi? Eşti un asasin. Da, ori ba? Hai, omoară-mă. Hai, Malcom. Fă un efort. Gândeşte-te la trecut. Te cred în stare, nătărăule.

El îi observa silueta zveltă, gâtul alb şi umerii căzuţi. O lovitură în vertebrele cervicale ar fi de-ajuns pentru a o ucide rapid şi curat. O moarte aproape instantanee. Apoi se va ocupa de ceea ce se afla în pântecele femeii, de organismul monstruos care se dezvolta acolo. Nu-i rămânea decât să care cadavrul până la topitorie şi să-l arunce în cuptor cu el cu tot. Totul va fi gata în două minute. Ridică toporul.

Muşchii feţei şi braţelor se întăriră şi fierul spintecă aerul, şuierând. Dillon îl izbi cu toate puterile... şi se înfipse în peretele, de lângă capul lui Ripley care tresări, clipi şi se întoarse spre el.

— Ce te-a apucat? Nu-mi faci un serviciu.

— Mi-e groază să pierd, oricare-ar fi adversarul. Monstrul ăsta mi-a omorât jumătate din băieţi şi ăilalţi au murit de frică. Atât cât e-n viaţă, nu jertfa dumitale va asigura salvarea omenirii.

— Ce e cu dumneata? Credeam că eşti un asasin!

— Vreau să elimin chestia aia, iar fără dumneata nu va fi posibil. Dacă se codeşte să te atace, dumneatai ai putea să ne ajuţi să o combatem. Dacă nu, du-te de-aici. Omoară-te singură.

— Dacă o distrugem, mă ajuţi?

— Nici o problemă. Repede şi bine, fără suferinţe inutile.

El întinse braţul pentru a scoate toporul înfipt în perete.

Supravieţuitorii se regrupaseră în sala principală. Aaron rămase de-o parte cu un păhărel în mână. Ripley şi Dillon erau alături, în faţa deţinuţilor.

— Aveţi de ales, zicea colosul. Staţi în cur şi aşteptaţi să crăpaţi sau îl înfruntaţi pe nemernic. Riscurile sunt mari, dar am putea să-l omorâm. Merită. Ne-a băgat în căcat. Victimele lui trebuie răzbunate. Hei, ce hotărâţi?

Morse îl observa, descumpănit.

— Despre ce tot vorbeşti?

— Să omorâm dihania.

Aaron făcu un pas înainte, neliniştit.

— Un moment. Salvatorii o să vină curând. De ce să nu-i aşteptăm?

— Să salveze pe cine?

— Pe noi.

— Prostii, zise Ripley, pe ei îi interesează doar gângania, şti bine.

— Ce-mi pasă, că doar n-or să ne omoare.

— N-aş băga mâna-n foc. Se pare că dumneata nu cunoşti Compania aşa cum o cunosc eu.

— Haida-de! O să ne evacueze, o să, ne ducă acasă.

— Pe dumneata, poate, dar nu pe NOI, îl atenţionă Dillon.

— Nu-i motiv să ne batem cu coşmarul ăsta ambulant gemu Morse. Hai, scuteşte-mă!

Aaron clătină din cap, încet.

— Doar nu sunteţi complet nebuni! Am o soţie. Am un copil. Vreau să mă-ntorc acasă.

Expresia lui Dillon era ameninţătoare şi îl readuse la dura realitate cu glas plin de dispreţ.

— Priveşte lucrurile în faţă, Optzeci şi cinci. Puţin ne pasă de părerea dumitale. Nu eşti credincios. Eşti numai un reprezentant al Companiei ăsteia de căcat.

— Exact, răspunse Aaron. Sunt un reprezentant al Companiei şi nu un criminal ca dumneata. Mă crezi prost, dar nu-s aşa de stupid ca să fi ajuns să-mi sfârşesc zilele pe pietroiul ăsta sau mă duc acum să mă bat cu chestia aia înainte de sosirea întăririlor.

— Bine. De-acord. N-ai decât să stai şi să aştepţi. Îmi convine.

Morse ridică brusc capul.

— Şi dacă aş face şi eu la fel?

— Nici o problemă, afirmă Dillon. Uitasem că Domnul ţi-a promis viaţă veşnică. Cât despre ceilalţi fricoşi, n-au decât să te imite.

O arătă pe Ripley.

— Dar noi o să luptăm. Ea şi cu mine.

Morse şovăi. Văzu că toţi îl observau şi-şi umezi buza inferioară.

— Bine. Sunt cu voi. Vreau să-l văd cum crapă, nemernicul! Mi-a omorât amicii. Eu doar mă-ntreb de ce n-aşteptăm să avem cu noi tehii şi armele Companiei ăsteia păcătoase. De ce să mergem singuri la petrecere?

— Pentru că, dacă, cumva Compania n-o vrea să se debaraseze de toţi cei care sunt la curent cu existenţa acestei creaturi, în mod sigur n-are de gând să-l elimine, explică Ripley.

—- E ridicol, bombăni Aaron. clătinând iar din cap. Tâmpenii. N-are treabă cu noi.

— Eşti sigur? se interesă ea rânjind. Când conducătorii ei au fost informaţi despre descoperirea unuia dintre aceşti extratereştri, au sacrificat echipajul din care făceam parte. Şi când a fost semnalată pentru a doua oară prezenţa acestor creaturi, au trimis un grup de infanterişti pentru a fi masacraţi. Ce vă face să credeţi că preţuiesc mai mult viaţa unor dubli cromo Y exilaţi la marginea spaţiului? Credeţi că o să vă lase să le împiedicaţi cercetările lor militare? N-aveţi nici o valoare pentru ei. Şi nu le pasă că prietenii voştri au murit.

Terminase. Un timp, nimeni nu vorbi, apoi un bărbat întrebă:

— Ai un plan?

Dillon se uită la camarazii lui, blestemaţii acestui iad

— Fiorina era rafinărie şi mină în acelaşi timp, nu? Dihăniile astea se tem de foc. Va fi suficient s-o atragem în furnalul cel mare şi să turnăm peste ea metal topit.

El lovi cu piciorul un taburet, care zbură cât colo.

— O să murim toţi. Singura necunoscută e: când? Aici e un loc ca oricare din care să purcedem spre ceruri. Singura problemă pe lumea asta e de ştiut cum o s-o părăsim. Putem muri în picioare sau în genunchi. Am-mândria mea. Nu datorez nimic nimănui. Aşa că eu zic că trebuie să venim de hac nemernicului. Trebuie să ne batem!

Oamenii se priviră. Niciunul nu voia să ia iniţiativa întreruperii tăcerii. Când unul se hotărî să o facă, răspunsurile se ridicară din toate părţile.

— Păi, de acord, merg.

— De ce nu? N-avem ce pierde.

— Mda... bine... de acord...

— Îi tragem nişte şuturi în cur, se auzi o voce mai puternică.

Cineva zâmbi.

— Mă ocup eu de asta, tu să-l ţii bine.

— Păi, hai, ce căcat, zise în cele din urmă Morse.

Reuşiră să lumineze cât de cât aceste culoare. Energia nu lipsea, căci centrala de fuziune furniza din plin, dar terminalele, întrerupătoarele şi alte comenzi nu mai erau întreţinute de ani de zile şi climatul umed al Fiorinei provocase multe stricăciuni. De aceea, unele culoare beneficiau de o iluminare constantă, iar altele erau cufundate în beznă.

Ripley se uită prin atelierul de mulaje în timp ce Dillon şi Troy se apropiau de ea. Troy era singurul teh demn de acest calificativ, dintre supravieţuitori. Efectuase o scurtă carieră de inginer, până să-şi descopere soţia în acelaşi pat cu superiorul său. De felul lui gelos, îi omorâse punând în aplicare toate capacităţile sale profesionale. Un acces de nebunie l-a costat un bilet dus, pe Fiorina.

Le explică la ce serveau comenzile, ce anume era esenţial pentru repunerea instalaţiei în funcţiune.

Ripley privea şi asculta ezitând.

— Când a fost utilizată ultima oară?

— Trebuie să fie vreo cinci ani, sau şase. Pentru un control de rutină. De-atunci, nimic.

Ea strâmbă din nas.

— Şi eşti sigur că pistonul nu e gripat?

— Nimic nu e sigur sută-n sută, replică Dillon. Nici dumneata.

— Pot să afirm doar că toate semnalele sunt verzi, declară Troy, dând din umeri.

— Nu uitaţi că mai întâi trebuie ademenită aici, le aminti Dillon. Când nemernicul ăla o să fie în calea pistonului, o să declanşăm mecanismul ca să-l împingă înăuntru. Aveţi în faţă o presă de matriţare la rece, ultimul model. Ne luăm adio de la căcănarul ăsta şi gata.

Ripley îl luă la ochi.

— Şi dacă nu merge ceva cum trebuie?

— Atunci am feştelit-o noi, răspunse calm Dillon. N-avem decât o şansă. N-avem voie să greşim. N-o să fie posibil s-o luăm de la capăt. Şi nu uitaţi că după ce lansăm pistonul te vei trezi singură cu jigodia aia, acolo, câteva secunde.

Ea dădu din cap.

— Mă descurc eu. Dacă-mi pasezi, bag eu gol.

El o privi cu atenţie.

— Soră, sper că nu greşeşti când spui că monstrul nu-ţi vrea răul. Pentru că altfel vei împărtăşi soarta lui.

— Şi vei scăpa de o corvoadă, nu?

Troy o privi, intrigat, dar se gândi că nu era momentul să-i pună nişte întrebări.

— Unde vei fi dumneata? îl întrebă ea pe colos.

— Prin preajmă.

— Şi ceilalţi? Ce fac?

— Se roagă.

Supravieţuitorii se împrăştiară pentru a se îndepărta prin culoare şi a se căţăra pe pereţi înjurând şi strigând. Nu le păsa că erau auziţi de monstru, acum. De fapt, voiau să-i atragă atenţia.

Fascicolele lanternelor se reflectau pe pereţi şi accentuau trăsăturile crispate de încordare şi surescitare ale feţelor. Gregor scoase capul din ascunzătoare şi îl văzu pe William, care se ruga.

— Hei, Willie? Tu crezi în toate bisericisasele astea?

— Ce ştiu eu? răspunse prietenul lui, ridicându-şî capul.

— Nici eu.

— Căcat. În ce-am mai putea crede? Acum, ce să mai facem, dacă suntem băgaţi aici?

— Aha, ai zis-o. În sfârşit, ni se rupe-n paişpe, nu?

Ecoul râsetelor umplu culoarul, amplificat şi deformat.

Morse le auzi, sunete depărtate, exprimând teroarea, isteria chiar. Acţionă întrerupătorul uşii pe care o păzea. Mecanismul gemu... şi panoul se deschise, apoi se blocă. Îşi înghiţi saliva şi se aplecă în deschizătură.

— Hei, băieţi! Aşteptaţi! Aşteptaţi! Chestia asta face pe nebuna. Dacă am modifica planul?

Adică, uite: uşa asta păcătoasă nu merge ca lumea. Hei, băieţi?

Nu primi nici un răspuns.

Mai, departe, în acelaşi pasaj. Gregor se întoarse către colegul său.

— Ce vrea ăsta?

— De unde să ştiu eu? declară William dând din umeri.

Puşcăriaşul Kevin ţinea în mâna întinsă un cartuş luminos, mergând de-a lungul peretelui tunelului. Ştia că era urmat de un om, apoi de un altul şi aşa mai departe, pe o distanţă importantă. Dar nu vedea nici ţipenie şi avea nervii întinşi la maxim.

— Hei, aţi auzit? şuşoti el pentru cei care ar putea să-l audă. Era Morse. Parcă...

Urletul îl făcu să tacă, rănindu-i timpanele. Dar înainta mereu, ca şi cum paralizia care-i amorţise creierul nu se propagase încă până în membrele inferioare.

Nu departe, extraterestrul sfârteca pe unul dintre prietenii lui: un anume Vincent care nu mai putea striga după ajutor de când nu mai avea corzi vocale, Kevin nu ezită decât o fracţiune de secundă.

— Vino-ncoa', împuţiciune!

Monstrul nu aşteptă să i se spună de două ori. Lăsă rămăşiţele lui Vincent şi şarjă.

Kevin fusese sportiv odată. Îi veni în minte vremea când făcea atletism. În timp ce alerga pe culoar gândea: cu doi ani în urmă, nimeni nu-l întrecea. Dar acum îi lipsea antrenamentul şi dihania câştiga teren. Sprintă, după care fu nevoit să încetinească şi să-l lase pe urmăritorul său infernal să se apropie.

Se aruncă pe întrerupător, răsucindu-se şi se izbi cu spatele în perete. Pieptul i se umfla ca foalele de forjă, când uşa de oţel se închise şi pocni.

O secundă mai târziu, monstrul o lovea şi o deforma în centru. Kevin se lăsă să cadă şi-şi trase sufletul pentru a striga:

— Uşa C9... închisă!

Jude ajungea la cealaltă extremitate a culoarului. De data aceasta, nu se înarmase cu o mătură ci cu un cartuş luminos pe care-l ridică pentru a vedea pasajul.

— Iuhuu! Hei, aşchimodie, ia vino la mine. Ia, numai încearcă, să vedem.

Separată de prada precedentă de uşa care nu-i ceda, creatura se suci auzind vocea şi se năpusti spre punctul ei de origine. Jude demară imediat, mai încet decât Kevin, dar cu un avans la plecare mult mai însemnat! Extraterestrul se apropia foarte repede. Din nou, îi lipsiră câteva secunde. Uşa se închise şi omul nu mai fu accesibil.

Dincolo de panoul de metal. Jude gâfâia:

— Terminat. În aripa est. Uşa B7... zăvorâtă.

O clipă după aceea, una din labele anterioare ale creaturii spărgea un mic hublou de sticlă încastrat în oţel. Urlând Jude se îndepărtă, mergând cu spatele, de-a lungul peretelui pentru a se feri de ghearele care-l căutau înfrigurate.

Singur în culoarul pe care-l avea în grijă, Dillon mormăi:

— Gata, iar începe.

— E-n conducta B, strigă Morse, alergând în pasajul său. Trebuie să se îndrepte spre A!

La o intersecţie, William era cât pe ce să se tamponeze cu Gregor.

— Am auzit, mârâi acesta din urmă. Conducta E, căcat!

— Ai zis B?

— Nu, E.

William se încruntă, fără să încetinească pasul.

— Noi ar trebui să rămânem...

— Mişcă-ţi curul!

Gregor consideră că nu era ales bine momentul pentru a discuta despre poziţiile lor teoretice respective şi acceleră, fără să mai adauge nimic. Celălalt rămase în urmă.

Într-un pasaj lateral, Jude se întâlni cu Kevin şi îi aruncă o privire cu înţeles.

— Şi tu?

— Aha.

— De acord. Mergem la E. Toată lumea.

Kevin se strâmbă. Îşi explora amintirile.

— Ce balamuc! Unde e?

Colegul său făcu un gest de nerăbdare.

— Pe-aici. Mişcă-te, ce căcat!

David era singur şi nu aprecia deloc acest lucru. Dacă totul s-ar fi petrecut cum era prevăzut, ar fi trebuit să opereze deja joncţiunea cu Vincent. Găsi până la urmă rămăşiţele acestuia, fapt care îl făcu să încetinească, dar nu să se oprească.

— Kevin, Gregor, Morse? Nemernicul l-a avut pe Vincent!

Fără răspuns. Continuă să alerge. Nimeni şi nimic nu-l putea opri.

— Trebuie s-o băgăm în colţ, nemernica!

Secţiunea tunelului care se deschidea dinainte era şi mai întunecată decât cea din care ieşise, dar măcar părea pustie.

În pasajul principal, Dillon i se adresă lui Troy.

— Du-te să-i ajuţi.

Omul dădu din cap şi se îndepărtă prin labirint, dotat cu o hartă. Eric rămase cu colosul şi Ripley, pe care-i observa pe rând muşcându-şi buza inferioară şi rozându-şi unghiile.

Femeia supraveghea monitoarele consolei. Se vedeau Gregor alergând într-o parte, Morse, de cealaltă. Se strâmbă.

— Unde dracu' se duc? De ce nu fac cum am stabilit?

— Zici că monstrul ăsta te va lăsa-n pace, îi aminti Dillon. Ei n-au parte de imunitatea

dumitale.

— Dar ce-i balamucul ăsta?

Dillon căuta din priviri prin extremitatea slab luminoasă a culoarului principal.

— Improvizează.

Ea stătea cu mâna pe comanda pistonului. Eric n-o slăbea din ochi şi transpira abudent.

David alerga prin pasajul întunecat. Se poticnea şi ţinea cartuşul luminos în mâna întinsă pentru a alunga tenebrele.

— Pe aici, puişor. Pe aici...

Se întrerupse. Văzuse la capătul celălalt al acestei secţiuni dihania care lovea panoul metalic după care dispăruse Jude.

Îndoi braţul când monstrul se întoarse.

— Aici, pisoiaş. Începe recreaţia!

Aruncă apoi cartuşul luminos. Creatura porni spre el când acesta atinse solul.

Îi arătă spatele şi o luă din loc. Uşa următoare era aproape şi nu-i va fi greu să ajungă primul acolo. Trecu pragul cu un avans confortabil, lovi butonul de închidere şi văzu panoul coborând... apoi blocându-se.

Cu ochii ieşiţi din orbite, scoase un vaiet ca un mieunat şi se dădu cu un pas îndărăt, apoi cu încă unul.

Uşa se mai deplasă, cu opintiri. El tresări când monstrul se lovi de ea, dus de elan. Metalul se strâmbă, dar îşi continuă coborârea sacadată.

O labă apăru pe dedesubt şi încercă să-i înhaţe un picior. Urlând, David sări pe o cornişă. Mâna se balansa de la dreapta la stânga, în căutarea lui, în timp ce mecanismul de închidere funcţiona în continuare dar în mod neregulat. Creatura aşteptă până în ultimul moment pentru a-şi retrage membrul superior.

Deodată nu se mai auzi nici un zgomot.

Omului îi trebui ceva timp pentru a-şi recăpăta glasul şi atunci când să-şi utilizeze din

nou corzile vocale, sunetul care ieşi fu doar un geamăt de groază patetică:

— Uşa 3, conductă F, închisă... sper...

Morse nu-l auzi. Înainta în culoarul său, orbeşte.

— Kevin, Gregor? Unde dracu' v-aţi băgat? Unde sunteţi voi toţi? K, L, M, toate închise şi zăvorâte.

Privi o placă prinsă pe perete.

— M-am întors în A.

Într-un pasaj lateral, Gregor se interesa şi el de nişte plăci.

— Conductă V, blocată. Conductă P, în aşteptare.

În urma lui, William încerca să nu se lase distanţat.

— Ai zis P sau D? Dumnezeule...

Gregor întoarse capul, alergând în continuare.

— Tacă-ţi gura! Şi mişcă-te!

Kevin descoperi că făcuse cale-ntoarsă.

— Ce căcănărie! Am revenit în R. Nu risc nimic, sper?!

Jude îl auzi şi îi răspunse cu glas puternic:

— Păi, tu uiţi un lucru. R dă în F, unde-s eu acuma. Trebuie închis.

Dezorientat, Troy se opri la o intersecţie. Mersese prea departe fără să se uite pe hartă, bazându-se doar pe memorie. Studie diversele pasaje, nehotărât.

— Conducta F? Unde dracu'... nu e nici o conductă F.

Se hotărî să o ia drept, plecă, ezită şi puse ochii pe culoarul din dreapta.

Un coridor care era deja ocupat.

Dillon şi Ripley auziră urletele lui. Ca şi cele dinainte, fură de scurtă durată.

— Morse? strigă Dillon, Kevin, Gregor?

Ripley se ridică pe vârful picioarelor pentru a se uita peste umărul lui.

—— Ce se petrece acolo?

Colosul îi aruncă o privire încordată.

— Tot ce au de făcut e să revină pe culoarele astea afurisite.

Îşi cântări toporul în mână şi înaintă.

— Stai aici.

Pasajul lateral prin care ar trebui să apară adversarul lor dacă totul se derula conform planului rămânea pustiu. Nici urmă de extraterestru. Nici de oameni. Numai nişte ecouri depărtate, unele deformate de panică.

În spatele lui, Eric îşi exprimă gândurile cu voce tare:

— Unde-i jigodia aia de căcat?

Dillon nu se obosi să-i răspundă.

David îşi luă inima-n dinţi şi se duse să privească pe micul hublou. Nimic.

— Am pierdut-o, strigă el, în caz că va fi auzit de colegii săi. Nu ştiu unde s-a dus. N-a putut să treacă de uşa asta. S-o fi cocoţat într-o conductă de aerisire.

Se întoarse pentru a privi unica gură de aerisire a tunelului, de deasupra lui. Ipoteza lui era fondată.

Ripley aşteptă până se stinseră ultimele ecouri. Eric înaintase şi se citea pe faţa lui că nu mai rezistă. Trebuia ca ei să facă ceva pentru a-l împiedica să fie înfrânt de panică şi să o ia la sănătoasa. Spre nicăieri, dat fiind că nu exista nici un adăpost. Ea porni către el pentru a încerca să-i transmită ceva din încrederea ei.

Dillon dispăruse în coridorul lateral. Nu după mult timp găsi rămăşiţele lui Troy, După o examinare sumară a locuitorilor, reveni.

Morse şi Jude se întâlniseră, în sfârşit. Alergară împreună... până când Jude se împiedică şi căzu. Cu vârful degetelor, atinse substanţa caldă şi vâscoasă pe care alunecase.

— Dar pentru numele lui... Iah!

Când ridică mâna spre cartuşul luminos pentru a vedea mai bine, Morse se dădu îndărăt,

cuprins de oroare. Apoi înţelese şi el despre ce era vorba şi urlară amândoi deodată.

Ripley ascultă încordată şi nu mai fu atentă la Eric. Sursa urletelor era aproape. Aceste sunete ajungeau la ea direct şi nu sub formă de ecouri. Brusc puşcăriaşul se răsuci şi se repezi la comanda pistonului. Ea porni după el.

Când extraterestrul îşi făcea apariţia în culoar, ea-i prinse mâna lui Eric tocmai când acesta era gata să declanşeze mecanismul.

— Aşteaptă! Nu e încă unde trebuie.

Cu preţul unui efort de voinţă, ea îl împiedică să dea drumul pistonului.

Fu de ajuns. Învins pe plan mental cât şi pe plan fizic, Eric se dădu înapoi, fără vlagă şi tremurând.

Kevin înainta. Se apropia de camera pistonului, un loc sigur ca oricare altul, după ce executase toate ordinele. N-avea cine să-i ceară mai mult acum.

Un zgomot îl făcu să-şi ridice ochii. Creatura pitită în gura de aerisire care se afla deasupra lui, nu se obosi să se arunce pe el. Se mulţumi să se aplece pentru a-l apuca, la fel cum un copil ar fi capturat o broască. Ţâşni sângele.

Dillon sosi la celălalt capăt al culoarului, văzu zbaterea picioarelor lui Kevin şi se repezi să-şi încolăcească braţele în jurul genuchilor lui. Surprins de această greutate suplimentară, extraterestrul îşi lăsă prada. Cei doi bărbaţi căzură.

Ripley îl văzu pe Dillon revenind cu rănitul. Ea-l privi pe Eric, constată că el nu era mai bun de nimic şi se duse ea să-l ajute pe colos.

Din gâtul lui Kevin ieşea sânge. Ea-şi scoase haina, o puse pe tăietură şi apăsă pe bandajul improvizat. Hemoragia fu încetinită, dar nu întreruptă. Dillon îl strângea la piept, murmurând:

— Moartea nu e moartea, numai...

Nu-şi terminase rugăciunea fiindcă creatura ieşea din pasajul lateral. Ripley se ridică şi merse

îndărăt.

— Lasă-l pe Kevin. Trebuie şă-l atragem pe monstru în locul prevăzut.

Dillon dădu din cap şi veni la ea. Bătură în retragere până la pupitrul de comandă.

Erau observaţi. Se deplasau încet, într-un sector în care nu exista nici, un adăpost. În corpul care zăcea pe pământ mai pâlpiaia o fărâmă de viaţă, iar monstrul se năspusti pentru o distruge.

Ripley se uită la Eric şi făcu un gest autoritar. Deţinutul ieşi din ascunzătoare şi coborî mânerul.

Pistonul porni împingându-i pe Kevin şi pe extraterestru în direcţia cuptorului. Culoarul fu inundat de o undă de căldură.

Dar creatura dispăruse.

Asudată, Ripley făcu un pas.

— Unde dracu' s-a dus?

— Na, căcat! S-o fi băgat după pistonul ăsta afurisit, răspunse Dillon.

— După?

— Trebuie să-nchidem toate ieşirile! urlă el. Să n-o lăsăm să scape!

Schimbară o privire, apoi fugiră în direcţii opuse.

— Jude! Morse!

Dillon se făcu nevăzut în culoar în căutarea supravieţuitorilor, iar Ripley încerca să-i găsească pe Eric şi William. Îi descoperi, grămadă, scăpaţi de griji. Ea îşi văzu de drum.

Morse renunţase la alergare. Se târa, dar auzi un zgomot şi se opri să scruteze ţeava laterală de unde venise sunetul. Nu văzu nimic, oftă uşurat şi porni cu spatele, nevăzând încotro...

Dădu de un obstacol suplu şi mişcător.

— Ce...

La fel de înfricoşat ca şi el, Jude se răsuci ţinând în mână nişte foarfeci. Uşurat şi furios totodată, Morse apucă această armă improvizată şi-i întoarse vârful în sus.

— Nu aşa. Aşa, amărâtule!

Apoi îi dădu una în tâmplă lui Jude care clipi, dădu din cap şi plecă în direcţia opusă.

Dillon ajunse în culoarul principal.

— Jude! Jude!

Omul îl auzi şi ezită.

Creatura era în spatele lui.

Alergă cât îl ţineau picioarele spre Dillon care-i urla să iuţească pasul.

— Nu te uita în urmă. Aleargă mai repede!

Jude se apropia. Viaţa-i depindea de rapiditatea picioarelor, dar el nu era nici Kevin şi nici Gregor şi monstrul îl ajunse. Sângele lui împroşcă uşa pe care Dillon o închise degrabă.

În culoarul alăturat, Ripley auzise drama. Bodogăni ceva. Pierdeau timp şi pistonul îşi continua înaintarea inexorabilă, dar fără obiect.

Gregor ceru ajutor, dar nu-l mai auzea nimeni. Alergă prin ţeava întunecată, ricoşând din colţurile pasajului ca o minge de biliard până când se lovi de Morse care venea din sens invers. Speriaţi, după care, atât de uşuraţi încât erau să izbucnească în râs, cei doi se ridicară şi se priviră, beţi de fericire.

Până când extraterestrul se repezi spre Gregor pentru a-l sfârteca.

Cu faţa şi pieptul împroşcat de o ploaie de sânge şi fărâme de carne, Morse mergea înapoi în patru labe şi implora arătarea să-l cruţe, de parcă dihania ar fi putut să priceapă disperarea lui sau să-i acorde importanţă. Torturat de propria-i neputinţă, privea cum monstrul îi spinteca prietenul.

Continua să dea înapoi în patru labe, înfrigurat.

Îl opri un obstacol şi întoarse capul... spre încălţările lui Ripley... picioarele lui Ripley.

Ea îşi lansă cartuşul luminos în direcţia extraterestrului care se apleca pentru a intra într-o gură de aerisire.

Magneziul incandescent îl constrânse să abandoneze rămăşiţele lui Gregor.

Morse se holba la creatură, fascinat. În loc să-l atace pe locotenent, acela rămase pitit la peretele opus. Femeia înainta, fără să ia în seamă atitudinea temătoare sau scuipăturile acestuia.

— Hai! Am ce vrei tu. Urmează-mă. O să-ţi arăt ceva... Vino, ei drăcie!

Coada monstrului se ridică şi căzu peste ea. Nu atât de violent pentru a o ucide, ci doar pentru a o constrânge să păstreze distanţa.

Dillon ajunse în prag şi Ripley se întoarse imediat spre el.

— Înapoi! Nu sta în calea lui!

Extraterestrul adoptase o postură de atac pentru a-i face faţă noului venit. În disperare de cauză, Ripley se plasă în faţa lui Dillon care înţelese intenţiile ei şi situaţia.

El veni în spatele ei, o prinse şi o strânse tare.

Monstrul turbă, dar păstră distanţa când Dillon se deplasă înapoi ţinând-o pe Ripley în faţă.

Fiinţa îi urma în pasajul principal, fără să se apropie de ei.

Aştepta momentul propice.

Colosul se uită spre el şi-i strigă:

— Acolo, idiotule!

Dihania ezită apoi sări spre tavan şi alergă până la uşă.

— Închide-o! strigă frenetic Ripley. Acum!

Era inutil fiindcă Dillon declanşase deja mecanismul. Panoul clămpăni şi-i închise în această secţiune a culoarului principal, în compania adversarului lor.

Morse ajunse înapoia extraterestrului şi înţelese numaidecât ce se întâmpla.

— Ieşi! Ieşi de-acolo, fir-ar să fie!

— Blochează uşa cealaltă! îi urlă Ripley,

Omul ezită. Monstrul se răsuci.

— Imediat!

Morse sări şi acţiona comutatorul. Panoul căzu între ei. Puţin mai târziu, progresia pistonului îi ascunse, el nu-i mai văzu.

Morse plecă spre locul de unde venise.

În interiorul conductei principale, blocul de oţel izbi animalul şi-l răsturnă. Uită de oameni şi încercă să-şi vâre o labă pe lângă obstacol. Nu găsi nici un spaţiu şi era în continuare împins inexorabil spre marea formă incendiară.

Dillon şi Ripley se găseau deja aici. Era capătul. Nu mai aveau unde să se ducă.

Morse urcă pe scara care ducea la cabina podului rulant întrebându-se dacă mai ştia cum mergea. Va trebui să se descurce. Nu va mai avea timp să consulte manualul de utilizare şi nici un expert nu va fi lângă el să-l sfătuiască.

Barja de debarcare se feri de o zonă de aterizare prost întreţinută pentru a se pune pe o întindere bolovănoasă. Suflul propulsoarelor ridică praful şi pietrele O clipă mai târziu, bărbaţi şi femei înarmaţi şarjau intrarea principală a Centrului.

Din interiorul sasului, Aaron îi văzu debarcând şi zâmbi. Erau dotaţi cu puşti vibratoare şi perforatoare de blindaj, termocăutătoare şi pistoale cu tir rapid. Ştiau cu cine aveau de-a face şi se echipaseră în consecinţă.

Aaron îşi întinse cutele cele mai vizibile ale uniformei şi se pregătea să deschidă uşa.

— Ştiam că o să vină până la urmă, şoptiel înainte de a striga: Hei, voi de-acolo! Pe-aici.

Era gata să declanşeze mecanismul de deschidere. Dar nu mai avu timp. O explozie suflă panoul metalic şi şase militari şi doi medici dădură buzna înăuntru până ca praful să aibă timp să se aştearnă. Membrii comandoului se desfăşurară imediat pentru a acoperi sectorul sasului. Aaron se

apropie de şeful lor şi fu surprins să vadă copia androidului de la bordul CDS-ului odată cu Ripley.

Salută regulamentar şi anunţă:

— La ordinele dumitale, domnule căpitan. Gardian Aaron, matricolă 137512.

Dar acesta nu-l băgă în seamă.

— Unde este locotenentul Ripley? Mai trăieşte?

Puţin jignit de atâta indiferenţă faţă de el dar dornic de a fi folositor, Aaron se grăbi să răspundă:

— Dacă n-a păţit nimic până acum, o veţi găsi în sectorul siderurgic. Sunt toţi acolo, cu monstrul. E o nebunie, căpitane. N-au vrut să vă aştepte. Eu totuşi am încercat să le bag minţile-n cap...

— Ai văzut creatura?

— Da, domnule căpitan. E oribilă. Înspăimântătoare. Şi una din chestiile astea e-n gestaţie în corpul domnişoarei Ripley.

— Ştim.

Îşi clătină capul în direcţia oamenilor lui.

— Vom lua situaţia în mână. Să ne conduci acolo unde ai văzut-o pentru ultima oara pe această femeie.

Aaron se grăbi să-i călăuzească în adâncurile instalaţiilor.

Ripley şi Dillon bătură în retragere până simţiră în spate peretele de aliaj ceramic. Nişte scrâşnete de angrenaje atraseră atenţia femeii care se uită în sus şi văzu nişte mecanisme care se deplasau peste capetele lor, conform instrucţiunilor programate în memoriile lor.

— Urcă, îi spuse ea. E singura dumitale şansă!

— Şi dumneata? întrebă Dillon pe când enormul piston împingea extraterestrul în interiorul formei.

— Nu mă va ucide.

— Prostii! Uiţi cele zece tone de metal topit care vor fi deversate!

— Şi ce-i cu asta? Nu ţi-am spus că vreau să mor?

— Ba da, dar eu...

Creatura va fi în curând lângă ei ...

— Acum, ori niciodată. Hai!

El şovăi, apoi o prinse.

— Te iau cu mine!

O împinse în sus.

Ea se opuse, dar el reuşi să se urce. Când ea înţelese că el nu va pleca fără ea, cedă şi îl precedă. Extraterestrul se feri de piston, îi văzu şi îi urmă.

Ripley ajunse sus, se prinse de marginea balustradei, şi se aplecă pentru a-l apuca pe Dillon. Monstrul îşi împinse afară din gură maxilarul anterior. Colosul îl lovi cu piciorul şi spintecă aerul cu toporul.

Ripley îşi reluă ascensiunea în timp ce bărbatul îşi ţinea la distanţă urmăritorul. Alte zgomote atraseră atenţia femeii spre podul rulant. În cabină, Morse se lupta cu comenzile şi înjura.

Grupul militar al Companiei apăru pe platforma de observare. Conducătorul său înţelese de la prima vedere ce se petrece şi strigă nişte ordine lui Morse, care le ignoră şi-şi continuă activitatea cu şi mai mare frenezie.

Aliajul topit fierbea, când făcu să se răstoarne cuva.

— Nu face asta! strigă căpitanul. Nu!

Extraterestrul era foarte aproape, dar nu-i ajunsese încă. Metalul lichid se deversă dincolo de Ripley şi Dillon, care-şi puseseră mâinile la ochi pentru a-i apăra de căldură. Cascada metalică căzu pe creatură şi o împinse înapoi. Aceasta căzu urlând în mijlocul unei jerbe de flăcări. Deasupra, Morse se ridică pentru a privi prin geamul cabinei, plin de satisfacţie.

— Te-am avut, gânganie blestemată!

Dillon veni lângă Ripley pe marginea fosei. Priviră cazanul cu metal fierbând, continuând să-şi ferească feţele de căldură. Apoi femeia remarcă mişcare pe platforma situată de cealaltă parte a şarjei.

— Au venit!

Se agăţă de însoţitorul ei, cu disperare.

— Să-ţi ţii promisiunea!

Dillon o privi cercetător.

— Ţii într-adevăr?

— Am în mine una de-astea! Nu mai amâna.

E1 prinse în mâini gâtul lui Ripley, apoi ezită. Ea îl fixă, furioasă.

— Hai!

Degetele se crispară. Mai trebuia o apăsare uşoară şi o răsucire pentru a-i rupe vertebrele cervicale. Nimic mai mult. Un mic efort. El ştia cum să procedeze, mai omorâse deja... cu mult timp în urmă...

— Nu pot! mărturisi el cu glas tânguitor. Nu pot!

Privirea lui era imploratoare.

Apoi faţa se preschimbă într-o mască a groazei simţind că era tras brusc înapoi.

Extraterestrul din care ieşeau flăcări şi fum îl strângea şi îl atrăgea sub suprafaţa metalului în ebuliţie. Ripley asistă la dispariţia lor, îngrozită şi fascinată totodată de această scenă. O clipă mai târziu reapăru un craniu. Cel al fiinţei care se căţăra din nou pentru a ieşi din cuptor, şi pe care şiroia aliajul topit.

Femeia se uită peste tot. Văzu lanţul sistemului de urgenţă manual, vechi şi corodat, cum poate era şi mecanismul pe care îl acţiona. Dar ea nu avea de ales şi o apucă, apoi trase de el cu toată puterea.

Dintr-o deschizătură plasată deasupra furnalului ţâşni apă. Ripley se încurcă în lanţ şi nu mai putu să se elibereze. Potopul se abătu asupră-i

şi o făcu să se învârtă, dar nu reuşi să rupă zalele care o ţineau captivă şi o duceau în adâncuri.

Jetul îl lovi pe extraterestru şi răci metalul supraîncălzit care îl acoperea. Capul explodă, apoi şi restul corpului. Atinse cuptorul de metal, care vomă blocuri de oţel şi nori de aburi. Podul rulant tremură pe şine şi Morse fu aruncat pe podeaua cabinei. Membrii comandoului se aruncară la pământ, din reflex.

În sală cădea o ploaie de apă caldă şi de metal în curs de solidificare.

Militarii îşi reluară înaintarea după terminarea potopului, dar Ripley ajutată de Morse sărise pe platforma unei macarale.

Ea se aplecă peste balustradă pentru a privi văpaia. Îi veni din nou rău. Crizele de greaţă şi suferinţele erau din ce în ce mai frecvente.

Îi văzu pe trimişii Companiei urcând treptele în direcţia podului rulant. Aaron era în primul rând. Ea zâmbi. Prezenţa lui printre ei nu o surprindea defel. Şi nu o irita. O prevăzuse.

— Nu vă apropiaţi, le strigă ea. Rămâneţi pe loc.

Aaron se opri.

— Aşteaptă. Vrem doar să te ajutăm.

Ea îl privi pe acest om. Îi inspira milă. Sărmanul idiot habar nu avea despre ce era vorba şi care-i va fi soarta după ce Compania va obţine ceea ce dorea. Dacă îşi atingea obiectivul.

Greaţa o cuprinse din nou şi se sprijini de balustradă. Se îndreptă când un militar ieşi din ultimele rânduri ale comandoului şi înaintă spre ea. Ripley tresări nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Îl cunoştea!

— Bishop? se auzi ea şoptind.

El se imobiliză, şi oamenii lui se regrupară în spatele lui, pentru a aştepta ordinele sale. Le făcu semn să ia poziţia de repaos, apoi se întoarse spre ea şi-i adresă un zâmbet care se dorea liniştitor.

— Eu doresc numai să te ajut. Suntem în aceeaşi tabără.

— Lasă prostiile! îi aruncă ea.

Dar era prea istovită ca exclamaţia ei să fie convingătoare.

— Am simţit adineauri cum jigodia asta a mişcat în pântecul meu.

Urmărită de toate privirile, ea ajunse la extremitatea platformei podului rulant. Pieptul îi tresaltă şi ea fu cuprinsă de frisoane, dar nu-şi luă ochii de la personajul din faţa ei.

Era Bishop. Nu, nu Bishop, ci o dublură identică în toate detaliile — porii bărbiei, de exemplu — a lui Bishop, cel dezmembrat şi decedat din punct de vedere cibernetic. Bishop II, îşi zise ea.

— Ştii cine sunt eu, declară căpitanul.

— Mda. Un android. Acelaşi model cu Bishop. Trimis de Compania asta păcătoasă.

— Eu nu sunt Bishop, ci creatorul acestui android, căruia i-am împrumutat trăsăturile mele. În ceea ce mă priveşte eu sunt complet uman. Superiorii mi-au încredinţat această misiune pentru ca dumneata să nu ai de-a face cu un interlocutor necunoscut şi pentru a-ţi demonstra câtă importanţă îţi acordă. Şi eu mi-am adus contribuţia la acest proiect încă de la început. Reprezinţi mult pentru mine, locotenente. Pentru multe persoane. Vino, te rog. Singura mea dorinţă este de a te ajuta. Noi am adus tot ceea ce va fi necesar pentru a vă scoate din acest impas.

El o cercetă, vizibil îngrijorat. Ea recunoscu ţinuta a doi membri a comandoului. Era vorba de biotehi şi ea se gândi la Clemens.

— Duceţi-vă dracu'! Cunosc prea mulţi "amici" pe care Compania poate să mi-i trimită. Ultimul se numea Burke şi era regele nemernicilor.

Zâmbetul bărbatului pieri.

— Faptele au demonstrat că însărcinarea acestui individ cu însoţirea dumitale în această

misiune a constituit o gravă eroare. Acorda mai multă importanţă propriilor interese decât celor ale superiorilor lui. Iată de ce am fost desemnat eu şi nu un puştan neexperimentat ros de ambiţii.

— Vrei să mă faci să cred că acţionaţi doar din altruism?

— Nu vrem decât binele dumitale.

— Minţi. Nu vă pasă de mine şi de ceilalţi. Vă interesează doar să duceţi cu voi pe Pământ, una din aceste creaturi. Sunt nişte monştri, dar chiar dacă urâţenia voastră nu e decât interioară, ea e tot aşa de mare. Nu e mare diferenţă între voi.

Bishop II studie solul un timp până să-şi ridice ochii spre silueta înălţată pe platforma podului rulant.

— Ai multe temeri de neâncredere, dar din nefericire şi puţin timp înainte. Dorim să te ducem pe Pământ. Acest embrion nu ne interesează. Ştim ce ai îndurat şi-ţi admirăm curajul.

— Prostii.

— Te înşeli. Noi vrem să te salvăm..

— Adică?

— Să te scăpăm de ceea ce se dezvoltă în corpul dumitale.

— Şi să-l păstraţi ca să-l studiaţi.

Bishop II scutură din cap.

— Nu. Ca să-l distrugem.

Ea ar fi vrut să creadă. El trebuie să-i fi sesizat ezitările, fiindcă se grăbi să adauge:

— Nu mai rezişti, Ripley, eşti epuizată. Odihneşte-te. Gândeşte-te. În interesul dumitale. Nava cu care am venit, *Patna,* este dotată cu o instalaţie chirurgicală din cele mai complete. Vă debarasăm de acest fetus, de această larvă, orice-ar fi aceasta. Nu am dat încă un nume diferitelor stadii de dezvoltare ale acestor creaturi. Intervenţia va reuşi, iar dumneata vei putea să te bucuri din plin de viaţă.

Ea-şi coborî privirea asupra acestuia, resemnată acum şi senină.

— Viaţa a fost destul de lungă şi-aşa, mulţumesc. Şi nu v-o datorez, nu vă datorez nimic.

El întinse mâna cu un gest implorator.

— Ideile dumitale sunt confuze, Ripley. Noi recunoaştem că am comis greşeli. Nu ştiam. Dar vrem să ne răscumpărăm greşeala, să-ţi permitem să recuperezi timpul pierdut. Vei avea posibilitatea de a avea copii. Îţi vom asigura toate cele necesare. Vei beneficia în sfârşit de tot ceea ce ai meritat din plin. Îţi datorăm acest lucru.

Ea ezită.

— Nu veţi duce chestia asta pe Pământ?

— Nu. Am înţeles cât de periculoşi sunt monştrii aceştia. Ştim că ai avut dreptate de la început. Dar timpul ne presează. Ne vom ocupa de tot. Echipa chirurgicală este gata să intervină, la bordul navei noastre.

Biotehul care stătea în spatele lui înainta.

— Intervenţia va fi rapidă. Nedureroasă. Două incizii. Nu vei rămâne sub efectul anesteziei decât două ore. Atât. Apoi, vei fi din nou pe picioare, ca înainte şi în plină formă.

— Cum pot eu să fiu sigură că veţi distruge embrionul după ce l-aţi scos din pântecele mele?

Bishop II mai făcu un pas. Era acum prea aproape.

— Ai cuvântul meu.

El întinse mâna în semn de prietenie.

— Ai încredere în mine. Te rog. Noi vrem doar să te ajutăm.

Ea se gândi, fără să se grăbească. Aaron o observa, ca şi Morse. Ea se uită la Bishop II.

Şi puse capăt negocierilor;

— Nu...

Ea făcu semn din cap lui Morse, care se aplecă pentru a comanda deplasarea podului rulant. Structura metalică, se desprinse de scară uruind şi se depărtă spre cuptor. Bishop II se aruncă şi o prinse pe Ripley. Ea se degajă şi se dădu înapoi, clătinându-se.

Membrii comandoului reacţionară imediat. Morse fu împuşcat în umăr şi se prăbuşi după pupitru.

Aaron văzu un fragment de ţeava ruptă, pe care îl luă scrâşnind:

— Sintet nemernic!

Lovi cu măciuca sa improvizată în capul lui Bishop II.

Impactul fu spongios. Omul se clătină şi tresări, când sângele adevărat îi curgea prin păr şi când militarii îl doborau pe subdirector.

— Eu... nu... sunt... un droid, îngăimă căpitanul, prăbuşindu-se.

Mâna lui Ripley se chirci pe piept.

— Îl simt cum mişcă!

Membrii comandoului se repeziră spre şeful lor.

Bishop II se răsuci pe o parte, pentru a o privi.

— Eşti datoare. Măcar faţă de propria persoană.

Buzele femeii se strâmbară într-un rictus când exclamă:

— Niciodată!

Platforma macaralei era deasupra vâlvătăii. O mişcare bruscă în pântece o făcu pe Ripley să se clatine. Cu calm, în deplinătatea forţelor sale, înaintă spre margine. Jos clocotea un lac de metal topit a cărui apropiere îi usca pielea care se băşica de căldură. Valurile de temperatură urcau spre ea pentru a o îmbia să sară.

— E prea târziu!

— Nu! o imploră Bishop II.

Sub pieptul femeii uniforma se rupse şi se coloră în roşu. Ceea ce ieşea era rapid, dar Ripley era pregătită Ea strânse cu mâinile mica creatură şi ridică braţele deasupra vâltorii. Dihania se zbătea şi se încâlcea între degetele ei.

— Adio!

— Nuuu! urlă Bishop II.

Ea mai făcu un pas şi căzu în creuzetul clocotitor.

Morse se ridică la timp pentru a asista la cădere. Cu o mână pe umărul rănit, murmură:

— Moartea nu e moarte, numai o călătorie. Spre un plan superior.

În absenţa altor sarcini de efectuat, biotehii se duseră să-l îngrijească.

Fără o vorbă, alţi membri ai comandoului avură grijă să oprească apoi cuptorul, rafinăria şi restul centrului de detenţie Furia 361 al lui Weyland-Yutani.

Acolo în adâncul spaţiului, mesajele întârzie. Sunt duhurile comunicaţiilor radiofonice plecate într-o rătăcire veşnică, ecourile vorbelor şi vieţilor aparţinând trecutului. Uneori sunt detectate, captate, transcrise. Pot avea o noimă pentru cei care le ascultă, dar nu întotdeauna. Ele sunt interminabile sau scurte precum acesta...

— Aici Ripley, ultimul membru al echipajului de pe *Nostromo,* sfârşitul transmisiunii.

Sfârşit

Table of Contents

Title page

Table of Contents

Title page 1